

17. kötet
1499 Ft
SK: 6.83 EUR
94.2.161

Júlia

legszebb
története

Világszerte Nr. 1

Carol Gregor

Elethű alakítás

Janice Kalser

Parádés szereposztás

JoAnn Ross

Két vőlegény, egy esküvő

Janice Kaiser

Parádés szereposztás

Hollywood egyik híres ügynökségénél titkárnői állásra pályázik a csinos Britt. Így talán lehetősége nyílik arra, hogy valamelyik forgatókönyvét végre elolvastassa egy műértővel. Amikor főnöknője elutazik Londonba, és neki kell helyettesítenie, tényleg jó alkalom kínálkozik: a filmrendező Derek Redmondnak nyomban meg is tetszik a kézirat, no meg a titokzatos lány...

Előhang

Különös érzés volt Britt Kingsleynek újra Indianában lenni... Ahogy mondani szokták: sohase térsz vissza oda igazán, ahonnan elmentél.

Los Angeles végtelenül távolinak tűnt ebben a pillanatban. Mégis, az utóbbi napokban arra a meggyőződésre jutott, hogy immár az „angyalok városa” az otthona. Nagyon szereti az édesapját, Thomas Kingsley tiszteletét. Hálás a boldog gyermekkorért, amelyet neki és a – sajnos – már temetőben nyugvó mamának köszönhet. Britt éppen a mostani látogatásakor bizonyosodott meg róla, hogy a múlton és az apján kívül semmi sem fűzi többé a szülővárosához. Hiába minden, az idő kerekét nem lehet visszaforgatni.

Estefelé vegyes salátát és tenger gyümölcseivel megrakott olaszos tésztát készített a papának, hogy megköstöltassa vele szeretett kaliforniai konyhája egyik jellegzetes fogását. Vacsora után meghívta, menjen el vele a Roxyba, ahol a Riadó! című vadonatúj, izgalmas akciófilmet játsszák. A repülőgépen olvasott róla a Varietyben egy cikket. A híres lap az egekig magasztalta a filmet és rendezőjét, Derek Redmondot.

– Ezt okvetlenül látnunk kell, apukám!

– Nem való nekem az ilyesmi, kislányom – tiltakozott Thomas Kingsley. Csupa lövöldözés, robbantás, autós üldözés... Karácsony előtt inkább olyan filmet néznék, amilyen az Így élni jó volt annak idején.

– Tudom, papa, de Los Angelesben hét-nyolc dollár a mozijegy, itt meg csak négy ötven. Ezt ki kell használnom!

Kingsley tiszteletes megcírógatta lánya csinos arcát.

– Egy okkal több, hogy hazaköltözz, Britt – jegyezte meg félig-meddig tréfásan. – Kaliforniához képest Hays Crossing talán

unalmas hely, de itt nemcsak olcsóbb az élet. hanem biztonságosabb is.

Végül kiegyeztek: a papa elmegy vele, noha évek óta be nem tette a lábát moziba. Cserébe Britt megígérte, kiköltöszni a videotékából az Így élni jót.

Most a Roxy filmszínház kopottas előcsarnokában álldogálva nézett ki a Main Streetre. Az édesapját kifelé menet megállította Norm Williams, a helybeli órásmester. A maga részéről Britt nem nagyon figyelt oda az egyházközség ügyeiről folytatott beszélgetésre.

Normnak be nem állt a szája. Ő meg közben az új moziplakátokat vette szemügyre. A pattogatott kukorica, a népszerű „popcorn” illata számtalan emléket hívott elő a múltból. A Roxyba hívta meg kamaszkorában középiskolai osztálytársa, Tommy Bender. Ez volt az első találkájuk. A film címére már nem emlékezett, csak arra, hogy az első sorban ültek, és egész idő alatt egymás kezét szorongatták.

Tíz-tizenkét éve ennek, de mintha egy egész örökkévalóság telt volna el azóta. A Roxy éppen olyan, mint régen, a vörös szőnyegpadló alig lett kopottabb, csak a büfé elárúsítónője cserélődött ki meg a filmek plakátjai.

A papa akár a városka és a mozi – nem sokat változott, mióta Britt elment. Hays Crossingban nyílt ugyan egy gyorsétkező meg egy mezőgazdasági szerszámokat, gépeket árusító bolt, és a kórház is bővült egy új szárnnnyal – de különben a város és a papa fölött szinte megállt az idő. Csak ő, Britt lett azóta más ember...

Figyelte az édesapját amint türelmesen hallgatja Norm sirámain Britt már-már el is felejtette, mennyire fárasztó egy kisvárosi lelkész élete. A mama sokszor panaszkodott emiatt, noha a világ minden kincséért sem adta volna oda a férjét. Thomas Kingsley végtelenül becsületes, önzetlen és segítőkész ember. Ezek a tulajdonságai megkönnyítették, egyszersmind meg is nehezítették a család életét.

Britt megérintette apja karját:

– Bocsáss meg, papa. Majd odakint megvárlak

– Sajnálom, hogy feltartalak benneteket – szabadkozott Norm Williams.

– Semmi baj, Norm! – nyugtatta meg a lány. – Csupán élvezni szeretném az utolérhetetlenül üdítő közép-nyugati levegőt.

– Hát más itt, mint Kaliforniában, ugye? Se tengerpart, se pálmák...

– Más bizony!

– Ott bezzeg nem kell télvíz idején havat lapátolnod!

– Arról szívesen lemondok, de az évszakok váltakozása nagyon hiányzik. Ne zavartassátok magatokat! – tette hozzá kifelé indulva Britt.

– Csak néhány perc... – szólt utána az apja.

A lány kilépett a jeges, homokkal felszórt járdára. Szemét-orrát csípte a hideg, felhajtotta bélelt, rikítóan rózsaszínű anorákja csuklyáját. Ezt viselte kamaszlány korában, és a mostanihoz hasonló rövid látogatásokkor is ezt vette elő a szülői ház előszobaszekrényéből. A moziból kitóduló közönség már szétszéledt, s alig járt valaki a karácsonyi díszbe öltözött, kivilágított utcán.

A Main Street mintha összement volna, akár az egyemeletes ház, amelyben ő nevelkedett, s amely még az utolsó látogatása alkalmával is nagyobbnak tűnt. A város legfőbb vonzereje – leszámítva a meghittség varázsát – a biztonság, a nyugalom. Los Angeles elbűvölő metropolisz, de ugyanakkor olyan, mint a dzsungel, ott az élet merő kaland. Aki az álmait kergeti, mind Dél-Kaliforniában köt ki. Ezért költözött oda Britt is Hátha ott sikerül...

Nézegette a mozi kirakatában a Riadó! plakátját. Hányszor bámészkodott itt kislánykorában! Hányszor képzelte el a nevét egy plakáton, csupa nagy betűvel, hogy mindenki lássa! Hányszor képzelte el, milyen jól mutatna a fényképe: szabályos arca, nagy, kék szeme, vállig érő, sűrű szőke haja!

Másfél éve, amikor reményekkel telve elhagyta Indianát, szentül megfogadta, hogy híres filmszínésznő lesz. Ő volt a jellegzetes szőke

amerikai lány megtestesítője. Az ügynöke a kislányos arcú, de érett alakú filmesillagok típusához sorolta.

Jó színésznő lett, s ha nem is emelkedett az igazán nagyok közé, bejutott a filmvilágba. A tehetség alapfeltétel, ám – mint mindenki tudja – szerencse is kell, s még valami: jókora adag elszántság. A sikerhez vezető rögzös úton soha, semmi esetre sem szabad elcsüggedni!

Valószínűleg az eltökéltség hiányának tudható be, hogy nem sikerült filmszínésznőként befutnia. Több becsvágy, erősebb akarat, sziklaszilárd elhatározás kellett volna ahhoz, hogy kiharcolja a sikert – bármi áron. Előre elhatározta, hogy egy évig mindenképpen kitart. Kapott néhány apró szerepet is meg számtalan ajánlatot, amelyeknek több közük volt vonzó külsejéhez, mint színészi tehetségéhez.

Talán a sors akarta úgy, hogy felfedezze új, másfajta érdeklődését, az önkifejezésnek egy hozzá jobban illő módját. Amint egy meghallgatásra készülve átfutotta a forgatókönyvet, megállapította, hogy az igen gyenge fércmű, legalábbis az ő ízléséhez mérve. Miután alaposabban átvizsgálta az alakítandó személy cselekedeteinek mozgatórugóit, megváltoztatta a szerep szövegét. Szinte észre sem vette, és egyszerre ott találta magát a főiskolai évei alatt beszerzett számítógépnél, s csak írta, írta a maga kitalálta történetet. Megszállottan verte a billentyűket, maga elé képzelte a szereplőket, s már tudta is, melyikük mit mond, hogyan viselkedik egy-egy helyzetben.

Édesanyja nyolc éve halt meg, és hagyott rá egy kis pénzt. Ebből fedezte hollywoodi próbaévet. Mire letett a színjátszásról, igencsak kevéske maradt belőle. Kénytelen volt hát állást vállalni, de éjszakánként forgatókönyveket írt.

Ráeszmélt arra, hogy ez az igazán neki való feladat. Égő szenvedéllyel vetette magát a munkába. Soha, semminek nem örült annyira, mint amikor egy füledt augusztusi éjszaka hajnalán befejezte első forgatókönyvét. Négy óra múlva a munkahelyén kellett

lennie, de ebben a csodálatos pillanatban ez cseppet sem érdekelte. Rózsaszínű felhőkön lebegett...

Akadtt, aki bátorította, de ügynökséget nem talált a forgatókönyveinek. Barátai elismerték a tehetségét, és ez erőt adott a folytatáshoz. Érezte, ez az ő valódi helye, terepe, világa, és remélte, előbb-utóbb képzelete szüleményei filmvászonra kerülnek.

A legutóbbi hónapokban főleg az írásnak élt. Időközben rá kellett jönnie milyen nehéz szellemi alkotását a megfelelő emberekhez eljuttatni. Mégsem adta fel. Napközben úrlapokat töltött ki, kezelte a telefont, a fénymásológépet, de éjszakánként szabadjára engedhette a képzeletét – és a tehetségét.

Hálaadás napján felhívta az édesapja, és megkérte, hogy jöjjön haza karácsonyra. Minthogy nem volt pénze repülőjegyre, Britt azt mondta most nem tud menni, megígérte azonban, hogy jövőre okvetlenül hazalátogat. Néhány nap múlva levelet kapott a papától, s a borítékban ott lapult a jegy. Thomas Kingsley azt írta. Hays Crossing meg ő, a lelkész tárt karokkal várja. A lány belátta, hogy a szívéhez legközelebb álló embert nem hanyagolhatja el csupán azért, mert megszállottja a munkájának.

A Main Streeten nyitott teherautó gördült végig. A rakfelületen szorongók vidáman harsogták a Csilingelő csengőket. Hiába, itt a karácsony! A kocsni megállt a Roxyval szemben, és a kórus kizárólag Brittnak énekelt.

Régebben maga is nagy élvezettel vett részt az ilyesmiben. A dalocska végeztével a teherautó továbbindult. Az énekesek integettek, s a lány visszaintett nekik, aztán szomorkásán felsóhajtott. Los Angelesben nem szokás karácsony előtt az efféle közös dalolás. A kocsni befordult a sarkon, és a Main Street újra csendes lett.

A papa kijött az utcára.

– Ne haragudj, kislányom! Norm aggódik, mert kevés a pénzünk. Erről akart beszélni velem a holnapi vezetőségi ülés előtt.

A szikár lelkész finom vonású arca érzékenységről tanúskodott. Egykor szőke haja majdnem teljesen megőszült. A nyugodt,

megfontolt, önzetlen emberben a lánya elsősorban nem a lelkészt, hanem a megértő apát, a jó barátot becsülte, szerette.

– Ismerlek, mint a rossz pénzt – szólta, és belekarolt. – Ne feledd, papa, hányszor üldögtünk kettesben a mamával, miközben te gyűlésekre jártál, betegeket, szenvedőket vigasztaltál, a közjóért munkálkodtál.

Britt nem akart autóval jönni a moziba, úgyhogy visszafelé is gyalogolniuk kellett.

– Tudom, tudom, igazad van. Elhanyagoltalak téged meg az anyádat. Most már bánom – vallotta be a tiszteletes.

– Apukám, csak azt tette, amit tenned kellett. Tudtuk, milyen fontos a munkád. Anyu tisztában volt vele, mit jelent lelkészféleségnek lenni. Soha nem bánta meg, hogy hozzád ment.

Thomas Kingsley megszorította lánya kesztyűbe bújtatott kezét.

– Ugyanolyan nagylelkű vagy, gyermekem, mint az anyád volt. El sem tudom mondani, mennyire hiányoztok nekem!

– Te is nekem. Ez az egyetlen ok, amiért bánom, hogy elmentem innen.

– De azért jól érzed magad Kaliforniában, ugye?

– Szenvedélyemmé vált az írás. Tökéletesen kielégít. Persze, én is sikerre vágyom, mint mindenki, de bármilyen furcsán hangzik, számomra nem ez a legfontosabb. Nem tudnám abbahagyni ezt a munkát, még ha egyetlen forgatókönyvemet sem sikerülne eladnom.

Akar hiszed, akár nem, megértelek, kislányom. Magam is megszállottja vagyok a hivatásomnak.

Az alma nem esik messze a fájától!

– Szerencsére inkább az anyádra ütöttél, Britt. Gyakran mondogatom magamnak, hogy felnőtt vagy már, és az a jó, ha a magad életét éled. Ebben kell téged támogatnom, feltétel nélkül. Nem írhatom elő, mit tegyél, hol és hogyan élj. Lehet, hogy néha önző vagyok, amikor látni akarlak, de remélem, ezt megbocsátod.

Britt arcon puszilta a papáját.

– Kívánni sem lehet nálad jobb apát!

A tiszteletes boldogan mosolygott.

A sarkon megálltak, és szemügyre vették a Swigs játékbolt kivilágított kirakatát. A terepaszton kis vonat futott körbe havas hegyek közt. Britt számos karácsonyi ajándéka származott ebből az üzletből.

– A Téliapó mindig elhozta nekem, amiért a legjobban lelkesedtem, mikor erre jártunk a mamával. Akkoriban soha nem fogtam gyanút...

– Mindenkinek vannak álmai, gyermekein. Az anyád meg én mindig azon voltunk, hogy megvalósítsuk a tiedet. Most is azt szeretném, hogy valóra váljék az álmod.

– Hogy érted ezt, papa? Kérlek, mondd meg az igazat! Azt hiszed, csupán álom, hogy forgatókönyvíró legyek?

A Maple Streeten egy autó haladt át. Megálltak a járdaszélen.

– Azt csináld, ami boldoggá tesz, Britt!

– A történetek, a jellemek kitalálása tesz boldoggá. Ez egészen más, sokkal komolyabb dolog, mint amikor színészi babérokra vágytam. Te talán nem érzed a különbséget, de én most már határozottan tudom: ehhez van igazán tehetségem.

– Színésznőnek is jó voltál. Persze, az kiszámíthatatlan mesterség. Azon a pályán keveseknek teljesülhet a reménye.

– Az hiszem, jobban szeretnéd, ha valami rendes, egyszerű szakmát választanék. Talán igazad is van, mégsem tehetek mást. Nehéz ezt elmagyarázni...

– Az életedről csak te dönthetsz, gyermekem. Legfeljebb annyit tennék hozzá, hogy a munkán kívül másra is tekintettel kell lenned.

Britt tudta, hogy a papa a magánéletére céloz. Kingsley tiszteletes eleinte azért aggódott, miféle emberekkel s főleg milyen férfiakkal kerül össze a lánya a filmes világban. Bízott Britt ítélőképességében és okosságában, csak attól tartott, Hollywoodban a lány nem talál olyan férfit, akivel családot alapíthatna.

Hays Crossingban sok rendes, kedves fiatalember akadt, Britt azonban nem tudott miről beszélgetni velük. Azok, akikkel Los

Angelesben ismerkedett meg, sokkal érdekesebbek voltak az ittenieknél, de megbízhatatlanoknak, sőt néha veszélyeseknek bizonyultak.

Hazalátogatása első reggelén az édesapja megemlítette, hogy Tom Bender, Britt gimnáziumi barátja önálló biztosítási ügynökséget nyitott. Időközben megnősült, és már a második gyereket várják. A lány kedvelte a fiút, de örült, hogy nem őt, hanem Ellen Crosst vette feleségül. Azt viszont sajnálta, hogy jómaga még nem akadt olyan komoly férfira, akivel megoszthatná a vágyait, terveit. Az már sok is lenne a jóból, gondolta mosolyogva.

Elhagyták az üzleti negyedet, s végimentek a karácsonyi lámpa füzérekkel kivilágított lakóházak előtt. A legtöbb tetőre fából készült, tarkára festett télapókat erősítettek, a kertekben meg hóemberek álltak. Az ablakokon át csillogóan feldíszített karácsonyfák látszottak. Ez a szívet melengető, meghitt látvány legnagyobb meglepetésére kicsit lehangolta Brittet.

– Hogy tetszett a Riadó!, papa? – kérdezte.

– Kevesebb lövöldözés is elég lett volna – felelte megfontoltan Mr. Kingsley. – Ennek ellenére remekül szórakoztam. Szerintem egészen jó film.

– Azért, mert a szereplők jelleme és gondjai megérintik a nézőt. Valóságként ábrázolta az emberi sorsokat, és ez mindig hat.

– Te is ilyesmiket írsz?

– Igyekszem, de még kezdő vagyok. Sokat kell tanulnom.

– Áruelj el valamit, Britt! A Riadó! forgatókönyve sokkal jobb azoknál, amelyeket te írsz?

– Azt hiszem... bár a saját munkáimat nehéz tárgyilagosan megítélnem. Legalább ilyen jókat szeretnék írni. Talán sok időbe telik, de előbb-utóbb sikerülni fog.

– Csak csodálni tudom a kitartásodat, kislányom!

Befordultak az utcájukba. A lány fázni kezdett.

– A filmkészítés sok ember összehangolt munkája – magyarázta. – Természetesen fontos az alapanyag, a forgatókönyv, de a siker

legalább annyira függ a rendezőtől, a színészekről, az operatőrtől, a díszlet- és jelmeztervezőtől, a zeneszerzőtől, a műszakiaktól. Szerintem a Riadó! rendezője kimagasló tehetség.

– Nem is figyeltem, ki rendezte...

– Derek Redmondnak hívják.

– Ismered?

Britt elnevette magát.

– Bár ismerném! Redmond mostanában feltűnt, de szép jövő előtt álló hollywoodi rendező.

– Akkor bizonyára fiatal.

– Olyan harminc-harmincöt körül járhat.

– Akkor tényleg fiatal. Legalábbis hozzám képest.

– A Riadó! az első nagy sikerfilmje. Eddig csak néhány olcsóbb, kisebb filmet forgatott, most azonban már a legnagyobbak közé tartozik.

– Miért nem küldöd el neki az egyik forgatókönyvedet?

– Ha az olyan egyszerű lenne! – sóhajtott fel Britt. – Egy ismeretlennek el sem olvassák az írását. Egy kezdőnek lehetősége sincs arra, hogy fontosabb emberekhez eljuttassa a munkáját, sőt még a szinopszist, a cselekmény vázlatos leírását sem. Ráadásul nekem ügynököm sincs, de ha lenne is, aligha tudná eladni a történeteimet. Minden száz forgatókönyv közül legfeljebb ha egyet filmesítenek meg.

Megérkeztek a lelkészlakhoz.

– És ennek ellenére filmíró akarsz lenni?

– Talán örülségnek hangzik, papa, de erre tettem fel az életemet. Okvetlenül ezen a pályán akarok befutni. Meglátod, sikerülni fog!

1. fejezet

Britt le nem vette a szemét Harry Winslow ajtajáról. Ugyanakkor félt a pillanattól, amikor az a bizonyos ajtó kinyílik... Éppoly kelletlenül pályázott a meghirdetett állásra, mint minden más irodai munkára, de ezúttal más oka is volt szorongásának. Most a becsülete forog kockán! Olyasmivel próbálkozik, amit még soha nem tett: valótlan tényekre hivatkozva akar bejutni az ügynökséghez.

Nyílt az ajtó, és alacsony, zömök ember kukkantott ki. Vastag szemüveget viselt, és bár nem lehetett több harmincöt-negyven évesnél, lerítt róla saját fontosságának a tudata. Még meg sem szólalt, Brittnek máris rossz sejtelemei támadtak.

– Britt Kingsley? – kérdezte a köpcös.

A lány felállt, és tett néhány lépést. Winslow önelégült mosollyal mérte végig.

– Harry Winslow vagyok – közölte, és kezét nyújtott. Ő volt a Continental Artists, Hollywood második legnevesebb művészügynöksége, a híres „C. A.” személyzeti főnöke.

– Örvendek, Mr. Winslow! – A lány megszorította Harry izzadt mancsát.

Winslow, miközben betessékelte, futólag megérintette a derekát. A lány remélte, Harry nem fog próbálkozni a Hollywood-szerte szokásos „szereposztó dívánnyal”. Ez ügyben Britt már sok tapasztalatot szerzett. Jó darabig eltartott, míg megtanulta, hogyan utasítsa vissza a lehető legtapintatosabban az effajta közeledést. A megpályázott szerepet így persze többnyire nem kapta meg de ezt színésznő korában még egészen jól elviselte. Ám most ahhoz, hogy valamikor sikeres szerző lehessen, okvetlenül a C. A.-nál kell állást kapnia.

Winslow a vendégeknek fenntartott székre mutatott, majd leült az íróasztala mögé, összekulcsolta virsli ujjait, és átható pillantást vetett a lányra Félelmetesnek szeretett volna látszani, külseje és viselkedése azonban inkább visszataszító volt.

– Őszinte leszek, Miss Kingsley – jelentette ki. – Amint látom, alkalmazásának van egy komoly akadálya. Legjobb lesz, ha tisztázunk egyet s mást, mielőtt tovább tárgyalunk.

– Mi a gondja velem, Mr. Winslow?

– Maga színésznő. Nem vehetjük hasznát az olyan munkaerőnek, aki ügynökség segítségével óhajtja egyengetni színészi előmenetelének az útját. A C. A. cégpolitikájának legfontosabb alapszabálya alkalmazottaink nem vehetik igénybe ügyleteinket a saját érdekükben. Akit ilyesmin kapunk, azt azonnal elbocsátjuk.

– Nem vagyok színésznő, Mr. Winslow – szólt határozottan a lány. – Csak voltam. Óriási különbség!

– Honnan tudjam, igazat mond-e?

– Fogalmam sincs. Kérem, bízson bennem! – Britt igazat mondott, mégis furdalta a lelkiismeret

Tisztesség, becsület, bizalom... Ezeket az erényeket tanulta a szüleitől. Nem akart hazudni. Csakhogy Hollywoodban a határok gyakorta elmosódnak a tények és a kitalációk között. Ez a város ábrándokból él. itt mindenki valamiféle elvárásnak igyekszik megfelelni. Az indianai lelkész lányának nehezebb esett összeegyeztetni ezt a szemléletet a hazugságról hozott elveivel.

– Szívesen megteszem – biccentett Winslow. – Nekem azonban a tényekre kell hagyatkoznom. Mikor járt utoljára meghallgatáson vagy próbafelvételen?

– Több mint egy éve – felelte az igazságnak megfelelően Britt. A jelentkezési lapomon ott áll, mikor léptem be, mint kisegítő titkárnő a People Powerhez. Gondolom, ismeri a lapot.

– Ez nem jelent sokat. Köztudomású, hogy a színésznői babérokra vágyóknak is meg kell élniük valamiből. Közben meg valószínűleg

szerepekre vadászott, sőt talán el is vállalt néhány kisebbet. Vagy statisztált...

– Sem-sem. Ellenőrizheti a színészszakszervezetnél, Mr. Winslow.

– Meg is teszem, de megtakaríthatná nekem ezt a fáradságot, ha bevallaná. Tudja – mosolygott a férfi leereszkedően, nem maga lenne az első, akiről kiderül...

– Valamikor csakugyan színésznek akartam lenni, de annak már vége. Amióta más munkát vállaltam, nem jelentkeztem egyetlen művészközvetítő ügynökségnél sem. Nyugodtan utána nyomozhat.

Britt farkasszemet nézett az őt behatóan mustráló Harry Winslow-val. Eddig minden szavam igaz, gondolta. Csak az nyomaszt, amit elhallgatok – nevezetesen, hogy mint szerző szeretnék befutni, és minden lehető módon igyekszem majd a forgatókönyveimet hozzáértő személyek kezébe juttatni.

A C A.-nál és a hasonló ügynökségeknél fordulnak meg a filmszakma mértékadó személyiségei. Aki itt dogozik, közel férközhet a tűzhöz. Csak azt kell kitalálnia, miképpen tudná felajánlani az írásait anélkül, hogy elriasztaná a fontos embereket. Nem lesz könnyű, de remélte, előbb-utóbb adódik valamilyen alkalom. Ám ehhez be kell jutnia a Continental Artistshoz!

Eddig nem sokra ment a műveivel. A barátain kívül senki sem olvasott el közülük egyet sem. Nincs más hátra, kénytelen – hollywoodi módra – cselhez folyamodni.

Ez az okoskodás valamennyire, ha nem is teljesen, könnyített a lelkiismeretén A C. A – hoz egyébként is érdemes bejutni. Jók a fizetések, és érdekes emberekkel ismerkedhet meg. Ki ne akarna Keanu Reeveessel vagy Brad Pitt-tel egy szobában tartózkodni, ha csak kávé szolgál is fel nekik?

A tervet Britt a szomszédban lakó barátnőjével, Allison O'Donnell-lel főzte ki.

– Nézd a jó oldalát! – tanácsolta Allison. – Még ha nem sikerül egyetlen forgatókönyvet sem elpasszolnod, keresel annyit,

amennyiből kifizeted a lakbért, a kosztot, sőt néha még moziba is elmehetsz. Sokan készek akár felszolgálni vagy takarítani is, csak hogy Hollywoodban maradhassanak. A Continental Artistsnál dolgozni ennél azért sokkal jobb.

Britt tétovázva fogadta barátnője biztatását. Az apjától nem kérhetett tanácsot. Még csak telefonálnia sem kellett, anélkül is tudta, mit mondana.

Harry Winslow most hátradőlt a forgószékekben, kezét a tarkójára kulcsolta, és újra szemügyre vette a lányt Talán éppen azt mérlegeli, milyen esélyei lehetnének nálam... Valószínűleg már a hajdani híres stúdióvezető, Louis B. Mayer szerepébe képzei magát, gondolta Britt. Megszokta az efféle alakokat, keresztüllátott rajtuk.

Azt azonban nehezebben viselte el, hogy Hollywoodban minden a külsőségen múlik. Itt – főleg egy nőnek – csinosnak, vonzónak kell lennie. Ez az első feltétel, és nemcsak a filmszerepekre pályázóknál. A kulcsín fontosabb a belbecsnél. S ő a maga részéről alkalmazkodott is: rövid szoknyákat viselt, és heti hatvan dollárt költött fodrászra, ha megengedhette magának – néha még akkor is, ha nem. Inkább lemondott az ebédről, a kávézásról. Természetesen kacérkodott is, hiszen Los Angelesben ez éppúgy része a társas életnek, mint Indianában az időjárásról való csevegés.

– Nos, ez mind szép és jó – döntött végre Harry Winslow. – Próba, szerencse. Tegyük fel, lemondott a színészi pályáról! Elmondana, miért akar a C. A.-nál dolgozni? Úgy véli, ha már magának nem sikerült, legalább legyen olyanok közelében, akik befutottak?

Britt mély lélegzetet vett.

– Olyan állást keresek, ahol lehetőség kínálkozik az előmenetelre. A People Powernél nem volt, de itt van – nézett őszinte, nagy kék szemekkel Winslow-ra.

– Miért éppen egy művészügynökségnél próbálkozik? Ügyvéd irodában vagy brókereknél is feljebb juthat a számlátrán.

A lány keresztbe vetette karcsú lábát. Azt hiszi, sarokba szoríthat, gondolta.

Harrynek meg majd kiesett a szeme.

– Minthogy, ha csak rövid ideig is, színésznő voltam, tudom, hogyan mennek a dolgok a filmiparban – felelte Britt. – A joghoz, a tőzsdéhez viszont nem értek. Úgy érzem, sikeresebben működhetek egy olyan területen, ahol van némi tapasztalatom.

Harry Winslow, miközben hangot adott kételyeinek, az állát dörzsölgette.

– Tegyük fel, a legjobb barátja vagyok Beszéljen nekem az életcéljáról! Amennyiben felvesszük... hol látja magát, mondjuk, öt év múlva?

– Addigra saját irodát nyitok. Sztárcsináló szeretnék lenni, sikerhez segíteni tehetségeket.

– Tehát ügynök?

– Igen. – Britt igyekezett határozottnak látszani – Nem óhajtok életem végéig titkárnősködni. Kész vagyok keményen dolgozni, tökéletesen elsajátítani a szakmát. Alulról kezdem, de előbb-utóbb magasra jutok.

Harry Winslow már nem hitetlenkedett, inkább büszkének látszott. Sikerült meggyőzőm! állapította meg Britt. Talán csiszolatlan drágakőnek tart, olyannak, akire főnyeremény rátalálni egy személyzeti főnöknek. Szinte hallotta, amint a férfi eldicsekszik a kollégáinak: „Remek munkaerőt fedeztem fel. A kicsike odaadó, becsvágyó és lendületes!”

– Helyes! – jelentette ki a tömzsi ember. – Úgy érzem, őszintén válaszolt a kérdéseimre. Mit gondol, nem mondott le elhamarkodottan a színészi pályáról? – kacintott ravasz módon.

Brittnak esze ágában sem volt bekapni a csalit.

– Nem, abból elég. Egyébként... szorgalmas vagyok – jegyezte meg. – Nézze csak meg az ajánlóleveletem!

Harry elégedetten mosolygott.

– Belepillantottam már, de biztosra akarok menni. Meg kell győződnöm róla, hogy minden tekintetben megfelel.

A lány legszívesebben sürgette volna a fontoskodó Winslow-t, mégis türelemre intette magát. Ha felveszik, nem lesz több dolga Harryvel. Most viszont ezen az emberen múlik a jövője. Csak rajta keresztül juthat Hollywood vezető filmcsinálójának a közelébe.

Winslow váratlanul körbeforgott a székével, s kinézett az ablakon a szmogba. Britt a támla fölött láthatta a tenyérynyi kopaszodást a feje búbján.

– Megmondom, mi a következő lépés, Miss Kingsley. Miranda Maxwellhez küldöm magát. Ő lesz a főnöke. Rendkívül céltudatos hölgy, nemrég óta a cég társtulajdonosa. Olyan segítőt keres, akiben van kezdeményezőkészség, aki gyorsan beletanul a munkamenetbe. Neki kell megmutatnia, mit tud. A többi már magán múlik. – Harry visszafordult, s egymáshoz támasztotta ujjbegyeit. – Ne felejtse el, a C. A.-nál árgus szemekkel figyelik az egykori színésznőket! Egy pillanatig se higgye, hogy rajtunk keresztül visszajuthat a világot jelentő... mozivászonra.

– Értem!

– Bejelentem Mirandánál.

*

– Nos, Britt? Kellemesen eltársalgott a mi Mr. Winslow-unkkal?

Miranda Maxwell a harmincas évei közepén járhatott. A vonzó, sötét hajú angol nő bőre feltűnően világos volt, és makulátlan. Ez a fajta olyan gyakori a brit szigeteken, mint az eső! mondogatta Britt walesi születésű nagymamája.

– Mr. Winslow... érdekes ember – felelte óvatosan a lány.

– Jól mondja! Diplomátikus, s ez fontos előfeltétel a mi munkánkban. Köztünk maradjon, Harry mindenkinek az idegeire megy. Ha egy állásra jelentkező nő kibír nála egy félórát, mindjárt

tudjuk, hogy nem most lépett le a falvédőről Ezenkívül a kapcsolatteremtő képesség is fontos, tudja, az a bizonyos kisugárzás. – Miranda átfutotta a lány folyamodványát.

Britt már sokkal jobban érezte magát. Új főnöknőjének szerencséire van humorérzéke. Harry Winslow-nál már arra gondolt, hogy mégsem volt jó ötlet éppen a C. A.-nál munkát keresni.

Továbbra is nyomasztotta az, hogy ha meg akarja kapni az állást, az igazi szándékát el kell titkolnia. Márpedig mindenképpen filmíróként szeretne karriert csinálni.

Október vége felé járt, megint eltelt egy év. Hat forgatókönyv várt a sorára otthon a fiókban, hat fordulatot, ügyes történet, amely egyelőre senkit nem érdekelt. Britt megtanulta az utóbbi esztendőben, hogy Hollywoodban semmit nem adnak ingyen. Itt keményen meg kell küzdeni a lehetőségért. Vajon van erkölcsi alapja arra, hogy csalással esélyt szerezzen? A cél valóban szentesíti az eszközt?

Mialatt Miss Maxwell az életrajzát olvasta, Britt körülnézett az irodában. A nem túl nagy helyiség képet adott Miranda egyéniségéről. A falakat szép keretekben tizenkilencedik századi színházi előadások jeleneteit ábrázoló nyomatok díszítették, az antik mahagóni íróasztalon egy vázában friss virágcsokor illatozott. A polcokon rengeteg könyv sorakozott, meg hozzátartozóknak, barátoknak a fényképei. Miranda estélyi ruhában Sir John Gielgud és Sir Anthony Hopkins társaságában Miranda jóval fiatalabban, mellette Vanessa Redgrave. Miranda, amint Sir Richard Attenborough atyáian átöleli. A sugárzóan mosolygó Miranda a nevető házaspár, Kenneth Branagh és Emma Thompson között.

Britt kíváncsi lett volna, vajon csakugyan jó ismerősei-e ezek a világhírességek, vagy csak véletlenül sikerült magát lefényképeztetnie velük. Netán nagyon jó kapcsolatai vannak, és így minden jelentősebb estélyre hivatalos?

– Harry bizonyára kikötötte, hogy mondjon le a filmezésről meg a színpadról nézett fel Miranda. – Ugye megmondta, hogy különben nem dolgozhat nálunk?

– Igen, ezt megbeszéltük.

Miranda alaposabban szemügyre vette a lányt.

– Maga kimondottan vonzó, és igazán nem jelentéktelen. Hogyhogy nem boldogult a színészi pályán?

– Feltehetően hiányzott belőlem a megszállottsággal határos becsvágy.

– Hát igen, az okvetlenül szükséges. Egyik jelölt szerencsésebb, a másik kevésbé, de a törhetetlen becsvágy elengedhetetlen.

A lány bólintott. Miranda szavai inkább a forgatókönyvíró Brittet jellemezték, mint az egykori színésznőcskét.

– Nagyon sajnálja? – kérdezte Miss Maxwell.

Ugyanazt kérdi, mint Harry, csak sokkal tapintatosabban, gondolta Britt.

– Színészkedésem végleg a múlté.

– Előnynek tartom, hogy azt is megpróbálta. Legalább tapasztalatból tudja, milyenek az ügyfeleink.

Britt megörült. Miranda nem fél attól, hogy színészként akarja majd saját magát eladni a C. A.-nál.

– Tudja – folytatta Miranda, az olyan munkatársnak, aki nyaggatja a klienseinket, nem vehetem hasznát. Nálunk senki nem reklámozhatja magát. Amikor egy filmsztár vagy rendező az ügynökéhez fordul, az olyan, mintha az édesanyját látogatná. Nekünk magabiztosnak, tisztességesnek és önzetlennek kell lennünk. Magunkkal nem törődhetünk, csak az ügyfeleinkkel.

Brittnek megint rossz érzése támadt ettől a figyelmeztetéstől, hiszen ő éppen erre készül: itt akarja megalapozni a jövőjét.

Mi a csudát csináljon? A gondolatai szélesebben cikáztak. Most még azt mondhatná, hogy meggondolta magát, és emelt fővel távozhatna. Igen ám, de ez esetben nincs munkája, pedig valamiből élnie kell! Hátha akkor is dolgozhatna ennek a kedves, okos nőnek,

ha őszintén bevallana mindent? Utóvégre egy még fel nem fedezett forgatókönyvírónak is kell a rendszeres munka, a fizetés...

– Remélem, egyetért az elveinkkel.

– Hogyne, Miss Maxwell

– Az ég szerelmére, szólítson Mirandának! Nem vagyok olyan öreg, amilyennek látszom – tette hozzá a nő, megneveztetve ezzel Brittet, s megint egy pillantást vetett a kérvényre. – Maga... huszonhat éves. Lehetne akár a húgom is.

Britt máris megkedvelte a főnöknőjét – és ettől minden csak még nehezebb lett.

Miranda egyszerű, fehér blúzt és sötét gyapjúszoknyát viselt, nem feltűnő fülbevalót, keskeny aranyórát és ízléses gyöngysort. Gyűrű nem volt az ujján. Magabiztos, tisztességes, szerény és önzetlen, összegezte első benyomásait Britt.

– Meséljen valamit magáról! – kérte Miranda. – Tudom, a könyökén jön ki az ilyesmi, de múltjáról ismerszik meg az ember!

Britt most érezte igazán hazugnak, csalónak magát.

– Nos, valóban, de...

– Azokra a kérdésekre, amelyeket az itteni törvények szerint nem szabad feltennem, ne válaszoljon. A maguk országában oly sok szigorú feltétele van a munkatársak alkalmazásának, hogy képtelen vagyok az összeset fejben tartani.

A lány mosolygott.

– Semmi sötét titok nem lappang a múltamban. Indianában nevelkedtem, és a michigani főiskolán diplomáztam színháztudományból. Tanulmányaim végeztével hazatértem, és általános iskolás gyerekeket tanítottam művészettörténetre meg színjátszásra. Később rövid ideig egy közeli színházban dolgoztam, főleg a színpalak mögött. Én feleltem a díszletekért, a jelmezekért, a világításért, a kellékekért. Azonkívül leveleket írtam, darabokat olvastam és véleményeztem. Néha a színpadon is szerepeltem. Egyszerőval amolyan színházi mindenem voltam. Idővel aztán rájöttem,

hogy ha vinni akarom valamire, Los Angelesbe kell mennem. Több mit két évvel ezelőtt érkeztem ide, telve reményekkel.

– Ismerős történet – jegyezte meg Miranda. – Most meg ügynök szeretne lenni. Harry fűzött néhány megjegyzést a jelentkezéséhez.

Hát igen, gondolta Britt. Kénytelen voltam hazudni, különben nyomban az utcán találnám magam, és törhetném a fejemet, hová menjek ezek után állást keresni.

– Még hozzá elsőrangú ügynök – felelte. – Ennyi becsvágy azért szorult belém.

– Rendben, ez nekem elég is. Akkor elmondanám, mi lesz a feladata. Ha nem felel meg a munkakör, most még barátságosan elbúcsúozhatunk egymástól.

Miranda röviden ismertette, hogyan szokott viselkedni az ügyfelekkel. Megemlítette azt is, hogy ahányan vannak, annyi félek, s mindegyikhez alkalmazkodni kell. Negyedóra múlva elégedetten dőlt hátra a karosszékében.

– Úgy érzem, összeillünk, Britt. Szeretném, ha a távollétemben maga helyettesítene.

A lány boldog volt. Megnyílt a kapu, bejutok végre a mértékadó körökbe! – örvendezett. Hetekbe, hónapokba telhet, míg alkalma lesz valakivel beszélni a forgatókönyveiről, de valamikor csak sikerül. Az a valaki pedig talán segít majd eladni az írásait, esetleg meg is filmesíti az álmait.

Ehhez azonban sajnos együtt kell élnie a hazugsággal. Úgy kell tennie, mintha az ügynökösködés lenne élete legfőbb célja. Hiszen nem akarok én senkinek sem ártani, próbálta saját maga előtt igazolni eljárását. Teljes erőbedobással végzi majd a munkáját – egészen addig, míg rá nem talál egy befolyásos emberre, aki felfedezi írói tehetségét...

– Nos, mit szól hozzá? – fejezte be Miranda.

– Köszönöm! Éppen ilyen munkára vágytam!

– Nagyszerű! – Miranda őszintén örült. – Biztosra veszem, hogy jól ki fogunk jönni egymással. Figyelmeztetem: rengeteg dolga lesz!

Jövő héten tizennégy napra Londonba repülök. Éppen jókor lép be. Mielőtt elindulok, el kell sajátítania az alapismereteket. Nem szívesen utazom el éppen most, de hát kénytelen vagyok. Családi ügyek... Amíg távol leszek, naponta telefonálok. Maga fogja tartani a kapcsolatot az ügyfeleimmel, Britt, úgyhogy jól fel kell kötnie az alsóneműt!

– Mindent megteszek, ami tőlem telik.

Miranda szemlátomást megkönnyebbült.

– Tudja, elég fárasztó olykor a C. A.-nál az örökös sietség, rohanás, kapkodás, de én semmi pénzért nem mondanék le róla. Remélem, maga is megszereti ezt a munkát.

– Egészen biztosan, Miss Maxwell akarom mondani, Miranda.

– Felhívom Harryt, szólok neki, hogy készítse el a szükséges iratokat. – A nő röviden közölte Winslow-val, hogy Britt másnap munkába áll, aztán sóhajtva letette a kagylót. – Elintézttem Attól tartok, Harryvel lesz még egy kis vesződése.

Britt ezek után legszívesebben kirukkolt volna az igazsággal. Miranda észrevette új munkatársa bizonytalanságát.

– Mi a baj, kedvesem? – kérdezte a nyakékét babrálva. – Min töri a fejét? Ugye nem szívesen látja viszont Harryt?

– Túlélem... csak még nem fogtam fel a szerencsém.

Britt felállt. Főnöknője megkerülte a nagy íróasztalt, és kezét rázott vele.

– Menjen csak! Még egy félóra Harryvel, aztán holnap reggel fél kilencig szabad, mint a madár. Legyen pontos, és készüljön fel lélekben! Mire elutazom, remélem, a kisujjában lesz a szakma.

2. fejezet

– Nahát! Egészen önálló, pedig alig több, mint egy hete dolgozik nálunk! – állított be vidáman Britt irodájába Sally Farland. A csinos, gömbölyded nő magas szárú csizmát és szokása szerint rövid bőrszoknyát viselt.

– Már fél kézzel veszem fel a telefont, és egészen önállóan továbbítom az üzeneteket Londonba. – Britt hangjából enyhe öngúny csendült ki. – Eddig még egyszer sem kellett világrengető ügyekben döntenem.

– Ne féljen, Miranda alaposan megdolgoztatja! – Sally megigazgatta makrancos barna fürtjeit. – Okos, céltudatos nő, és nagyon jó főnök.

Sally a rokonszenves, rózsás arcú, kopasz ügynöknek, Gordon Malliknek volt az asszisztense. A negyvenöt éves férfi ügyfelei között akadt két-három befutott filmcsillag is. Britt harmadik munkanapján például Carrie Neelst látta a folyosón; amióta Oscar-díjra jelölték, igen felkapott színésznőnek számított. Most azért kereste fel az ügynökséget, hogy forgatókönyvekről tárgyaljon Gordonnal. Sally azonnal kávét és ásványvizet tett eléjük, és gyors egymásutánban felhívott néhány szerzőt. Britt ekkor tapasztalta először, milyen sürgés-forgás támad a cégnél, ha felbukkan egy sztár.

A munka egyáltalán nem volt unalmas. Miranda ügyfeleinek listáján olyan rendezők szerepeltek, akiknek neve láttán hevesebben kezdett dobogni a kezdő forgatókönyvíró szíve. A legfontosabbat közülük, Oliver Wheatleyt egyszer már Oscar-díjra is jelölték, és Hollywood-szerte azt beszélték, hogy másodszor is esélyes a jelölésre. Mint sokan Miranda kliensei közül, Oliver is Angliából érkezett az „álmvárosba”.

Miranda egyik legfőbb céljának azt tartotta, hogy egyre több amerikaiit megnyerjen ügyfélnek. Buzgón kutatott tehetséges fiatal amerikai rendezők után.

– Szeretném őket még pályájuk legelején megkaparintani – mondta egyszer Brittnak. – Ez az üzleti stratégiám alapja.

– Egy hét alatt nem lehet eléggé felkészülni az önálló munkára panaszkodott most Britt Sallynek. – Remélem, azért csak elböldögölök valahogy.

– Efelől semmi kétségem! Ha kell, Gordon meg én szívesen segítünk A főnököm megígérte Mirandának, hogy a szárnyai alá veszi magát.

– Miranda, amikor elutazott, nem mutatta, hogy aggódna, de nagyon sok mindenre kell ügyelnem. Kinek mit mondjak, ki előtt miről hallgassak, és így tovább. Az egyikkel így kell bánni, a másikkal amúgy. Van, akivel távolságtartóan kell tárgyalnom, és akad olyan is, aki szereti, ha öleléssel, puszival fogadják.

– Nyugodjon meg, Britt! Ha bánni gondja támad, szóljon át hozzám! Azonnal jövök és megmentem.

Sally az első perctől kezdve segítőkésznek mutatkozott. Már kétszer is együtt ebédeltek, és a nő köntörfalazás nélkül mesélt neki a cég munkájáról, „ahogy egy kis beosztott látja”.

– Igyekszem, amennyire tőlem telik – bizonygatta Britt.

– Nem nagy ügy! – emelte fel Sally bátorítóan a hüvelykujját. – Vissza kell mennem a helyemre. Higgye el, hamar belejön...

A lány egy pillantást vetett az elintézendők listájára. Miranda a lelkére kötötte, hogy hívja fel a Los Angeles-i sajtóügynökét, és emlékeztesse még egyszer arra, hogy Westley Asquith semmi esetre sem adhat interjút Joyce Wilsonnak. Joyce ugyanis a múltkor egy cikkében megpróbálta lejáratni Oliver Wheatleyt.

– Joyce Wilson hadilábon áll az Amerikában dolgozó angolokkal – magyarázta Miranda –, de én megvédem az ügyfeleimet. Nem engedem, hogy lekicsinylően bánjanak velük. Nehogy már Westley szóba álljon azzal a nőszeméllyel!

A sajtóügynököt Brittnek csak délután sikerült elérnie. Utána pedig más dolga pillanatnyilag nem lévén, az ügyfelek névsorát tanulmányozta. Miranda mesélt neki az egyes kliensek vágyairól. A lány elsősorban arra volt kíváncsi, melyiküket érdekelhetné esetleg egy kezdő forgatókönyvíró munkássága. Persze, nem hozhatta szóba senkinél a dolgot, ha nem akar bizalmatlanságot, sőt gyanút kelteni.

Oliver Wheatleyn kívül Britt senkit nem ismert elég jól ahhoz, hogy megítélhesse, előhozakodhat-e terveivel az illetőnek. Nincs más hátra, türelmesen várnia kell a kedvező alkalomra!

Egyszer csak csengett a telefon. Audrey, az ügyfélfogadó titkárnő jelentkezett.

– Britt, Derek Redmond keresi a hármason Mirandát.

A lánynak elakadt a lélegzete. Derek Redmond! Amióta megnézték édesapjával a Riadó! –t, a legjobbak közé sorolta a rendezőt. Következő filmjét nemsokára mutatják be a mozikban, és ő alig várta már, hogy lássa. A karácsony óta eltelt tíz hónapban gyakran gondolt Redmondra.

A napi- és hetilapok rendszeresen írtak róla. Britt a fogorvos várószobájában a People Magazine-t lapozgatva látott róla egy rövid, fényképpel illusztrált cikkel. Néhány hónappal később pedig Stanley Scott, a neves filmkritikus a Parade-ben egy teljes oldalt szentelt Redmond munkásságának. A levelezési rovatban az egyik olvasó azt kérte, áruljanak el valamit a rendező magánéletéről.

Scott megírta, hogy Redmond visszavonultan él, nem vesz részt a hollywoodi társasági életben. Nincs kiemelkedő szerepet játszó nő a magánéletében, s általában különböző hölgyekkel – soha nem hírességekkel – látni. Scott „lenyűgöző képességűnek” nevezte a rendezőt, s Britt osztotta a véleményét. Mióta a Riadó! –t látta rajongott érte.

A lány el is küldte neki a Robbanás, egy hátborzongató akciófilm forgatókönyvét. Biztosra vette, hogy tetszeni fog Redmondnak, ám a boríték felbontatlanul jött vissza egy rövid levél kíséretében,

amelyben értesítették, hogy a rendező csupán az ügynökségtől kapott kéziratokat olvassa el.

Most pedig vele fog beszélni személyesen! Hihetetlen!

– Audrey... – Britt pánikba esett.

– Tessék?

– Megmondta neki, hogy Miranda Londonban van?

– Nem. Csak azt, hogy kapcsolom az irodáját. Magának kell felvilágosítania. Vegye már át! Egymást érik a hívások.

Britt remegő kézzel nyomta meg a készüléken villódzó piros gombot.

– Miranda Maxwell irodája – jelentkezett rekedten.

– Üdvözlöm! Derek Redmond vagyok szólt könnyedén a férfi. – Beszélhetek Mirandával?

– Nem... sajnálom, Mr. Redmond, Miss Maxwell nincs itt. Legközelebb...

– Nos, egyelőre nem kell okvetlenül személyesen... Ön az asszisztense?

– Igen, uram.

– Gondolom, neve is van.

– Hogyne, Britt Kingsley.

– Britt? Pedig a kiejtése cseppet sem brit.

– Nem, uram...

A rendező nevetett.

– Elnézést a szójátékért. Elismerem, nem túl szellemes.

Tehát tréfált! A lány elpirult. Fogalma sem volt, mit válaszoljon.

– Átadna egy üzenetet Mirandának, Britt?

– Természetesen.

– A múlt héten együtt reggeliztem Oliver Wheatleyvel. Filmekről esett szó, és arról, milyen nehéz jó forgatókönyvet találni. Amit ő éppen forgat, a Gyere horgászni!, igazán tetszett nekem. Megkérdeztem tőle, hol tett rá szert, és azt mondta, Miranda révén jutott hozzá. Szerinte Miss Maxwellnek bámulatos érzéke van ahhoz, melyik rendezőt miféle anyag ihlet meg. Egyszerűen, szeretném

megkérdezni Mirandát, van-e nála valami nekem való. Töprengjen el rajta, aztán megbeszéljük!

– Igen, megmondom neki. – Nagy ég! Britt gondolatai lázasan csapongtak. Eppen egy ilyen alkalomra várt! Hátha... de akkor gyorsan szólnia kellene... – Ó, Miranda bizonyára pontosan tudni fogja, mi az, amit ön keres, Mr. Redmond.

– Hát éppen ez a gondom. Magam sem tudom... Nem kell megint akciófilm, mert könnyen beskatulyáznak. Sokoldalú szeretnék lenni, ezért különböző témákat keresek. Oliver azt mondta, Miranda biztosan tartogat a tarsolyában valami jópofa dolgot.

– Erre mérget vehet, Mr. Redmond! A főnöknőm rajong magáért.

– Nocsak, tényleg?

– De mennyire! Épp a napokban beszéltünk a Riadó!-ról. Miranda elevennek, könnyednek tartja az ön alkotó módszerét. A Riadó!-ban minden együtt van, ami egy sikeres akciófilmhez kell: nemcsak feszültség, hanem szív is.

– Igazán hízelgő, Britt. Szívesen vágnám egymagam zsebre a dicséretet, de remek forgatókönyvírókkal és tehetséges színészekkel dolgoztam együtt. Mindenesetre jó érzés, ha a nézők, ráadásul hozzáértők elismerően nyilatkoznak a munkámról.

– Biztosíthatom, milliók rajonganak magáért.

– Úgy látszik, jól kiismeri magát a filmvilágban, Britt.

– Igyekszem lépést tartani, tájékozott lenni.

– Miranda örülhet az ilyen munkatársnak.

– Köszönöm!

Brittet felemás érzések kerítették hatalmukba. A férfi zavarba hozta, ugyanakkor elbűvölte. Eppen ilyennek képzelte. Olyasvalakinek, akivel az ember mindenről elbeszélgethet, ami a szívét nyomja.

– Nem tartom fel tovább, Britt. Jólesett elbeszélgetni magával. Miranda hívjon fel, jó? Megadom a számomat.

Miközben a lány feljegyezte a számot, szíve majd kiugrott a helyéről. Több mint egy éve töpreng azon, mit tegyen, hogy

valamelyik forgatókönyve hozzáértő ember kezébe kerüljön. Már olyan badarságok is megfordultak a fejében, hogy rákötí egy téglára, és bedobja az egyik rendező kertjébe, vagy becsúsztatja a limuzinjába. Most meg közvetlen kapcsolatba került magával Derek Redmond- dal! A sors keze, semmi kétség.

– Mr. Redmond! – fogott bele gyorsan, mielőtt a férfi letette volna a kagylót. – Mit szólna egy romantikus vígjátékhoz?

– Olyasmire gondol, mint amelyet Nora Ephron csinál?

– Igen, de kevésbé agyonbonyolítva. A szereplői egyszerű, hétköznapi emberek.

A rendező nem válaszolt. Brittnek görcsbe rándult a gyomra.

Miért kérdi? – szólalt meg végül Redmond. – Van valami ilyesmi Miranda „tarsolyában?

A lány nagyot nyelt.

– Igen, vagyis... hallottam, amint beszélt egy forgatókönyvről, és arra gondoltam, egy belevaló rendező csodákat művelhetne vele.

– Hm... és ki a szerző?

Britt megrémült.

– Ismeretlen kezdő. Miranda véletlenül botlott bele. – Lelki szemei előtt közben megjelent a jóképű, izgalmas Derek Redmond. Hiszen látta a fényképét a People-ben.

– Van címe is annak a sztorinak?

A lány az ajkába harapott. Habozott, de végül rászánta magát.

– Van. Hölgyválasz.

– Nos... kíváncsivá tett. Soha nem lehet tudni, mikor akad az ember útjába egy felfedezésre váró kincs. Nincs igazam, Britt?

– Nekem is ez a véleményem. – A lánynak izgalmában a lélegzete is elakadt.

– Tudja, mit? Szóljon Mirandának! Szívesen belenézne abba a Hölgyválaszba.

Britt úgy érezte, menten elájul.

– Átadom az üzenetét, Mr. Redmond.

– Nagyszerű! Akkor várom a hívást!

Derek elbúcsúzott, és Britt egész testében reszketve tette le a kagylót. Mi az ördögöt műveltem? Nem bírhatom rá Mirandát, hogy hívja fel Londonból Redmondot, és beszéljen vele egy olyan forgatókönyvről, amelyről sejtelve sincs. Vagy mondjam meg neki az igazat? Lehetetlen! Hiszen éppen ezt kötötte a lelkemre: nem ajánlhatjuk magunkat. Miranda még akkor is dühös lenne, ha a forgatókönyvem jobb, mint az utóbbi tíz év termése együttvéve...

Merően nézte a számot, amelyet Derek Redmond diktált. Legjobb lenne rögtön visszahívni, elnézést kérni, és azt mondani, tévedtem. És... mi van, ha mégis elküldöm a kéziratot, és megtetszik neki? Ha filmet akar csinálni belőle? Akkor már nem is kellene nekem ez az állás. Másrészt... talán mégis. A jog megszerzése nem jelenti azt, hogy el is készül a film. Ilyenkor pedig legfeljebb némi bánatpénzre számíthatok...

Britt égő arcára szorított a tenyerét. Őrület, tiszta téboly!

Mégis biztosan tudta, érezte, hogy most, igen, éppen most fogta meg az isten lábát. Itt a lehetőség! Olyan rendező olvasná el a forgatókönyvét, aki komolyan foglalkozik a megfilmesítés gondolatával.

Igen ám, de az Mirandával akar beszélni. Most mit tegyek? – töprengett Britt. Küldjem el a kéziratot, és mellékeljek hozzá néhány sort? Írjam meg, hogy a főnöknőm Londonban van, és csak a visszatérése után fogja felhívni? És mi lesz, ha Redmond telefonál Angliába, és kiderül a turpisság? Nem, más megoldást kell találnom!

Britt azon kapta magát, hogy már egy órája szemez a telefonnal. Soha nem volt még ilyen határozatlan. Annak idején is nehezebbre esett elmondani az édesapjának, hogy Los Angelesbe költözik. Csakhogy akkor pontosan tudta, mit akar, csupán az aggasztotta, hogy csalódást kell okoznia a papának. A mostani helyzet sokkal bonyolultabb.. Egy belső hang unszolta: vedd már fel azt a kagylót! De sehogy sem tudta magát rászánni.

A terv pedig nem is rossz – ha sikerül megvalósítania. Az angolos kiejtést soha nem volt alkalma gyakorolni. De éppen eleget voltak

együtt Mirandával. Önkéntelenül is elsajátította főnöknője beszédmodorát. Brittnak jó volt a hallása. A színjátszástanára szerint tehetséges a különböző akcentusok utánzásában Tudott spanyol-amerikaiul, lengyel és orosz bevándorlók módjára vagy déliesen beszélni. Az órákon bámulatosan utánozta Scarlett O'Harát az Elfújta a szélből, sőt a Keresztapa Marlon Brandójának olaszos angolját is. A kérdés most az, hogy sikerül-e angol származású ügynökként fontos üzleti ügyben tárgyalnia, és van-e hozzá mersze idegesen tördelte a kezét. Egyik pillanatban úgy érezte, meg kell tennie, hiszen itt az alkalom, amelyre oly régen vár, a másikban pedig meg volt róla győződve, hogy aljasságáért lesújt rá az ég haragja.

Aztán megint eszébe jutott, hogy éppen ezért lépett be a C. A. – hoz, és hogy most végre bebizonyíthatná szerzői képességét. Elérkezett az igazság pillanata, és őt kételyek mardossák, ahelyett hogy cselekedne! Ha ilyen gátlásos, soha nem jut egyről kettőre. Aki mer, az nyer. Félelemmel, büntudattal nem megy semmire.

Gyorsan kihasználta azt a pillanatot, mikor az inga a határozottság felé lengett. Elszántan bement Miranda szobájába, gondosan becsukta maga mögött a párnázott ajtót. Lehunyta a szemét, felidézte főnöknője középosztálybeli angol akcentusát. Műveit, de nem valamelyik elit egyetemen végzett, előkelő, de nem vérbeli arisztokrata.

– Jól érzi majd magát itt, kedvesem – szólt próbaképpen Miranda hangján. – De kezeskedem, keményen meg kell dolgoznia minden centért! Nem sok ideje lesz pihenni.

Leült a forgó karosszékre, mély lélegzetet vett, és tárcsázta Derek Redmond számát. A rendező személyesen jelentkezett.

– Derek? – kezdte a lány. – Miranda Maxwell vagyok a C. A.-tól. Az asszisztensem szólt, hogy keresett. – Igyekezett úgy formálni a szavait, mint a BBC bemondói.

– Köszönöm, hogy ilyen hamar visszahívott, Miranda. Britt bizonyára elmondta, hogy valami újfajta forgatókönyvet keresek. Ő hívta fel a figyelmemet a Hölgyválaszra. A változatosság kedvéért

szívesen rendeznék romantikus vígjátékot. Megengedi, hogy belepillantsak az anyagba?

– Ó, egek!

– Van ennek valami akadály?

– Hiszen magának tudnia sem lenne szabad erről a forgatókönyvről! Hivatalosan még nem véleményeztem. Olyan, mintha nem is létezne! – Britt rövid hatásszünetet tartott. – Lesz egy-két szavam Britthez. Túl sokat fecseg.

– Úgy érti, nem kaphatom meg a kéziratot?

– Nos, ezt azért nem mondtam. Tudja, nálam mindig akad valami érdekes... Igyekszem az ügyfeleimet a lehető legjobban kiszolgálni. Ugye ért engem?

– Igen, persze. Ezt a könyvet nem ajánlgatják akárkinek. Britt is említette...

– Valóban? – kérdezte az ingerült Miranda hangján a lány.

– Szó szerint nem így mondta, de kikövetkeztettem – védte a szegény kis alkalmazottat Redmond. – Kérem, ne tegyen neki szemrehányást! Én vagyok a hibás. Sarokba szorítottam, szinte kényszerítettem, hogy áruljon el minél többet. Higgye el, Miranda, ő csak a maga érdekeit tartja szem előtt.

Britt befogta a kagylót, nehogy hallatsszon a kuncogása. Aranyos ez a Redmond! Óvja őt a főnöknő haragjától! A lány valósággal beleszeretett. Összeszedte magát, és játszott tovább a szerepét.

– Hát ilyen ez a Hollywood! Úgy értem... ugye mindannyian el akarunk adni valamit?

– Köszönöm a megértését, Miranda.

– Csak semmi köszönet! A Continental Artistsnak az a feladata, hogy ügyfelei rendelkezésére álljon.

– Mesélne valamit a Hölgyválaszról?

– Miért is ne? Nem ártok vele senkinek. Nézzük csak... Ártatlan, de okos fiatal, vidéki lány, mondjuk Winona Ryder, találkozik a nagyvárosban egy rámenős fiatalemberrel, például Brad Pitt-tel, és egymásba szeretnek. Ezzel nem árultam el nagyon sokat, de a

forgatókönyv egészen eredeti. Csupa humoros fordulat, meglepő helyzet...

– Értem. Egyre jobban érdekel.

– Ó, tehát rögtön döntenem kell?

– Mondja meg nyugodtan, ha nem nekem szánta.

Britt elragadta a soha nem tapasztalt hatalom mámorító érzése. A forgatókönyvéért az egyik legsikeresebb fiatal hollywoodi rendező szinte könyörög. Aztán eszébe jutott, hogy hatalma pümködsi királyság, s kizárólag csaláson alapszik. Ha fény derül a mesterkedésére, csúnyán lebög.

– Igazán el akarja olvasni, Derek? Szellemes munka, de egészen más, mint a Riadó!

– Az a jó! Éppen valami más kell nekem.

– Aha! – Britt hosszabb, jelentőségteljes szünetet tartott, miközben majd szétrobbant izgalmában. Megy ez, mint a karikacsapás, de a vékony jég bármikor beszakadhat alatta...

– Valaki másnak tartogatja? – kérdezte bizonytalanul Derek.

– Nem, dehogy! Csak előbb beszélnem kell még a szerzővel. Az ő beleegyezése is szükséges... de hát ez részletkérdés. Felveszem a kapcsolatot az íróval Egy szempillantás alatt elrendezhetjük az ügyet, de...

– De?

Britt nem is tudta magáról, hogy ilyen talpraesetten tud rögtönözni. Az egész olyan, mintha a szövegszerkesztőjén írná a dialógust.

Szóval, hogy őszinte legyek – közölte a magabiztos „Miranda” ha emlékezetem nem csal, az egyik társam, éppen Gordon Mallik, aki felhívta rá a figyelmet, odaígérte bepillantásra a könyvet Ron Howardnak.

– Mikor tud nekem többet mondani?

– Akár most rögtön utánanézhettek, ha sürgős. Vár egy kicsit, vagy hívjam vissza?

– Várok.

Brittnak kedve támadt körbetáncolni az irodát. Elképesztő! gondolta izgatottan Miranda sem csinálhatta volna jobban! Széles mosollyal forgott körbe a székkal

– Mit gondol, kedves Gordon? Engedjük meg ennek a tehetséges fiatalembernek, hogy átnézze a Hölgyválaszt? – Remélte, Redmond jól hallja a szavait, és a szíve legalább olyan hevesen dobog, mint az övé. Bár láthatná az arcát!

Izgatottsága ellenére megállapította, hogy ez a rendező igencsak figyelmes és tapintatos ember. Noha csak kétszer beszélt vele, máris a szívébe zárta.

Jó ez nekem? – fontolgatta. Utóvégre nem személyes kapcsolatra, hanem üzletkötésre megy ki a játék. Derek Redmond csupán az első esélyt jelentő lehetőség, semmi több...

Húszig számolt magában, aztán újra a kagyló után nyúlt.

– Megkaphatja a forgatókönyvet, ha akarja, Derek, de csak néhány napra. Nem baj?

– Két-három nap elég nekem. Eljuttatná küldönccel?

– El, holnap. Megfelel?

– Nagyszerű!

– Kellemes lesz magával dolgozni.

– Akárhogy végződik is ez a dolog, Miranda, szeretném, ha találkozoznánk. Mit szólna, ha meghívnám valamelyik nap munkabédre?

– Én is szívesen megismerném magát személyesen, de hamarosan Londonba utazom. Utána esetleg bepótolhatjuk.

– Nem felejttem el soha, ha valaki szívességet tesz nekem – válaszolta a férfi. – Oliver szerint maga csodákat tud művelni. Most már értem, mire célzott.

– Hízelgünk, kedves barátom?

– Világos.

– Tisztelem az őszinteségét – felelte az ál-Miranda.

– Én meg a maga munkamódszerét. A Hölgyválasztól függetlenül is szeretnék a jövőben minél többet beszélgetni magával.

– Az jó lesz.

– Akkor várom a forgatókönyvet. Viszontlátásra, Miranda, és jó utat!

Britt visszatette a kagylót. Jóleső fáradtsággal dőlt hátra – és ekkor ökölcsapásként sújtott le rá a józan valóság.

– Szent ég! – suttogta. – Mit tettem?

*

Britt Hollywood nyugati részében lakott, egy ötvenéves ház második emeletén. Leparkolt ütött-kopott Toyotájával, kiszállt, és a házhoz menet egyre csak ez járt a fejében: Derek Redmond el akarja olvasni a Hölgyválaszt. Valósággal könyörgött érte!

Ezt a napot piros filctollal keretezi be a naptárban. Örömébe azonban ürmöm vegyült. Önvád marcangolta, képtelen volt megszabadulni tőle. Egész délután próbálta – legalábbis önmaga előtt – igazolni megtevesztő hadműveletét.

Hollywoodban ki-ki a saját szerencsájének kovácsa, közben meg gátlástalanul kihasznál másokat. S mire híres lesz – ahogy errefelé mondják, befutott –, noha már nem szükségből és kétségbeesésében, tovább folytatja ezt a játékot. Semmi esetre sem hagyja abba! Az „álmvárosban” minden azon múlik, sikerül-e valakinek a lehető legjobb színben mutatkozni. Ezt mondogatta magának, de hiába.

A levélszekrényben villanyszámlát, hitelkártya-elszámolást meg egy rakás reklámküldeményt talált.

Önvádtól gyötörtén ment felfelé. Győzelme örömét megkeserítette a bűntudat. Csal és hazudik! Éppen ő, egy lelkész lánya!

A lépcsőház tisztítószerszágú levegője a szülői házra emlékeztette, és honvágyat ébresztett benne. Láta magát hétévesen az apja dolgozószobájában. A kép oly élesen jelent meg-előtte, hogy még a falióra ketyegésére is emlékezett. A papa a tanító bácsi levelét olvasta, amelyben Mr. Turner azt írta, Britt megengedte

osztálytársainak, hogy lemásolják a házi feladatát. Thomas Kingsley sóhajtott, levette olvasószemüvegét, és megkérdezte a kislánytól, hogy tehetett ilyet. Britt egy szót sem bírt kinyögni, csak sírva fakadt. Szégyellte magát, sajnált a szíve, mert csalódást okozott a papának. Intő szavai még most is a fülében csengnek:

– Nem elég a jó szándék, Britt. A tettek számítanak. Mindig és mindenben legelőször is légy őszinte önmagadhoz. Ha ezt jól megjegyzed, és eszerint cselekszel, soha nem kell semmit sem megbánnod.

Mit mond nekem a mai viselkedésemet illetően az az erkölcsi alapelv, amelyet azon az őszi napon tanultam meg Indianában? Hívjam fel Derek Redmondot, és valljam be neki, hogy füllentettem? Magyarázzam meg, hogy a munkám színvonalával szeretnék sikert elérni, nem pedig fondorlattal? Meséljek magamról? De hát százával vagyunk mi, akik mindenáron érvényesülni szeretnénk! S végül kérjem meg, hogy mindennek dacára olvassa el a forgatókönyvemet? Bele sem nézne, engem meg egyszerűen kinevetne!

Amikor felért a második emeletre, barátnője éppen kilépett a szemközti lakásból. Allison O'Donnell, a Paramount egyik kellékesse örömmel üdvözölte.

– Szia, kicsim! Mi újság? Felfedeztél ma egy leendő filmsillagot?

– Fel bizony.

– Gratulálok! Csak így tovább! Mire a főnöknőd hazajön Angliából, betársulhatsz a cégbe.

– Gúnyolódj csak, Allison! – Britt előkereste táskájából a kulcsát.

– Ha szerencsém lesz, talán nem rúgnak ki addigra.

– Csak semmi csüggedés! Új munkahelyen mindig az első hónap a legnehezebb. Veled érzek, barátnőm.

Britt főleg azért kedvelte a magas, karcsú, szemüveges Allisont, mert mindennek mindig csak a jó oldalát látta. Ráadásul kedves, melegszívű teremtes, egyszóval igazi jó barátnő.

– Bevásárolni megyek. Hozzak neked is valamit?

– Egy üveg ciánkálit, esetleg igazságszérumot. Amit találsz...

– Mi a csuda? Azt hittem, csak kimerültél. Mitől vagy ennyire levert?

– Én levert? Mikor Derek Redmond ég a vágytól, hogy elolvassa a forgatókönyvemet?

Allisonnak földbe gyökerezett a lába.

– És nem ugrálsz az örömtől?

Britt mélyet sóhajtott.

– Az egyik szemem sír, a másik nevet. Ha elmesélem, mi történt, egy szavam sem hiszed el.

– Azért csak mondd! Behívsz, vagy hozzám jössz?

– Nem bevásárolni indultál?

– A bevásárlás ráér. Nem szeretnék arra hazaérni, hogy téged hordágyon visznek el a mentők.

Britt hívogatóan intett barátnőjének, s az követte.

A bútorozottan bérelt lakás egyetlen szobából állt. Idővel a lány saját berendezést akart venni magának, de egyelőre nem futotta rá. Egyetlen értéke, a személyi számítógép a falhoz tolt kis íróasztalon kapott helyet. A szobát filmplakátok, gyertyák, cserepes növények meg könyvek tették lakályossá. Britt szeretett olvasni. és könyvtárát minden költözésnél magával vitte. Kedvenc könyvei egy téglákból és tapétázott deszkákból barkácsolt polcon sorakoztak. A feltörekvő filmíró körülményei nem sokban különböztek egy diáklányétól. Néha úgy érezte, sohasem lesz felnőtt.

– Lehet, hogy bolhából elefántot csinálok – jegyezte meg –, de nem hagy nyugodni a lelkiismeretem. – Britt egy székre dobta a táskáját, és kiment a konyhába.

Allison követte, s megállt az ajtóban.

– Mi bajod a lelkiismeretteddel?

– Kérsz egy kortyot? – Britt elővett két poharat, és a hűtőből egy üveg fehérbort.

– Jólesne.

Leültek, és a lány beszámolt a nap izgalmas eseményeiről. Mikor a végére ért, Allison hátradőlt, és komolyan, elgondolkozva szemlélte barátnőjét.

– Nem értem, miért vagy annyira oda. Érdekel a véleményem? Szerintem nagyon ügyes és talpraesett voltál. Bámulatosan jól adtad el a portékádat! Nemcsak az írásaidban vagy mulatságos és találékony, hanem az életben is. Színésznőnek sem utolsó a teljesítményed.

– Bevallom, eleinte magam is dicsértem az eszemet, de ugyanakkor halálosan félek. –Britt belekortyolt a borba – Utólag belegondolva egyenesen tisztességtelennek tartom az egészset.

Azért vannak kétségeid, mert a kudarctól tartasz? Attól, hogy Redmondnak nem tetszik majd a műved?

Allison, az a sztori sikerült. A leghőbb vágyam, hogy egy rendező végre elolvassa. Te tudod a legjobban, mennyi munkát öltem bele!

– Akkor meg miért furdal a lelkiismereted?

– Utálok hazudni, utálok a csalást!

– Fogadni mernék, az is megfordult a fejedben, hogy el sem küldöd a kéziratot Redmondnak...

– Nos... – Britt tanácstalan képpel könyökölt az asztalra. – Szerinted elküldjem...?

– De még mennyire!

– Indokold meg!

– Nézd, Britt, ne áltassuk magunkat! Minden rendezőnek fő célja, hogy valami jó darabot találjon. Neki talán számít, hogyan jut hozzá? Te csak üstökön ragadtad a szerencsédet. Nagyszerűen feltaláltad magad. Ügyes voltál.

A lány már sokkal jobban érezte magát. A vigasztaló szavak felszabadítóan hatottak rá.

– Ugye attól még nincs vége a világnak, hogy Mirandának adtam ki magam? Nem ártottam vele senkinek.

– Na látod! A cél szentesíti az eszközt Aztán, ha Redmondnak nem tetszik a munkád, visszaküldi, és elfelejtheted az egészset.

Britt elgondolkozva kocogtatta körmével a borosüveget.

– És ha tetszik neki?

– Hát... akkor adódik némi nehézség, de majdcsak megbirkózol azzal a kalap pénzzel, amit kapsz érte.

– Ó, te emberbőrbe bújt ördögfióka! – nevetett Britt. – Mondd, Allison O'Donnell, tisztában vagy vele, hogy amit teszel, azt bűnpártolásnak hívják?

– Majd ha híres filmíró leszel, és besöpröd a milliókat, elmesélem mindenkinek, hogy nekem köszönheted a karrieredet, te meg, ahányszor felhívlak, letagadtatod magad.

– Akkor is büszkélkedsz majd velem, ha ki kell fizetned az óvadékot, hogy kiengedjenek a dutyiból?

– Bejeddél? – bökött mutatójával a barátnőjére Allison. – Gyáva nyúl!

– Igazad van. Ebben a városban a csalók ötszáz dolláros öltönyökben szaladgálnak. Miért aggódnak éppen én csak azért, mert kissé... nagyvonalúan kezelem a tényeket?

– Ez már beszéd! – Allison felemelte a poharát. – A sikerre!

A két lány nevetve koccintott.

*

Másnap reggel Britt, táskájában a forgatókönyvvvel, elindult az irodába, hogy azt onnan eljuttassa Derek Redmondnak. Minthogy telefonon bemutatkozott neki, kénytelen most álnevet használni. Allison neve mellett döntött – ha már a barátnője részt vesz az ármánykodásban. Kicserélte hát a címdalt: Hölgyválasz, írta Allison O'Donnell. Levitte a kéziratot a postázóba, és megkérte a küldöncöt, hogy vigye el Redmond westwoodi irodájába, majd visszament a helyére. Ezzel megkezdődött az idegtépő várakozás. A mű immár különvált alkotójától, és sorsa a rendező kezében van.

Egész délelőtt csengett a telefon, minden ügyfél akart valamit Mirandától. Britt voltaképpen örült a hajszának. Elterelte a gondolatait Derek Redmondról és a forgatókönyvről.

Röviddel az ebédszünet előtt Miranda telefonált Londonból.

– Nos, kedvesem? Olajozottan megy a gépezet?

– Nem szórtam homokot a fogaskerekek közé – felelte Britt. Amint meghallotta főnöknője hangját, újra megszólalt a lelkiismerete. – Legalábbis egyelőre...

– Hogy zajlik az élet a C. A.-nál?

Britt részletesen beszámolt mindenről. Miranda egyetértett a döntéseivel, és tanácsokat adott a továbbiakra nézve. Megmondta, hogy két ügyfelét ő fogja Londonból felhívni, s azt is elárulta, kiket.

Mialatt Miranda beszélt, Britt megint heves vágyat érzett arra, hogy mindent bevalljon. Ám nyomban eszébe jutott Allison, aki gyáva nyúlnak nevezte, és azzal vádolta, hogy nem bízik a sikerében. Különben is kár addig aggódni, míg ki nem derül, tetszik-e Redmondnak a Hölgylválasz, avagy sem. Akkor lesz érdemes a várható bonyodalmakkal foglalkozni, ha igenlő választ kap.

– Néhány napra vidékre utazom a barátaimhoz – közölte Miranda. – Írja fel a telefonszámukat! Szükség esetén ott elérhet. Éjjel-nappal, bármikor felhívhat.

Britt örült, hogy Miranda zavartalan pihenésre is szakít egy kis időt. Így kisebb a valószínűsége annak, hogy túl korán pattan ki bizalmas beosztottjának a „bűne”. Megkönnyebbülten búcsúzott el főnöknőjétől. Az első akadályt sikeresen vette...

Később Sally jött be, és ebédelni hívta. Britt szívesen ment el vele, jólesett egy kicsit kiszabadulnia a taposómalomból. Persze, még jobb lett volna, ha kétségeit, félelmeit megoszthatja Sallyvel – de alig ismerte még a kolléganőjét.

Egy közeli gyorsétkezőbe ültek be. Miközben szendvicset majszoltak, Britt végighallgatta Sally panaszait, aki épp tegnap veszett össze a barátjával. Igyekezett figyelmesnek mutatkozni, bár elég szokványos problémákról esett szó, és neki másutt járt az esze.

Amikor visszatérték a csupa üveg és acél felhőkarcolóba, Audrey, a karcsú szőkeség, aki folyton-folyvást rágógumit forgatott a szájában, magához intette Brittet.

– Amíg ebédelni voltak. Derek Redmond háromszor is kereste – számolt be. Hagyott üzenetet a rögzítőjén, de megkért, szóljak magának, hogy azonnal hallgassa le. Tulajdonképpen Mirandával akart beszélni.

Britt szíve a torkában dobogott. Lehet, hogy tetszik neki a forgatókönyv? De mit mondhatott neki Audrey?

– Említette, hogy Miranda Angliában van?

– Nem. Soha nem mondok olyasmit, amire nem hatalmaztak fel. Nekem csak a telefon kapcsolása meg az üzenetek átadása a dolgom.

Sally belekarolt Brittbe.

– Régebben Audrey többször kikapott, mert kifecsegett egyet s mást, magyarázta a lift felé menet. – Csak az ügynökök és az asszisztensek tájékoztathatják az ügyfeleket. Ez szigorú szabály.

Britt izgatottan várta a felvonót.

– Úgy hangzott ez az egész, mintha bevágódott volna Derek Redmondnál jegyezte meg Sally. – Mi dolga vele?

– Áadtam neki egy üzenetet Mirandától. Ez minden – felelte a lány idegesen. Arra gondolt, az már jelenthet valamit, ha a rendező háromszor is kereste Ezek szerint alighanem érdekli a könyv.

Elbúcsúzott Sallytól, és rohant a telefonhoz. Lehallgatta a tömör, velős üzenetet. Audrey jól mondta: Redmond sürgősen beszélni akar Mirandával.

Britt leült a főnöknő irodájában a bőrfotelbe, az íróasztal mögé. Ismét előidézte magában Miranda hangját, beszédmodorát. Várt egy darabig, míg beleélte magát az angol hölgy szerepébe, azután tárcsázott.

– Miranda, nekem kell ez a forgatókönyv! – tért rögtön a tárgyra a rendező. Éppen ilyesmit kerestem.

A lánynak uralkodnia kellett magán, nehogy felugorjon és táncolni kezdjen örömeiben.

– Örülök, Derek.

– Most már beszélhetünk az üzletről is?

– Persze, hogye. Csak... tudja, előbb szólnom kell a szerzőnek. Csupán formáság, ugye érti? Most jött rá, hogy fogalma sincs, mi legyen a következő lépés Kinek kell megfogalmaznia a szerződést? Kinek az érdekét képviseli? A szerzőét? Vagy a rendezőét? Erre nem készült fel, de majd kisüti...

– Ez az Allison O'Donnell kétségkívül tehetséges – folytatta Derek. – Okvetlenül szeretnék megismerkedni vele.

– Nos... kedves, csinos fiatal lány.

– Nekem mindegy hogy néz ki, Miranda. Számomra közömbös, kicsoda és honnan jött. Átkozottul jó forgatókönyvet írt, mulatságos jelenetekkel, remek gegekkel. Engem csak ez érdekel.

– Milyen igaza van, kedves barátom! – Britt egész testében remegett. – Akkor, tegyem meg a szükséges lépéseket, ahogy szokás? – tapogatózott óvatosan.

– Arra még ráérünk – válaszolta a férfi. Először szeretnék megismerkedni az író nővel. Meg kell vele beszélnem a sztori néhány pontját.

– Mely pontokat? – szólta el magát Britt.

– Támadtak nekem is ötleteim, meg javasolnék néhány apró változtatást. – Értem! – A lány ettől már kevésbé volt lelkes.

– Semmi lényeges – fűzte hozzá gyorsan Redmond –, de meg kell beszélnem a javaslataimat a szerzővel. Abból soha nem sül ki semmi jó, ha többen írják a forgatókönyvet. A lényeg a rendező és az író összehangolt munkája. Remélem, nem tart nagyképűnek...

– Jaj dehogy! Tökéletesen igaza van...

– Legjobb lenne, ha hármásban találkoznánk. Mondjuk, holnap ebédnél. Vagy inkább reggelizzünk együtt? Én korán kelő vagyok.

Britt lázasan gondolkodott. Hármásban? Ez képtelenség.

– Hát... nem bánom – dadogta, és igyekezett megőrizni higgadtságát. – De előbb beszélnem kell Allisonnal. Visszahívhatom?

– Hogyne, Miranda. Délre már elígérkeztem, de három után megtalál ezen a számon.

– Jó, akkor majd jelentkezem, Derek. – A lány letette a kagylót, és fejét az íróasztalra hajtotta. – Édes istenem! – suttogta. – Kérlek, sújts le rám villámmal. Büntess meg, itt és most! Essünk túl rajta!

3. fejezet

Derek Redmond végighajtott a Wilshire Boulevardon a Santa Monica Boulevard-ig. A Peninsula Beverly Hills Hotel előtt megállt, kiszállt, Porschéja kulcsát egy boy kezébe nyomta, aki aztán a parkolóba vitte a kocsit.

Nagy léptekkel átvágott a szálló előcsarnokán.

– Mr. Redmond! – szólította meg valaki a portáspultról. Az üzletvezető helyettese, egy jól öltözött, fiatal európai lépett hozzá. – Örülök, hogy látom. A Belvederében szolgáljunk fel önnek?

– Oliver Wheatleyvel ebédelek.

– Mr. Wheatley a medencénél van. Odakísértetem, uram. – A fiatalember intett az egyik alkalmazottnak.

A lift a tetőteraszra repítette őket. A fenti úszómedence és környéke mostanában vált a hollywoodi fejések kedvelt találkozhelyévé Fontosabbnál fontosabb üzleteket kötöttek meg itt.

Redmondot jobban érdekelte a filmkészítés, mint a társasági élet, de tudta, ápolnia kell a kapcsolatokat, illik, sőt kifejezetten hasznos ilyen helyeken mutatkoznia.

Egyetlen siker és egy második, már elkészült film, amely hamarosan a mozikba kerül, még nem tette Dereket hírességgé. Nem tartozott az igazi nagymenők közé, de már nem várakoztatták órák hosszat, ha beszélni akart egy fontos emberrel. Néhányszor megfordult már a Peninsula Szálló éttermében, a tetőterazon azonban most járt először.

Aznap délelőtt felhívta Oliver, és elmondta, hogy egyszerre három filmet készül piacra dobni, méghozzá összehangolva a reklámot, a bemutatókat, hogy állandóan ügypédekkel, adótanácsadókkal tárgyal, de ebédidőben szünetet tart, és szeretne Derekkel elbeszélgetni. A fiatal rendező örömmel fogadta a meghívást.

Mint a legtöbb Angliából érkezett filmcsináló, Oliver sem tartozott a jellegzetes hollywoodi nagymenők közé. Tavalyi sikereivel azonban ahogy kifejezte magát – „betört a szakmába”. Derek nem egészen értette, miért vette őt a szárnyai alá, miért kezelte pártfogóként, atyai jó barátként. A Riadó! előkészületeiben és forgalmazásában is készségesen segített neki.

A tetőteraszra kilépve Redmond hunyorgott a vakító napsütéstől. Miközben körülnézett, napszemüvegét sötét hajáról gyorsan az orrára tolta.

A Hollywoodban mindenütt jelen lévő bikinis lányok nyugágyakon napoztak, vagy a medence kék vizében lubickoltak. Akadt néhány sötétbarnára sült hímnemű izompacsirta is.

A fontos események – ismerte fel hamar Derek – a medence körül felállított, fürdőkabinnak nevezeti sátrakban zajlanak. Menet közben a menedzserkalkulátorok csipogását, mobiltelefonok csörgését hallotta. A hely hangulata leginkább cirkuszhoz hasonlított, csakhogy a szereplők tarka bohóc- és artistajelmez helyett fürdőruhát vagy farmernadrágot, sportinget, divatos napszemüveget és tizenötezer dolláros arany karórárt viseltek.

Olivért a sátrában találta fülére szorított mobiltelefonnal. Mellette középkorú titkárnője, Ethel ült hordozható számítógépével. A negyvenes évei derekán járó, kissé tömzsi rendező bermudanadrágban és sárga selyemingben feküdt a nyugágyon. Intett Dereknek, hogy jöjjön be. Redmond borraivalót adott a hotelszolgának, aki felkísérte, és belépett az árnyas „fürdőkabinba”. Ethel mosolygva üdvözölte.

Az angol rendező befejezte a telefonbeszélgetést, majd kezét fogott Derekkel.

– Üdvözlöm, barátom! Üljön le, fűjjük ki magunkat egy kicsit. Rémes ez a hajsza! – A titkárnőjéhez fordult. – Menjen, ebédeljen meg, Ethel! Egy óra múlva folytatjuk.

– Igen, uram.

– És legyen szíves, küldjön ide egy pincért! Rendelnénk valami harapnivalót.

Ethel bólintott, és távozott. Derek leült. Oliver összekulcsolta kezét a tarkóján, s tekintetét a medence csillogó vizén pihentette. Két fiatal bikinis nő riszált el előttük magas sarkú papucsban.

– Ugye bámulatos? – kérdezte nevetve Oliver. – Szégyen ide, szégyen oda, bevallom, nem tudok ellenállni az efféle kísértéseknek.

– Minden viszonylagos – jegyezte meg Derek.

– Mihez képest?

– Akárhogyan él is az ember, alkalmanként el kell gondolkodnia, mi is az értelme ennek az egésznek.

– Ó, magasságos ég! Egy filozófus! Ilyen is akad errefelé?

Derek mosolygott.

– Tulajdonképpen csak azt akartam ezzel mondani, hogy igyekszem távol maradni az ilyesmitől. A legnagyobb hibája az ittenieknek, hogy túl komolyan veszik magukat.

– Maga persze fölötte áll az efféle... hogy is mondjam... én csak a munkámnak szentelem magam... legalábbis azt hiszem.

– És közben ugyanolyan komolyan veszi magát, mint mi, többiek.

– Lehet – hagyta rá Derek. – De én ezt az „édes életet” nem tekintem valóságos világnak – mutatott ki a sátorból.

Oliver hallgatott egy darabig.

– Talán magam is így vagyok vele – mondta aztán. – Odahaza, Angliában Hollywood olyannak tűnik nekünk, mint egy álom. Ahányszor itt vagyok, úgy érzem, mintha egy nagyszerű, hosszú vakáción lennék.

Közvetlenül előttük telt keblű szőkeség mászott ki a medencéből. Testéből alig takart valamit a bikinije. Rájuk mosolygott, majd tovalibbent.

– Azért nem rossz dolog, ha az álmaink valóra válnak – nevetett Oliver.

Megjött a pincér, s felvette a rendelést. Amikor elment, Derek megszólalt:

- Köszönettel tartozom magának.
- Ugyan miért? – Oliver felhajtotta a jeges gyümölcslevet.
- Maga ajánlotta nekem a kedves Miranda Maxwellt. S most ő hívta fel a figyelmemet egy ismeretlen szerzőre. Igazi gyémánt, bár még csiszolható. A forgatókönyve kimondottan üdítő olvasmány.
- Miranda híres az ítélőképességéről – bólintott Oliver. – Sok jó tulajdonsága közül ez a leghasznosabb.
- És micsoda üzletasszony? Lehet vele alkudni? Megbízható?
- Egyenes lelkű teremtetés. Mindig betartja, amit ígér, s ha kínál valamit, nem beszél a levegőbe. Az a nő aranyat ér!
- Előre örülök, hogy személyesen is megismerhetem. Holnapra szervez meg nekem egy találkozót az ügyfelével. Hármasban reggelizünk, és remélem, nyélbe ütjük az üzletet.
- Holnap reggel? Közvetlen járat van már Londonból Los Angelesbe, és én nem is tudok róla?
- Mit akar ezzel mondani, Oliver?
- Miranda egy hete Angliában van.
- Miket beszél? Ma is, tegnap is beszéltem vele. Az irodájában volt.

Wheatley a fejét rázta.

– Itt valami nincs rendben. Ma délelőtt kétszer is felhívtam, konferenciakapcsolással. Elég nehéz volt megkapnom Londont. Csak többszöri próbálkozás után sikerült. Miranda azt mondta, az orráig sem lát el az ember, olyan sűrű ott a köd. Valószínűleg onnan hívta, és maga azt hitte, Los Angelesből. Velem is előfordult már ilyesmi... félóra hosszat tárgyaltam egy ügyvéddel abban a hitben, hogy itt van a városban, és csak később derült ki, hogy a pasas Rómában volt a szeretőjével. Valószínűleg szőlőt csipegetett a macája köldökéből, miközben velem társalgott – mosolygott Oliver.

Derek idegesen simítgatta a haját. Megpróbált visszaemlékezni a Mirandával folytatott beszélgetések körülményeire. Egész biztos volt benne, hogy helyi számot hívott, és azonnal kapcsolták Miss Maxwellt. Vagy lehet, hogy az asszisztense továbbította az üzenetét

Londonba, és Miranda onnan hívta vissza? Nem, ez nem valószínű. Ha Angliában lenne, nem ígéri meg, hogy holnap vele reggelizik... Mi az ördögöt jelent mindez? Itt valami bűzlik...

– Oliver! Lehet, hogy Miranda Londonból beszélt, de valamilyen oknál fogva nem akarja, hogy tudjam, hol van?

– Mi oka volna rá?

Derek gondterhelten dörzsölgette az állát. A pincér újabb, friss gyümölcslevet szolgáltat fel.

Wheatley felemelte a poharát.

– Egészségére!

– Mintha valami krimibe csöppentem volna – ráncolta a homlokát Derek. – Vagy maga járattja a bolondját velem, vagy Miranda. Az biztos, hogy nem én hülyültem meg.

– Nocsak! A mi filozófusunk a szkeptikus iskolát részesíti előnyben? Tudja, mit? Hívjuk fel Londonban, és kérdezzük meg tőle, mi ez az egész.

– Nem, ne zavarjuk! Biztosan valami félreértésről van szó!

– Csacsiság! Most már magam is kíváncsi vagyok. – Oliver felkapta a mobiltelefonját. Úgy tartotta, hogy Derek is lássa, milyen számot nyomogat. – Látja? Ez Anglia, ez meg London körzetszáma. Most pedig... – Hátradőlt, és várakozott. – Halló! Itt Oliver Wheatley! Kérem Miss Maxwellt! Nincs otthon? Talán Amerikába utazott? Azt mondja, vidékre? Értem... Ugye a házvezetőnőhöz van szerencsém? Hogy is hívják, kedves? Priscilla? Szép név...

Oliver Derekre kacsintott.

– Van egy kis problémánk, Priscilla. Miranda egyik ügyfele vagyok Kaliforniából. Itt van nálam az FBI munkatársa. Az FBI olyan, mint nálunk, Angliában a Scotland Yard. Valakit öszrecseréltek Miss Maxwell-lel, és szeretnénk tudni, hol tartózkodott az utóbbi napokban. Lenne olyan kedves beszélni Mr. Ness-szel, és megmondani neki, hol volt Miss Maxwell tegnap, tegnapelőtt meg azelőtt? Köszönöm... – Ezzel átnyújtotta a maroktelefont Redmondnak.

– Halló! – Derek igyekezett Kevin Costner hangját utánozni. – Elliot Ness vagyok. Sajnálom, hogy zavarom, asszonyom. Állíthatja felelőssége teljes tudatában, hogy Miss Maxwell Londonban töltötte az utóbbi néhány napot?

– Természetesen, uram. Hétfő óta itt volt, a házban. Egy órával ezelőtt indult vidékre. Ha sürgős az ügy, megadhatom a számát. Ott felhívhatja, de várjon még egy-két órát, mert az autópálya zsúfolt, és Miss Maxwell valószínűleg megáll valahol enni is.

– Ó, nem szükséges – válaszolta Derek. – Csupán a biztonság kedvéért óhajtottam ennyit tisztázni...

– Egészen biztos, uram?

– Igen, Priscilla. Emiatt nem kell zavarnunk Miss Maxwellt. Köszönöm szépen! – Redmond megszakította a vonalat, és visszaadta a készüléket.

Oliver szélesen vigyorgott.

– Lehet, hogy éppen maga akar valamit eltitkolni, barátom? – kérdezte.

– A gyanúsított egyelőre ismeretlen.

– Okvetlenül értesítsen a fejleményekről, „Mr. Ness”! Úgy érzem, igen izgalmas eseten dolgozik.

Derek ivott egy korty gyümölcslevet.

– Igaza van. Holnap reggel alighanem érdekes eseményeknek lehetek majd tanúja.

*

Britt az iratrendezőbe tette az utolsó aznapi ügyfél anyagát, majd az egész paksamétát bevitte Miranda szekrényébe. Az órájára nézett. Itt az ideje, hogy felhívja Derek Redmondot.

Becsukta az ajtót, letelepedett Miranda íróasztalához, mélyen beszívta, majd lassan kiengedte tüdejéből a levegőt. Ahogy már szokásává vált, felidézte főnöknője képét, hanghordozását. Csak

akkor tárcsázott, mikor már beleélte magát a szerepbe. A férfi azonnal jelentkezett.

– Miranda, tudott beszélni az író nővel?

– Igen, és Allison szívesen találkozik magával reggel. Nagyon izgul.

– Remek! Ugye a maga társaságát is élvezhetjük?

– Szívesen ott lennék, de sajnos nem tehetem. Holnap reggel fontos megbeszélésem lesz.

– Ó, de kár! Annyira örültem már, hogy végre személyesen is találkozunk! Úgy sokkal könnyebb tárgyalni... de mit tehetünk? Ugye nincs kifogása ellene, hogy először Allisonnal ismerkedjek meg?

– Egyáltalán nincs. Legalább megbeszélhetik a változtatásokat.

– Akkor elintézi, ugye, hogy a hölgy holnap reggel, mondjuk nyolcra a Polo Hallban legyen?

– Ott lesz, ígérem.

– Köszönöm! – felelte a férfi. – Előre örülök. Utána felhívom, jó?

– Nagyszerű! Kíváncsi vagyok, hogyan boldogultak egymással.

– Remélem, menni fog... Ha jól emlékszem, említette, hogy Londonba kell utaznia, Miranda. Mikor indul?

– Ó, az még odébb van. Előtte el kell még intéznem egyet-mást, ha minden jól megy, a maguk szerződését is...

– Biztos sor kerül rá. És még egyszer köszönök mindent, Miranda.

– Viszontlátásra! – Britt boldogan tette vissza a telefonkagylót. Két ujjával V betűt formálva magasra emelte a jobbját. – Csodálatos! Mint a mesében! – Nevetve pördült körbe a székkal.

Halk kopogás hallatszott. Gyorsan felállt.

– Tessék!

Sally lépett be.

– Minden rendben? Nem találtam a helyén, az ajtó csukva volt. Gondoltam, hátha...

– Csak telefonáltam – szakította félbe Britt. – Zavartalanul akartam beszélni, mert... – Tétovázott, szeretett volna valami hihetőt

mondani. Utálta magát, amiért megint hazudik. – Az orvosomat hívtam – fejezte be.

– Csak nem beteg?

– Á, dehogya! A szokásos félévenkénti vizsgálat. A doki csak holnap reggel ér rá. Később érek majd be...

– Nem baj – nyugtatta meg Sally. – Helyettesítem addig. A Mirandának szóló hívásokat hozzám kapcsolatom.

– Köszönöm. Remélem, nem kések sokat.

– Megmondom, miért kerestem, Britt – váltott témát a kolléganő.

– Joyce Wilson megint kiásta a csatabárdot. Azt állítja, Hollywoodban kivételeznek az angolokkal. „Pozitív diszkrimináció”, így mondta. Gordon találkozott vele tegnap este a filmklubban, és ez a nőszemély pimasz megjegyzéseket tett Mirandára. Szerinte Miss Maxwell akadályozta meg, hogy interjút készítsen Westley Asquithtel.

– Erre ráhibázott.

– Nos, Gordon úgy véli, legyen óvatos. Készüljön fel a legrosszabbra, és védje meg a mundér becsületét!

– Kösz! Felhívom még egyszer Westley sajtóirodáját. Bizonyára Miranda is ezt tenné. Legközelebb, ha beszélek vele, megemlítem neki, mit mesélt Gordon.

Sally megveregette Britt vállát.

– Gyors a felfogása. Hamar rájött, hogyan mennek mifelénk a dolgok.

Britt udvariasan mosolygott, és közben borzasztóan képmutatónak érezte magát. Szeretett a C. A.-nál dolgozni, de nyomasztotta, hogy kihasználja a főnöknője hatalmát. Ráadásul Mirandát nagyon meg is kedvelte. Egyszer, ha befutott filmíró lesz Hollywoodban, vele fogja magát képviseltetni – feltéve, hogy Miss Maxwell hajlandó lesz elvállalni az ügynőke szerepét.

Na tessék! Már megint elragadta a képzelete! Egyelőre fel kell készülnie a Derek Redmonddal való találkozásra. Még mindig

felfoghatatlan! Tényleg igaz lenne? Hollywood legígéretesebb rendezőjének tetszik egy bizonyos Allison O'Donnell forgatókönyve?
Nincs visszaút! Valami elkezdődött! A kocka el van vetve...

*

Néhány perccel nyolc óra előtt Britt befordult kocsijával a Sunset Boulevardről a pálmákkal szegélyezett felhajtóra a Beverly Hills Hotel, a „rózsaszín palota” felé. Így nevezik a helybeliek a pompás épületet. Sokszor hajtott el előtte, s olyankor feltette magának a kérdést, vajon beléphet-e valaha is a fontos emberek e birodalmába. Most meg itt fog tárgyalni a saját szellemi tulajdonáról!

A szálló előtt álló alkalmazottra rá sem hederítve egyenesen a parkolóba hajtott. Egy öreg Toyotán közlekedő kezdő forgatókönyvíró nem dobálózhat nagymenők módjára a borraivalóval.

A Beverly Hills Hotel úgynevezett Polo Halljában több mint ötven éve találkoznak egymással hollywoodi hírességek. A fiatal írópalánta jó előjelnek tartotta, hogy első üzletét Darryl Zanuck, Spencer Tracy, Walt Disney és más nevezetességek figyelő szeme előtt, a hollywoodi „nagyok” fényképei alatt kötheti.

Még boldogabb lett volna, ha a saját nevén találkozhat a rendezővel. Szerencsére most nem kell szerepet játszania, mint a telefonban, amikor Miranda Maxwell-nek adja ki magát. Őszintén felelhet Redmond kérdéseire, nyíltan beszélhet a munkájáról. Mindent elárulhat magáról – a nevét leszámítva.

Kiszállt, bezárta a kocsit. Lesimította könnyű, sötétkék, alakját remekül hangsúlyozó, rövid ruháját. Magas sarkú cipőjében kitűnően érvényesült hosszú, formás lába, szőke haja lágyan hullott a vállára. Ékszerként csupán aranyozott fülbevalót viselt. Sem gyűrűt, sem nyakláncot, még karkötőt sem... Az összkép: vonzó, de nem feltűnő jelenség...

Sokat gondolkozott, hogyan öltözködjék visszafogottan, szerényen, mégis elegánsan. Szerette a szép holmit, s ha vehetett magának valamit, mindig a legjobbat választotta. Inkább kevés ruhája, cipője legyen, de igazán jó minőségű. Talán kivételesen hosszabb szoknyát, lapos sarkú cipőt kellett volna felvennem, fontolgatta. Hiszen reggelire hivatalos, nem vacsorára... de most már mindegy.

Minél közelebb ért a bejáráthoz, annál idegesebb lett. Soha, még színésznő korában sem volt ilyen lámpalázás. Egy olyan kis senkinek, mint ő, nem mindennap van alkalma efféle helyekre járni.

Csakis a fontos dolgokra összpontosítok, gondolta. Semmi más nem érdekel. Az sem, hogy gyanakodva mustrálnak majd az alkalmazottak.

Belépett az előcsarnokba, körülnézett, és felfedezte a Polo Hall bejáratát. A fogadópultnál több férfi és nő várt a sorára. Ismerős arcok, de Britt nem tudta, ki kicsoda. Abban viszont biztos volt, hogy a fényképekről, amelyeket Derek Redmondról látott, megismeri majd a férfit. Lehet, hogy vonzóbbnak képzei, mint amilyen valójában. Remélte, hogy most is olyan barátságos lesz, mint a telefonbeszélgetéseik során. A fő, hogy filmet akar készíteni a Hölgyválaszból.

Britt a sor végére állt. Amikor a pult mögött álló hölgyhöz került, az előzékenyen megkérdezte:

– Miben segíthetek?

– Derek Redmonddal beszéltem meg találkozót.

– Üdvözlöm, Miss O'Donnell! Mr. Redmond a teraszon várja. Odakisérem.

Az előtérben nagy volt a sürgés-forgás. Majd mindegyik telefonkészüléken beszélt valaki. Ősz hajú urak olasz szabású öltönyben meg fiatalabb fejtetőre tolt drága napszemüveggel érdeklődve figyelték a csinos lányt. Pillantásaikkal mintha azt kérdezték volna: ki lehet ez a nőcske? Brittet senki sem ismerte. Vezető üzletasszonynak túl fiatal, színésznőnek ismeretlen.

Bizonyára valamelyik csúcsmenedzser titkárnőjének vagy szeretőjének nézik – esetleg mindkettőnek egy személyben.

Bánom is én, gondolta. Egy szép napon majd megtudják, ki vagyok. Akkor már nemcsak a külsőmért bámulnak meg, hanem a képességemért, a teljesítményemért.

A fogadóhölgy egy csendes teraszra vezette. Allison szerint itt bonyolítják le reggeli közben milliós üzleteiket Hollywood legnagyobbjai. Britt most először érezte azt, hogy már nem kívülről szemléli az eseményeket Los Angelesben. Mostantól fogva ő többé nem lesz olyan, mint a cukrászda kirakata előtt vágyakozva bámuló kisgyerek.

Szemügyre vette az asztaloknál ülő embereket. Csupa komoly, befolyásos úr. Mindegyiken érződik a pénz, a hatalom, de egyikük arca sem ismerős. Allison elmagyarázta: reggelenként itt nem a képes folyóiratokban látható hírességek, inkább a nagy hatalmú pénzmágnások és üzletemberek találkoznak. „A sztárok nem kelnek olyan korán, kicsim. Ne is számíts ott Tom Cruise-ra!”

Derek Redmond az egyik sarokban álló asztalnál várta.

– Megjött Miss O'Donnell, Mr. Redmond – jelentette a hostess.

Britt igyekezett elfogulatlannak mutatkozni. A rendező végigmérte, majd felállt, és kezét nyújtott. Olyan volt, mint a fényképeken, sőt még sokkal érdekesebb. Egyéniség, állapította meg a lány.

Alig bírt megszólalni. A karcsú, izmos, fekete hajú férfi arca érzékenységről tanúskodott. Ennek ellenére rendkívül férfias benyomást keltett. Sportzakója alatt kigombolt nyakú inget viselt. Fémkeretes szemüvegével inkább látszott egyetemi tanárnak, mint filmrendezőnek.

– Allison! – üdvözölte. – Örülök, hogy megismerhetem. Amióta elolvastam a művét, a csodálója vagyok. Miranda bizonyára már említette...

– Köszönöm. Én régóta rajongok magáért, Mr. Redmond.

– Derek – javította ki a férfi. Még mindig nem engedte el Britt kezét.

Mosolya megnyerő, szívélyessége őszintének tűnik. Az önbizalmat csak egy hajsza választja el a nagyképűségtől. Redmondban azonban nyoma sem volt beképzeltségnek.

A lány lélekben felkészült a találkozásra, ám Derek minden várakozását felülmúlta. Úgy érezte, nőként is a hatása alá került.

– Foglaljon helyet!

Britt beült a lugasba.

– Remélem, nem késtem?

– Persze hogy nem. Pontosan érkezett. – Derek is visszaült.

Hosszasan méregették egymást. A lány igyekezett elfojtani hirtelen feltoluló érzéseit. Mintha... mintha Derek Redmond belelátna a lelkébe... és keresne ott valamit. A terítő alá rejtette remegő kezét.

– Nagyon tetszik a forgatókönyve, Allison.

– Ennek igazán örülök – válaszolta Britt boldogan.

Redmond dicsérte az íráskészségét, és arról beszélt, milyen filmet szeretne készíteni a Hölgyválaszból.

Britt elragadtatva hallgatta. Soha senkivel nem érzett még ilyen mély lelki rokonságot. Más férfiaknál hosszú beszélgetés, kölcsönös „tapogatózás” után fedezett csak fel némi közös érdeklődést.

– Miért adta a fejét forgatókönyvírásra? Miért nem ír regényt?

– Valószínűleg azért, mert vizuális típus vagyok. Ráadásul egy darabig színészkedtem, bár csak apró szerepeket játszottam. Megtanultam, milyen szövegből mit tud kihozni egy színész.

– Meg egy rendező – fűzte hozzá Redmond.

– Persze, elsősorban a rendező.

Derek a lány szemét, száját vizsgálgatta, de cseppet sem kéjsóváran, inkább úgy, mintha a megvilágításon, vagy a felvevőgép szögének beállításán tünődne. Akármilyen járt is a fejében, arckifejezése őszinte elismerést tükrözött.

– Bevallok magának valamit – szölt. – Kevés rendező ismeri el szívesen, de akad olyan forgatókönyv, amelynél szinte magától megy a munka. Ha jó szöveget olvas az ember, könnyű elképzelni a kész, leforgatott filmet. Így jártam a Hölgvyálasz esetében.

– Jólesik hallanom, de ne kisebbitse a rendező szerepét.

– Ezzel arra céloz, amit az öreg Billy Wilder mondott? Hogy jó forgatókönyvből is lehet rossz filmet csinálni?

– Arra célzok, hogy a könyvtől az elkészült filmig hosszú és viszontagságos az út. Michelangelo azt vallotta, hogy a szobrai benne vannak a márványban, csak a fölösleget kell róla lehámozni. Szerintem nem mindenki látja a márványtömbben az alakot.

– A maga könyve sokkal többet jelent nekem, mint egy kódarab a szobrásznak, Allison. A hasonlata hízelgő, de nem találó.

Brittet határtalan öröm töltötte el.

– Tudja – folytatta a férfi –, a Hölgvyálasz éppen olyan forgatókönyv, amilyenre vágytam. Máris megindult a munka a fejemben. Alig várom, hogy hozzákezdjek a forgatáshoz!

– Remélem, sor kerül rá.

Derek átnyúlt az asztal fölött, és megfogta a lány kezét.

– Higgye el, ez lesz a következő munkám! Mélyen Britt szemébe nézett. Ujjjaival a kezét cirógatta, s a lány azon morfondírozott, tudatos-e vagy önkéntelen ez a vonzódást kifejező mozdulat.

– Miranda említette, hogy bizonyos változtatásokat óhajt – mondta zavartan.

Derek megszorította a lány kezét, mielőtt elengedte.

– Mindig akadnak apró, vitatható részletek... A forgatókönyvíró és a rendező felfogása néha különbözhet. Mindössze némi simítás kellene...

– Miranda szavaiból ítélve ennél azért jóval többről lenne szó.

Redmond vállat vont.

– Nem egészen értek egyet a történet végével. Jobban mondva, még bizonytalan vagyok. Nem tudom pontosan, mit akarok, de majd megoldjuk együtt.

– Rendben – felelte Britt.

– A Riadó! forgatókönyvét ketten írták, de mire elkészült a film, gyakorlatilag én lettem a harmadik társszerző. Minden változtatást megbeszéltem az írókkal. Megjegyzem, az egészen másfajta film volt, mint a magáé. A hátborzongató akciófilmeknek külön szabályaik vannak.

Britt találgatta, vajon Redmond csak kicsinyíteni próbálja a Hölgyválasz hibáit, vagy valóban csupán jelentéktelen változtatásokat fog javasolni.

– Mondja el, milyen változtatásokra gondol!

– Szeretném, ha maga is részt venne a csapat munkájában, amikor belekezek a forgatásba. Sokat segíthetne, hiszen menet közben is támadhatnak még ötletei. A színészeknek is van beleszólásuk a szövegükbe. Néha egy véletlen elszólásból lesz a legsikeresebb megoldás.

– Jól hangzik...

– Mi lesz, ha különbözik a véleményünk?

– Ugye arra kíváncsi, tudok-e alkalmazkodni?

– Az érdekel, kedveli-e a csapatmunkát.

– És elismerem-e, ki a főnök? – tette hozzá Britt.

– Hát... nem így fejezném ki magam.

A lány tűnődött egy pillanatig.

– Kezdő vagyok, de jól ismerem a szakmát. A szerzőnek időnként engednie kell.

– Helyes. Akkor ezt tisztáztuk. Nyílt kártyákkal játszunk, és nem állunk le piszlicsáré dolgokon vitatkozni.

– Egyetértek, Derek.

A rendező elégedetten bólintott.

– Úgy érzem, jó lesz a kapcsolatunk. Magának mi a véleménye?

Britt tudta, hogy Derek egyértelműen a filmre, a közös munkára gondol, de ő a kérdést másféle összefüggésre is vonatkoztatta. Mindkettejüket ugyanaz érdekli, izgatja, s ennél szorosabb kapocs férfi és nő között sem kell. Ilyesmiben még soha nem volt része.

A férfi megérintette a kezét.

– Allison?

– Tessék!

– Nem válaszolt még a kérdéseimre. Maga szerint jó lesz a kapcsolatunk?

A lány visszazökkent a valóságba.

– Igen. Tetszik az elgondolása.

– Tehát megbarátkozott a feltételekkel?

– Persze! – Azt azonban Britt nem árulta el, hogy nincs olyasmi, amit hiába kérne tőle Derek Redmond. Bár nyilván a férfi is tudja ezt, és mellette szól, hogy nem él vissza ezzel.

– Remek! – mosolygott Redmond, és intett a pincérnek. – A nehezén túl vagyunk. Mit szólna egy jó reggelihez?

Ha azt kérdezi a férfi, akar-e ruhástól a medencébe ugrani, Britt arra is igent mondott volna.

– Jöhet!

Derek a Polo Hall nevezetességét, holland almás palacsintát javasolt. Noha Britt máskor egy pohár narancslevet meg üres piritóst szokott reggelizni, elfogadta a palacsintát.

– Most eszem először a Polo Hallban – mondta, amikor elment a pincér.

– Ezt a helyet találtam a legmegfelelőbbnek üzletkötésre.

– Az én szerény forgatókönyvem biztosan nem veheti fel a versenyt a többi asztalnál kötött üzletekkel.

Derek körülnézett.

– Csak néhány embert ismerek fel az itteni „fontosak” közül. Például azt a két férfit velünk szemközt. Az egyik a közszolgálati televízió szórakoztató osztályának a vezetője, a másik egy kozmetikai gyár igazgatója. Biztosan reklámról tárgyalnak. Bomba üzlet lehet kilátásban.

– Milliós nagyságrendű?

– Sokmilliós... Az az ősz hajú úr pedig ott a párocska mellett Jack Valenti, az Amerikai Filmszövetség elnöke.

– Tényleg! Most ismerem csak fel.

– Óhajtja, hogy bemutassam?

– Személyesen ismeri? – csodálkozott Britt.

– Nem, csak tréfáltam. Az igazat megvallva ezek az emberek magasan fölöttem állnak. Én csupán az alacsonyabb rangúakhoz tartozom... de juthatok még feljebb is.

– Milyen szerény! Ebben a városban az őszinteség ritka, mint a fehér holló. Mindenki fontosabbnak próbálja feltüntetni magát a valóságosnál.

– Világéletemben többre becsültem az őszinteséget, mint a szemfényvesztést. Talán a neveltetésem teszi...

A férfi szavai késszúrásként érték Brittet.

– Hogyan ismerkedett meg Mirandával, Allison?

A lány a zöld szempárba nézett. Nagyon szeretett volna kirukkolni az igazsággal. Már a nyelve hegyén volt, hogy hazudott, ő nem Allison O'Donnell, hanem Britt Kingsley, de aztán sikerült visszafojtania a vallomást.

– Egy barátnőm mutatott be neki – füllentette szégyenkezve. – Ő ismert valakit, aki egy másik ügynökségen dolgozik, és...

– Érdekes nő, ugye?

Britt érezte, fejébe száll a vér.

– Igen, annak tűnik.

– Ezek szerint maga sem ismeri régen.

– Néhányszor láttam csak – nyögte ki az újabb hazugságot a lány.

A szerződés megkötése előtt nem derülhet ki a csalás. Hamarosan túl leszek mindenem... Majd ha veszélytelenül nyilatkozhatok, megtalálom a módját, hogyan könnyítsék a lelkemen, fogadkozott magában.

– A C. A.-nál találkozott először Mirandával? Vagy másutt? – vetette oda mintegy mellékesen a férfi.

Britt furcsállotta ezt... Gyanút fogott volna? Ettől a pusztá elképzeléstől is végigfutott hátán a hideg.

– Miért kérdi?

Derek vállat vont.

– Merő kíváncsiságból. Még nem volt hozzá személyesen szerencsém, de remélem, hamarosan találkozunk. Hiszen meg kell beszélünk a szerződés részleteit.

Britt megrémült, ám sikerült egy mosollyal lepleznie ijedségét.

– Gondolom, elég, ha üzen neki.

– Magának bizonyára nincs kedve bonyolult pénzügyekkel foglalkozni. Ez az ügynök dolga. Különb is, Miranda kitekerné a nyakamat, ha megkerülném.

– Igazán?

– Persze! Ez lesz az első közös üzletünk. Már csak ezért is tartanunk kell magunkat a szokásos ügymenethez. Ráadásul ő hozott össze bennünket.

– Igaza van – ismerte el kétségbeesetten Britt.

A pincér két hatalmas pohár narancslevet hozott. A lány kivételesen nem bánta volna, ha jókora adag vodka van benne. Talán az kicsit megnyugtatóná az idegeit.

– A kedvenc italom! – Derek a pohara után nyúlt, és köszöntésre emelte.

Britt követte a példáját. Hirtelen nagyon gyengének érezte magát. Majdnem kiejtette kezéből a poharat.

– A Hölgyválaszra és Allison O'Donnellre! – szólta a férfi. – Arra a szerzőre, akit oly régen keresek.

Britt viszonzta a mosolyt, pedig közel járt a síráshoz. Egyre jobban szenvedett a hazug játéktól. Csak már abbahagyhatná! Mindent megadna érte... Letette a poharat, és a pad szélére csúszott.

– Bocsásson meg, Derek! Rögtön jövök.

A férfi udvariasan fel akart állni, Britt azonban intett, hogy maradjon a helyén. Derek megérintette a karját.

– Allison, felhívom a mobilomon Mirandát, és megkérem, hogy készítse el az előszerződést. Fölösleges tovább várnunk. Maga meg én megcsináljuk a filmünket. Meglátja, ez lesz az év legnagyobb sikere!

Britt a mennyben érezte magát... ám bűntudata hamar visszarántotta a földre. Könnyek szöktek a szemébe.

Köszönöm! – suttogta. Megfordult, és elmenekült a teraszról.

4. fejezet

Derek elgondolkozva nézett Allison O'Donnell után. Mit tartson erről az egész titokzatos ügyről? Csupán egyvalamiben volt biztos: az író nő elbűvölő! A lányt kísérő férfitekintetek is ezt bizonyították.

Dereket azonban nemcsak a szépsége vonzotta... legalább annyira az egyénisége, a lénye is. Első látásra érezte, hogy azonos hullámhosszon vannak. Eddig még sohasem tapasztalt ilyesmit.

Csakhog... még mindig nem tisztázódott ez a képtelen, értelmetlen dolog Miranda Maxwell-lel. Allisonnak bizonyára része lehet a bűjőcskában... Már arra is gondolt, hogy talán a lány is áldozata a fortélynak, bár ezt elég nehéz elképzelni... Mindkettejüket egy harmadik személy próbálná félrevezetni?

Fel nem fogta, miért folyamodna bárki is efféle cselhez. A forgatókönyv létezik, nem csalás, nem ámítás. A férfi abban sem kételkedett, hogy a szerző valóban Allison. A beszélgetésük minden erre vonatkozó kétségét eloszlatta. Valami még sincs rendjén... Nem nyugszom, míg ki nem derítem, mire megy ki a játék, biztatta magát.

Mindenesetre óvatosan kell eljárnia. Semmiképpen sem szeretne ártani Allisonnak. Bár a maga részéről ugyanannyit kockáztat, mint a lány. Mindenesetre a legfontosabb a Hölgyválasz, amelyből okvetlenül filmet akar csinálni. Elővette aktatáskájából a mobiltelefont, feltárcsázta a Continental Artists számát, és Miranda Maxwellt kérte.

– Sajnos, sem Miss Maxwell, sem az asszisztense nincs ma itt – hangzott a válasz. – Kapcsolhatom Miranda üzenetrögzítőjét, vagy ha óhajtja, Mr. Mallik titkárnőjét.

– Köszönöm, ne fáradjon, de legyen szíves gondoskodni róla, hogy Miranda minél előbb visszahívjon. Derek Redmond vagyok.

– Mindent el fogok követni, uram.

– Köszönöm. – Derek elrakta a készüléket, és fontolóra vette a helyzetet. Minden jel csalásra utal, csak az okára képtelen rájönni. A megoldást az ál-Miranda Maxwellnél kell keresni!

Britt kijött a női mosdóból. A teraszra visszamenet a telefonok láttán eszébe jutott, hogy Derek fel akarta hívni Mirandát. Vajon telefonált-e már, s ha igen, Sallyhez kapcsolta-e Audrey? És mit mondott neki Sally? Ezt tisztáznia kell, mielőtt visszamegy az asztalhoz.

Bedobott egy érmét, és feltárcsázta a C. A.-t.

– Itt Britt. Audrey, kereste valaki Mirandát?

– Igen. Pár perccel ezelőtt Derek Redmond.

– Odakapcsolta Sallyhez?

– Nem. Csak annyit kért, hogy Miranda sürgősen hívja vissza. Gondoltam, maga majd elintézi. Végzett? Bejön már?

– Még nem. Megismétlik az egyik vizsgálatot. Beszélhetnék Sallyvel?

– Persze.

– Sally – szólt Britt, mihelyt a kolléganő jelentkezett. – El kell érnem Redmondot, hogy átadjam Miranda egy üzenetét. Megadná a mobilja számát?

– Szívesen, de elő kell keresnem. Megvárja?

– Meg.

Britt a kínok kínját állta ki. Egyre bonyolultabb minden. Tudhatta volna előre... A hazug embert hamarabb utoléri, mint a sánta kutyát. Az a kérdés, összecsapnak-e a feje fölött a hullámok, mielőtt Derek aláírja a szerződést.

Miközben várt, maga elé idézte Redmond barátságos mosolyát. Hihetetlenül vonzó férfi... Okos, érzékeny, és mégis erőt sugároz. Azt az ellenállhatatlan kisugárzást érezte mellette, amelyről a forgatókönyveiben írt, s amely meghódította hősnőit. Milyen kár, hogy éppen Redmond az első Hollywoodban, aki mágnesként vonzza... Mintha nem folytatna enélkül is elég veszélyes játékot!

– Britt! – szólt újra Sally. – Megtaláltam! – Bediktálta a számot, és a lány gyorsan felírta egy mosodai cédula hátára.

– Köszönöm, Sally! Megmentette az életemet!

– Tulajdonképpen mi történt? Azt hittem, orvosnál van.

– Jól hitte, csak közben eszembe jutott, hogy el kell intéznem Mirandának ezt a hívást. És még valami, Sally... Amennyiben Derek Redmond telefonálna, és maga beszélne vele, ne említse, hogy Miranda Angliában van.

– Rendben. Maga tudja...

Britt visszaakasztotta a kagylót, és körülnézett. Megnyugodva látta, hogy nincs senki a közelében. Szokása szerint lehunyta a szemét, s maga elé képzelte Mirandát, mielőtt a Sallytól kapott számot tárcsázta. Többször is kicsengett, míg Derek jelentkezett.

– Derek, kedves barátom, itt Miranda Maxwell. Hallom, keresett.

– Köszönöm, hogy máris visszahívott.

– Mi újság?

– Találkoztam Allisonnal, és értesíteni akartam magát, hogy minden a lehető legjobban alakul. Nagyszerű munkatársra leltem benne.

Britt határtalanul boldog volt.

– Remek! Őszintén örülök!

– Ez a nő okos és megnyerő. Szerelem első látásra!

Britt majdnem táncra perdült örömében.

– Ez aztán a jó hír, Derek!

– Várna egy pillanatig? – kérte a férfi, és másodpercekkel később újra beleszólt. – Miranda, visszahívhatom? Az irodájában van?

– Nem. Munkareggin.

– Megmondaná a számot, ahol elérhetem?

A lány leolvasta a nyilvános készülék számát.

– 555-4839. De nem maradok itt soká.

– Sietek. Két-három perc az egész.

Britt várt. Nem értette, mit jelent ez az oda-vissza hívogatás. Egy ismerőse ült az asztalához? Legszívesebben megleste volna, de attól

félt, hogy távollétében valaki lefoglalja a telefont. Alig fél perc múlva már csengett is.

– Halló!

– Én vagyok, Derek.

– Hallgatom.

– Szeretnék minél előbb találkozni magával, beszélünk kell a Hölgyválaszról. Ráér ma este, Miranda?

– Ma? Sajnos, nem.

– És holnap?

Britt tanácstalanul toporgott. Nem hitegetheti állandóan a rendezőt, amikor az – jogosan – egyre határozottabban követeli a találkozást.

– A héten szinte minden percem foglalt, kedves barátom.

– Okvetlenül tárgyalnunk kell az opcióról.

Britt nyomorúságosan érezte magát. Mégsem sikerül olyan könnyen a célhoz érnie, mint remélte.

– Én lennék a legboldogabb, ha minél előbb találkozhatnánk, Derek, de az opcióval nem kell addig várnunk. Holnap felhívom, és elintézzük. Tudja, nem lesz olcsó...

A férfi várt egy kicsit a válasszal.

– Jó, ezen ne múljk. Nekem kell az a forgatókönyv.

– Nos, akkor megkötjük az üzletet! Az irodájában lesz holnap délelőtt?

– Valószínűleg otthon maradok.

– Akkor korán reggel felhívom, ha nincs ellene kifogása.

– Az jó lesz, Miranda.

– A holnapi viszonthallásra! – Britt megkönnyebbülten tette le a kagylót. Kész szerencsétlenség lett volna, ha Redmond ragaszkodik a személyes találkozáshoz. Persze, még nem győzött, sok minden közbejöhet addig... Sójajtvá indult vissza az étterembe, ki a teraszra, közben törölgette izzadt homlokát. Úgy én te, minden bűnéért megbűnhődik...

Derek a narancslevét szűrőszálra szűrte. „Allison” a fotómodellek kifutós lépteivel közeledett. Vonzó jelenség, de nem a feltűnést kereső fajtából, állapította meg a férfi.

Hollywoodban, amerre megy az ember, mindenütt gyönyörű nőket lát. Ám ebben a lányban van valami többlet... a mozdulataiban, az értelmes tekintetében. Nehéz szavakba foglalni, gondolta a rendező. Ma láttam először, de máris fél szavakból értjük egymást. Egy biztos: szeretnék vele minél közelebbről megismerkedni.

Amint a lány leült vele szemben, Derek felfedezett az arcán valamiféle átsuhanó aggodalmat.

– Ejnye! – szólalt meg Britt szemrehányóan, amint észrevette, hogy már kihozták a reggelit. – Nem kellett volna megvárnia. Sokáig voltam el. Igazán sajnálom!

– Nem tesz semmit. Amúgy is telefonáltam közben.

A pincér odalépett, s leemelte a melegítő burát a palacsintás edényről. Derek figyelte, amint asztaltársa előre hajol, és szimatol.

– Az illata mindenesetre ínycsiklandó.

Volt benne valami pajkos báj. A férfi csak azt nem tudta, mennyire bízhat meg benne. Utóvégre valami nincs rendben körülötte Jó lesz, ha tartózkodó maradok, míg ki nem derül, mi zajlik a háttérben, figyelmeztette magát.

– Mirandával beszéltem – közölte, miközben a lány juharszörpöt öntött a palacsintájára.

– Igen? És mit mondott?

– Hogy nem lesz olcsó mulatság. Holnap alkudjuk ki a szerződés feltételeit.

– Ó! És örült, hogy a forgatókönyv kell magának?

– Úgy tűnt... Csak nincs egyetlen szabad félórája sem a személyes találkozásra. – Derek ivott egy korty kávé.

– Miranda rémesen elfoglalt, de neki is érdeke, hogy megkösse ezt az üzletet. – Britt megkóstolta a palacsintát. – Ajánlom is neki!

– Érdekes! Mintha Mirandát hallottam volna, ahogy azt mondta: „rémesen elfoglalt” és „ajánlom is neki”.

Az ál-Allison megrökönyödött, de feltalálta magát.

– Hajlamos vagyok átvenni mások beszédmodorát. Mirandáról volt szó, és eszembe jutott a kiejtése. Nekem tetszenek az angolok szófordulatai. Magának is?

– Igen. Pontosan fogalmaznak, és zártan ejtik a szavakat. – A férfi Britt arcát fürkészte. Szentül meg volt róla győződve, hogy a titokzatos Miranda-ügyben Allison is bűnrészes. Tekintetétől a lány mintha elpirult volna.

Derek is megízéstitette a palacsintáját. Egyre érdekesebbnek találta a játékot. Kíváncsi volt, mi lesz a következő lépés.

A pincér friss kávéhozott. „Allison” mindkét kezével a csészéjét szorongatta. A férfi le nem vette róla a szemét. Minden szava, mozdulata izgató, figyelemre méltó, nyugtázta.

– Eljön velem ebédelni, Allison?

– Ebédelni? – csodálkozott a lány. – Hiszen még meg sem reggeliztem.

– Igaz, de szeretem előre beosztani az időmet.

– Csak tréfál, ugye?

– Dehogy! Komolyan kérdeztem. Ebédeljünk együtt, és derítsük ki, tudunk-e a gyakorlatban is együtt dolgozni! – Derek feszülten várta a választ.

– Egyelőre állásban vagyok.

– Jelentsen beteget. Mit mondott a főnökének, miért nem megy be reggel?

– Mert orvosnál vagyok.

– Nem lehetne rosszul egy injekciótól?

– Megkettőzzem a hazugságomat, Derek?

– Ma én is „iskolát kerülök”, és ki szeret egyedül napot lopni? Mit szólna hozzá, ha észak felé autóznánk a part mentén, és közben valahol megebédelnénk?

A lány az asztalra könyökölt, állát a tenyerébe támasztotta.

– Mit forral, pontosabban?

– Autózást, ebédet és elmélyült beszélgetést tervezek.

– Semmi egyebet?

– Egyebet is kellene?

– Elég régen vagyok már Hollywoodban, és tudom, hogy az ilyen programokhoz a férfiak részéről legtöbbször bizonyos elvárások is kapcsolódnak.

– Nem szándékozom tisztességtelen ajánlatot tenni, ha erre gondol. ha azt akarnám, meg is mondanám.

– Minthogy kiszolgáltatott helyzetben vagyok, hajlok a kételkedésre.

– Megnyugtathatom: a szex nálam nem feltétele a munkakapcsolatnak. A Hölggyválasz iránti érdeklődésemnek semmi köze ahhoz, hogy maga tetszik nekem. Hogy eljön-e velem ma vagy máskor ebédelni, az kizárólag magától függ, és semmi köze a munkánkhoz.

– Világos beszéd, Mr. Redmond. Ezt már szeretem!

A férfinak evés-ivás közben sem került el a figyelmét a kettejük között szinte sercegő elektromos feszültség. Allison bátran nézett a szemébe, és ez is tetszett neki.

– Persze, nem áll szándékomban megjátszani a kiscserkészt vagy a szerzetest – folytatta.

– Ezt vegyem figyelmeztetésnek?

– Inkább csak tájékoztatásnak.

– Miről tájékoztat vele?

– Arról, hogy ha rendesen fogok is viselkedni, azért élvezem a társaságát.

– Nahát! Mindig ilyen őszinte?

– Nem szokta meg, hogy nyíltak magához a férfiak?

– A legtöbbje nem az.

– Nos, akkor kénytelen leszek összeszedni magam, nehogy csalódást okozzak. – Derek megfogta a lány kezét. – Minden barátság alapfeltétele a kölcsönös tisztelet, Allison.

– Komolyan mondja, avagy ez csak afféle szólam?

– Legkésőbb az ebéd utáni kávénál megkapja a választ.

– Úgy érte, ha nem kockáztatok, nem tudhatom meg?

– Nézze, minden emberi kapcsolat bizalmon alapszik. Magának bíznia kell bennem, nekem magában, és mindkettőnknek Mirandában.

A lány vörös lett, mint a főtt rák. Lerítt róla, hogy nincs kibékülve a lelkiismeretével. Már nem mer a szemembe nézni, állapította meg Derek. A következő néhány óra mindenesetre izgalmas lesz!

*

Nem lenne szabad egy egész, önfeledt, gondtalan napot Derek Redmonddal tölteni, ezzel Britt tisztában volt. Csakhogy... már beleegyezett. A férfi szemlátomást gyanakszik, csak az a kérdés: mire? A nap folyamán meg kell őt valahogy nyugtatnom, gondolta.

Mielőtt távoztak a Polo Hallból, Britt felhívta Sallyt. Rosszul érzi magát, mondta neki, ma nem megy be az irodába.

Beültek a Porschéba, és a tengerpart felé autóztak a Sunset Boulevardon.

Britt időnként egy-egy pillantást vetett a férjára, a nyitott kocsiában a szélről lobogó hajára. Derek tökéletesen beleillik az „álomvárosi” képbe: délceg, jóképű, sikeres filmszínész, aki sportkocsin furikázik, és valószínűleg szép háza van Los Angeles nyugati negyedében.

Biztosan kedvére válogathat a filmszínészek között. Minden lány szívesen bújna az ágyába – még ha nem is kap érte szerepet cserébe. Ám Derek nem az a fajta... Vagy ez csak a vágyálom? – találgatta Britt.

– Azt beszélük magáról, hogy nem nagyon vesz részt Hollywood társasági életében – szólt, hogy megtörje a túlságosan hosszú nyúlt csendet.

A férfi egy oldalpillantást vetett útitársnőjére.

– Csakugyan nem. Azaz mégis, de csak amennyire az üzleti érdekeim megkövetelik. Gyakorlatilag ez minden szakmában így

van. Még a kutatásaikban elmerült egyetemi tanárok is elmennek a dékánjuk estélyeire.

– Hogyhogy nem csábítja az „édes élet”? – érdeklődött Britt.

– Talán ugyanazért, amiért magát sem.

– Nekem, ha akarnám, sem adódna rá alkalmam. Színésznőként nem sokra vittem, forgatókönyvíróként meg kezdő vagyok. Maga viszont már egy ideje, ahogy mondani szokás, bent van a tojásban.

Derek egy darabig némán figyelte az utat.

– Komolyan veszem a munkámat – mondta aztán. – Nem azért jöttem Hollywoodba, hogy partikra járjak.

– Afféle puritán?

– Nem, dehogy! – mosolygott Redmond. – Egyszerű átlagembernek tartom magam. Az apám egyetemi tanár, az anyám gyermekpszichológus.

– Hogy került a filmhez?

– A középiskolai barátnőm színésznőnek készült. Ő vitt a színházhoz. A színészmesterség nem volt ínyemre, annál jobban élveztem viszont a színpalak mögött folyó munkát. Darabokat írtam, segédrendező lettem. A Los Angeles-i egyetemen a filmművészetet vettem fel főszaknak. Minden időmet tanulásra fordítottam, és néhányszor mellém szegődött a szerencse Dramaturg lettem, majd asszisztens, s most itt tartok. Éppen egy sokat ígérő forgatókönyvíró igyekszem megnyerni magamnak.

– A hízélgést is jól megtanulta – nevetett Britt.

Derek megszorította a kezét.

– Az alkotóknak élénk a képzeletük, Allison.

A férfi természetes kedvessége határtalan bizalmat ébresztett Brittben. Legszívesebben abbahagyta volna a megtévesztődsdit. De jó lenne bevallani, milyen csellel juttatta forgatókönyvét a tehetséges rendezőhöz! Büntudatát fokozta Derek egyenessége. Legjobban az zavarta, hogy a férfi Allisonnak szólítja. Valamikor meg kell gyónnia az igazat, de sajnos, még nem lehet...

És éppen ezért volt hiba kirándulni Derekkal... A lány azonban nem bírt ellenállni a kísértésnek.

– Ugye szenvedélye az írás, Allison?

Britt a férfi felé fordult.

– Igen. Szinte megszállottja vagyok, és ez nem mindig válik javamra.

– Miből gondolja...?

„Mert a szenvedélyem még a hazudozásra is rávitt. Nem maradtam hű önmagamhoz...” – szeretne volna válaszolni a lány. Ehelyett azonban csak ennyit mondott:

– Talán túlságosan is áhítom már a sikert.

Derek megállította a Porschét egy közlekedési lámpánál.

– Ez nem bűn – fordult a lányhoz. – Meglátja, simán megy majd minden. Csak bízunk kell egymásban! – hangsúlyozta ismét.

A lámpa zöldre váltott, és tovább indultak. Britt megcsodálta Los Angeles nyugati részének ápolt, dúsán burjánzó kertjeit. Nem kellett volna eljönnöm... Mi lesz ebből? – gondolta újra rémülten.

5. fejezet

Átautóztak Brentwoodon és Pacific Palisadesen, s Derek közben nemrégiben elkészült filmjéről mesélt. Élénk színekkel ecsetelte harcát a stúdió reklámrészlegével. Nem értett egyet a módszerükkel, azzal, hogy a sajtóban máris beharangozzák, feldicsérik a munkáját.

Egyenrangú félként, szakmabeliként kezelte a lányt, s ez különösen tetszett Brittnek. Most érezte először bennfentesnek magát, olyannak, akinek számít a véleménye.

– A Hölgyválasz bejelentését viszont alig várom – tette hozzá a férfi. – Sajnos, be kell látnom, hogy egy film forgalmazása legalább olyan fontos, mint az elkészítése.

Britt alig fogta fel, hogy az ő forgatókönyvéről és nem valamelyik befutott szerzőéről van éppen szó. Vajon tud-e majd valaha is olyan könnyedén beszélni a sikerről, mint Derek?

– Nagyon kíváncsi vagyok a forgatásra – jegyezte meg. – El sem tudom képzelni, hogy sor kerül rá.

– Fél a bemutatótól? – kérdezte megértően Redmond.

– Bevallom, izgulok.

Derek megveregette a lány térdét.

– Nemsokára mindezt magától értetődőnek fogja érezni, Allison, de élvezze, ameddig képes rá.

– Úgy érti, mielőtt eltompulok?

– Inkább úgy mondanám: mielőtt elveszti az ártatlanságát – kacskintott Derek.

Átsuhantak Topanga Beachen és Malibun. Egész idő alatt a filmvilágról beszélgettek. Corral Beachnél Redmond letért a gyosforgalmi útról.

– Nincs éppen parti sétára öltözve, Allison – állapította meg.

– Hát... nem számítottam ilyesmire.

- Ha felajánlok egy új harisnyanadrágot, jár egyet velem a parton?
- Egyszerűbb, ha leveszem azt, ami rajtam van.
- Csukjam be a szememet?
- Inkább menjen előre!
- Nem szokott férfiak jelenlétében vetkőzni?
- Az apáin lelkész, Derek. Adnom kell a tisztességnek legalább a látszatára.
- Aha... tehát lelkészlány?
- Lehet, hogy nem látszik rajtam, de szeretem és tisztelem az apámat, és ez jócskán befolyásol.
- Szerintem ez nem hátrány.
- Én meg azt nem tartom hátránynak, hogy maga szerint nem az – tréfált Britt.

Derek nevetve szállt ki a kocsiból, majd lesétált a tengerpartra. A lány utánanézett. A férfi kezét a nadrágzsebébe süllyesztve az óceánt bámulta, a szél belekapott sötét hajába... s őt egyre jobban elbűvölte a rendező. Megkedvelte, méghozzá nagyon is.

Britt körülnézett a majdnem üres parkolóban; megbizonyosodott róla, hogy senki nem látja. Levette a cipőjét, felhúzta magán a szoknyát, és megszabadult a harisnyanadrágtól. Betette a kezításkájába, és kiszállt. Derek megfordult a kocsiajtó csapódására.

- Szabad a gazda? – kérdezte, és a lány elé indult.
- Még tizennégy éven aluliaknak is ajánlható, amit láthat.

Lementek a széles homokparton a hullámverésig. Sütött a nap, de hűvös szél fújdogált.

- Nem fázik? tudakolta Derek.
- Egyelőre nem, de később talán elkunyerálok a zakóját.
- Lehet róla szó.

Kellemes érzés volt Brittnak a lábujjai közt érezni a selymes homokot. Gyerekkorában csak a Michigan-tó partján strandolt. A végtelen Csendes-óceán kétségtelenül hatásosabb látvány... Amióta Kaliforniába költözött, csupán néhányszor járt a tengernél.

- Lefogadom, szörfözni is szokott, Derek.

– Megpróbáltam párszor, de jobban szeretek vitorlázni.

Séta közben az egyetemi éveikről beszélgettek. Derek a záróvizsgák után bejárta Európát. Akkor lett felnőtt, mesélte. Britt kérdésére beismerte, hogy élete fordulópontján első komoly szerelme, egy angol lány is szerepet játszott.

– Most már értem, miért tetszik a forgatókönyvem. – Britt szőke haja lobogott a szélben. – Arra az angol lányra emlékezteti.

– A művészet gyakran utánozza az életet – felelte a férfi.

– Filozofálunk?

Derek elnevette magát.

– Maga a második mostanában, aki ezt mondja nekem. Az első Oliver Wheatley volt, amikor együtt ebédeltünk. Úgy látszik, az utóbbi időben túl sokat gondolkodom.

Britt felfigyelt az angol rendező nevére.

– Ez mikor volt?

– Micsoda?

– Mikor ebédelt Oliver Wheatleyvel?

– Nem is tudom... A napokban. Miért kérdi?

– Merő kíváncsiságból. – Britt villámgyorsan végiggondolta, szóba kerülhetett-e Miranda. Derekre pillantott, ám nem fedezett fel az arcán semmi árulkodó jelet. Remélte, hogy a férfi nem tud többet a kelleténél.

– Oliver figyelemre méltó ember – jegyezte meg Derek. Szavait meg kellett ismételni, a szél zúgása elnyomta a hangját. – Mostanában egy fontos filmszerződés foglalkoztatja.

Britt arra a következtetésre jutott, hogy Oliver nem mondott semmi olyat; amin ő lebukhatna. Mindenesetre a két filmes találkozása is jelzi, milyen ingoványos talajra merészkedett.

– Ismeri Olivert, Allison?

– Nem. Maga az első rendező, aki szóba állt velem.

– A rendezők nem valami barátságosak, különösen akkor, amikor szereposztásról van szó.

– Még szerencse, hogy ezzel már nem kell törődnöm.

– Immár nem a szépségével, hanem briliáns íráskészségével fog érvényesülni.

– Azt tartják, hogy az ember elhiszi, amit elég sokszor mondanak neki. Vigyázzon, Derek, mert készpénznek veszem a dicséretét, és elviselhetetlenül nagyképű leszek!

– Nem, ezt nem tudom elképzelni. Maga mindkét lábával a valóság talaján áll.

A strand végére érve visszaindultak a kocsihoz. Britt fájni kezdett, és elkérte a férfi zakóját. Derek készségesen vette le és terítette a vállára, ő meg közben élvezte a férfi testének melegét meg kölnijének finom illatát.

A parttól távolabb szörfözőket fedeztek fel. Britt bokáig gázolt a vízbe. A szél felerősödött, s a hullámok tajtékot vetettek a homok fölé. A lány szorosabbra húzta magán a zakót, és meggyorsította lépteit. Derek lassan követte, és mosolya elárulta, hogy éppolyan jól érzi magát, mint Britt. Együttlétük alatt a lányban minden görcs feloldódott. Szinte sajnálta, hogy munkakapcsolatban vannak, hogy Derektől függ a karrierje.

– Allison, mit szólna, ha most elszöktetném Hawaiiiba?

– Hawaiiiba? Nem csupán egy ebédről volt szó?

– Az egyik nem zárja ki a másikat. – A férfi utolérte Brittet.

– Viccnek jó, de első találkozásunkkor szerintem bőven elegendő egy reggeli és ugyanaznap még egy ebéd is. Persze, azért köszönöm az ajánlatot.

Derek szorosan magához húzta a lányt.

– Jobb, ha tőlem tudja meg: vad és bolond fickó vagyok.

– De remélem, nem mindig?

– Évek óta most először. – Derek félresimított egy fürtöt Britt szél kócolta hajából. – Alighanem maga az oka.

– Nos, lehet, hogy az ösztönösség jó dolog, de...

– ...de egy lelkész lánya nem tér le a jó útról – fejezte be a mondatot a férfi. – Ugye ezt akarta mondani?

– Valami ilyesmit – vallotta be nevetve Britt. – S most már szeretném látni az aláírását a szerződés alján, a kipontozott vonal fölött.

– Igen? Szóval csupán ez érdekli, hogy eladja a forgatókönyvét?

– Igen, de nem akármilyen áron, Derek.

– Tehát vannak határok. Jó tudni.

A kellemes szópárbaj elgondolkoztatta a lányt. Miért is jöttem vele a tengerhez? – latolgatta. Persze, hogy eladjam az írásomat, ebben igaza van. Végül is ez hozott össze bennünket. Ám kimondottan élvezem a társaságát, a csevegésünket. Egyszóval: kellemes vele lenni.

– Jól látom? Elpirult? – zavarta meg tűnődését a férfi.

– Nem el-, hanem kipirultam. Bizonyára a friss levegőtől.

– Kár! Jobban örülnék, ha én hoztam volna zavarba. – Derek hangjából csalódás csendült ki.

Britt legszívesebben elszaladt volna, hogy elrejtse érzéseit. Hamar levette a zakót, és a férfi kezébe nyomta.

– Vízparton mindig futhatnék kom támad. Zavarná, ha kocognék a kocsiig?

– Cseppet sem. Szeretem a sportos nőket.

– Mondja inkább az igazat: egyszerűen szereti a nőket. – Britt feljebb húzta a szoknyáját, és futásnak eredt.

Vagy kétszáz méternyire megállt, és levegőért kapkodott, azután visszafordult. Hevesen dobogó szívvel, lassan közeledett Derekhez. Mire odaért, már nem lihegett.

– Isteni volt! – kiáltotta vidáman.

– Úgy futott, mint egy gazella. – A férfi újra Britt vállára terítette a zakót. – Mi mindenhez van még tehetsége?

Szorosan egymás mellett álltak.

– Nagyjából ez minden...

– Nem volt véletlenül Indiana női sakkbajnoka?

– A dámajátékban ügyesebb vagyok.

– Lefogadom, hogy oszlopos tagja volt valamelyik diákegyletnek.

– Az nem, de hetedikben megnyertem egy rejtvényfejtő versenyt.

Derek tenyerébe fogta a lány arcát, és mélyen a szemébe nézett.

– Tudtam én, hogy tehetséges! Most meg kiderül, hogy ráadásul sportoló és kitűnő tanuló is. Készüljek fel újabb meglepetésekre, Allison?

Britt a fejét rázta. Bárcsak ne kezdtem volna hazudozni, kívánta tiszta szívből. Akkor az igazi nevemet hallhatnám tőle!

– Nem, nincs több – felelte zavartan. – Az vagyok, akit lát.

– Nos, akkor átkozottul jól járok. Derek lassan lehajolt, és gyengéden szájon csókolta.

Hullám verődött a lábukhoz. Britt ijedten ugrott félre a hideg víztől. A férfi lenézett a cipőjére, zoknijára, nadrágja szárára.

– Nofene! Ússzunk egyet, ha már úgyis vizesek lettünk!

– Derek, a ruhám kétszáz dollárba került! Magának ez nem nagy összeg, de nekem... Egyébként az én lábbelim száraz maradt. Mezítláb vagyok.

A férfi minden figyelmeztetés nélkül felkapta, és elindult vele a tenger felé.

– Derek! Ne merészelje! Azonnal tegyen le!

– Ugyan már! Úgyis ígértem magának egy harisnyanadrágot. Legfeljebb kap hozzá egy új ruhát is.

Britt igyekezett szabadulni, ám egy újabb hullám gördült feléjük.

– Próbáljon csak a vízbe dobni! Soha többé nem állok szóba magával! És nem adom oda a forгатókönyvemet!

A férfi – térdig vízben – azonnal megállt.

– Igazán nem akar úszni?

– Igaz, hogy sokszor meggondolatlan vagyok, de ennyire azért mégsem!

– Hiányzik magából a romantika? Látta a tengerparti jelenetet a Most és mindörökkében Burt Lancasterrel és Deborah Kerr-rel?

– Rajtuk fürdőruha volt!

A következő hullám már térden felül csapódott Derek lábához.

- Micsoda költői pillanat! Képes lenne elrontani? – panaszkodott.
- Legyen már egy kicsit könnyed!
- Inkább maradok száraz.
- Hová lett a híres kalandvágya?
- Bent felejtettem a Porschében. Jöjjön, menjünk érte!
- Rajta, Allison, mondja meg az igazat! – szólította föl nevetve Derek. – Nézzen a szíve mélyére! Mire vágyik?
- Ebédre!

Redmond fejcsóválva fordult meg, és cuppogó cipőben caplatott ki a vízből.

- Maga aztán tudja, mit akar – szögezte le vidáman.
- Jobb, mintha határozatlan lennék, nemdebár?

A partra érve a férfi letette terhét a homokra, és vizes nadrágszárára nézett.

– Vagy keresünk egy mosodát, vagy beugrunk hozzám, és átöltözöm. Itt lakom, a közelben.

Nocsak! Véletlenül vagy szándékosan ázott át a Csendes-óceánban? Az egésznet után csak azért tervezte ki, hogy a házába csaljon? – tűnődött Britt, de úgy döntött, nem tiltakozik.

– Csakugyan nem lehet valami kellemes vizes nadrágban szaladgálni.

- Szabad a karját, kisasszony?

Visszamentek a kocsinhoz.

– Ilyen gondtalannak, vagy inkább bolondosnak már hónapok óta nem éreztem magam. – jelentette ki a férfi. – Mit hónapok? Évek óta! Magának köszönhetem, Allison.

- Én is nagyszerűen érzem magam.

Derek a kék égre nézett.

– Az én jókedvemre megvan a magyarázat. Üdítő sós levegő járja át a tüdőmet, és egy bájos hölgy társaságában tölthetem ezt a gyönyörű őszi napot. Ráadásul új terv motoszkál a fejemben. Maga mit tud felhozni a mentségére?

– Egy kiváló rendezőnek a kedvére való a forgatókönyvem, és filmet akar csinálni belőle. Mi lehet a magamfajta kezdőnek jobb, szebb, izgalmasabb ennél?

Derek gyengéden, játékosan a lány vállába boksztolt.

– Nehéz eset ön, Miss O'Donnell, de megpróbálom kissé könnyedebbe tenni, fellazítani.

– Vegyem ezt fenyegetésnek?

– Nem, ígéretnek.

*

Derek brentwoodi háza nem az egyetlen szép villa volt a környéken. Ha nem is pompás paloták, de figyelemre méltó épületek sorakoztak az utcában. Legtöbbjüknek színpompás, ápolt kertjét fallal vették körül, és különleges zárankkal ellátott kapuk óvták. Errefelé befutott emberek laktak: orvosok, ügyvédek, igazgatók és más jómódú polgárok. Olyanok, akik semmiképpen sem saját kezűleg nyírják a gyepet.

Britt feltételezte, hogy néhány hollywoodi híresség is megbújjik köztük, bár a városnéző buszok nem ide szokták hozni a turistákat.

Derek befordult az ívelt felhajtóútra, majd megállt a kocsival a ház előtt.

– Íme a Riadó! gyümölcse – mutatott a villára. – Ennyit kaptam a tortából.

– Gondolom, előtte maga sem volt valami gazdag.

– Santa Monicában béreltem lakást.

– Akkor egy fokkal magasabb színvonalon élt, mint mi, szegény népek.

– Miért, maga hol lakik, Allison?

– Hollywood kevésbé felkapott, nyugati részén. A lakás nedves, a berendezés diáktanya jellegű, de otthonos.

– Magam is éltem ott egy darabig.

– Csak nem tartozott Horatio Alger ifjoncai közé?

Drake ezen jót nevetett.

– Szívesen beszélgetek olyasvalakivel, aki tudja, hogy Edwin Porter és A nagy vonatrablás előtt is léteztek filmek!

– Ezt úgy mondja, mintha kivénhedt csataló lenne, Derek. Pedig maga oroszlánkörmeit mutogató ifjú tehetség! Bár lehet, hogy a Beatlesekre már emlékszik.

– Eltalálta. Egyébként ez a város elrontja az embert. Alig csináltam néhány filmet, máris kezdem azt hinni, hogy mindent tudok, hogy a szakma a kisujjamban van, és csak legyintek az egész felhajtásra.

– Nem ilyennek ismertem meg...

– Pedig hajlamos vagyok ilyesmire. – Derek kinyitotta az ajtót. Jöjjön, menjünk be! Nadrágot váltok, aztán ebédelhetünk.

6. fejezet

Britt a vendégfürdőszoba tükreben nézegette magát. Olyan érzése támadt, mintha egy vadidegen nőt látna. Egész délelőtt Allison O'Donnellt játszotta, és élvezte Derek Redmond gyengédségét, kedvességét. Csodálatos, bolondos, izgalmas fél nap volt, ám ugyanakkor helytelen – és itt van a kutya elásva...

Amikor visszatért, Dereket nem találta a szerényen berendezett előtérben. Az üveg tolóajtón át látszott az úszómedence meg az őserdőre emlékeztető kert. A nappaliban két krémszínű bőrheverő állt, egy füles fotel, a parkettet pedig egy kissé kopott keleti szőnyeg borította. Az egyik fal mentén diófából készült könyvespolcok sorakoztak. Az egész lakás valahogy ideiglenesnek hatott. Derek említette, hogy szeretné egy neves belsőépítésszel berendeztetni a házat, mielőtt lesz rá elég pénze. A Riadó! –val sikert aratott ugyan, de nem lett milliomos.

A lány az ablakhoz lépett. Emlékeztetnie kellett magát, hogy a Riadó! rendezőjének házában van. Szinte túl szép ahhoz, hogy igaz legyen – csak ne került volna csupa hazugság révén ide!

– Ugye kellemes látvány?

A lány megfordult. A férfi farmernadrágot és magas nyakú fekete pulóvert vett föl. Átkozottul jól állt neki...

– Nagyon – felelte Britt. – Szép a háza.

– Együnk valamit! Utána beszélgethetünk a Hölgyválaszról, ha van hozzá kedve.

Britt felfigyelt a forgatókönyv említésére. Furcsa... Meg is feledkezett róla.

Derek a konyhába tessékelte. A hűtőben bőven akadt húsféle és sajt. A házigazda nem szeretett szakácskodni, s nem volt híve a konzerveknek sem. Úgy határoztak, szendvicset ebédelnek. Britt

felajánlotta a segítségét, de a férfi ezt nem fogadta el, hiszen ő hívta vendégül.

A lány nézte, ahogy tesz-vesz a konyhában. Szemlátomást nem szokott hozzá az efféléhez, de azért egész ügyesen csinálta. Sőt, még csevegett is közben. Britt kissé szórakozottan felelgetett. Figyelmét kizárólag a férfi kötötte le.

Derek az asztalhoz vitette vele a tálat. Közben kétféle kész salátát és dobozos sört vett elő. Brittnak jó étvágya támadt a tengeri levegőtől, farkaséhesen látott az evésnek.

A rendező csak akkor szólalt meg újra, mikor első éhségüket csillapították.

– A Hölgyválasz a nevetőizmokon kívül leginkább az érzelmekre hat. Volt már valaha olyan szerelmes, mint Casey a forgatókönyvében?

– Nem, soha.

– Nagyon rokonszenves a hősnője, Allison. Most, hogy megismerkedtünk, sok közös vonást fedeztem fel magában Caseyvel.

– Igazán?

– Hihetetlen akadályokkal igyekszik megbirkózni. Ő is sebezhető, de erős akarátú, akár a szerzője.

– Minden író elkerülhetetlenül merít tapasztalatokat a saját életéből. Britt belekortyolt a finom, hideg sörbe. – Talán tényleg hasonlítok egy kicsit Caseyre.

– Nos, ha nem teljesen azonos vele, árulja már el, milyenek voltak az érzelmi élményei a valóságban?

– Nem éppen tapintatos kérdés – mosolygott a lány. – Alig ismerjük egymást, és máris személyeskedik.

– Elnézést, de a maga hősnője meghódított. Kíváncsi lettem az alkotójára.

– Más a való élet, és más, amit kigondolunk. – Britt kikeresett magának meg egy szalámis-sajtos szendvicset. – Mindenesetre örülök, hogy kedveli Caseyt.

– Őszintén szólva, beleszerettem – mosolygott pajkosan Derek. – Igy érthető az érdeklődésem. Nem gondolja?

– Csakhogy én nem vagyok Casey – hangsúlyozta Britt nyomatékosan.

– Egészen biztos ebben?

Egymásra néztek – és újra felszikkasztott közöttük a levegő. A lány fülig pirult. Hiába fordult el, ez nyilván profilból is látszott.

– Sajnálom, hogy zavarba hoztam – mentegetőzött Derek. – Ezúttal nem állt szándékomban.

Britt megtörölte szája sarkát a papírszalvétával.

– Hallottam, olvastam már olyasmit, hogy egy-egy rendező szívét lángra gyújtotta filmje női főszereplője. Az írónőkre azonban ez nem vonatkozik.

– A legtöbb író nő ugyanis nem olyan szép és fiatal, mint maga. Ám nem is ez a lényeg. A munkájából sugárzó szellem hódított meg.

A férfi már nem tréfált. Komolyan beszélt, és Britt – bármi volt is Derek szavainak célja – meghatódott.

– Nem is tudom, mit mondjak. Igazán hízelgő... – A lánynak hevesebben kezdett dobogni a szíve. Kétféle érzés harcolt benne egymással. Egyrészt örült a dicséretnek, másrészt ösztönszerűen elővigyázatosságra intette magát.

– Amikor megismerkedtünk – folytatta Derek –, arra gyanakodtam, hogy más írta a forgatókönyvet, és az illető magát küldte, hogy bűbájával rávegyen a vásárra. Tudja, mi az a „stróman”? Az, aki a nyilvánosság előtt a valóságos szerző helyett szerepel. Nos, ilyen strómannak hittem magát.

– De miért? – ütközött meg Britt.

– Hogy is fejezzem ki magam? Ahogy mondani szokás, túl szép volt a könyv is meg a szerzője is ahhoz, hogy mindkettő igaz legyen. – Derek a sörösdoboz után nyúlt. – Ugye különös megjegyzés ez egy olyan ember szájából, aki csalóka ábrándok megformálásával keresi a kenyerét?

– Remélem, már nem kételkedik.

– Nem – rázta a fejét Redmond. – Maga ízig-vérig író. Az győzött meg, hogy az egyéniségében felfedeztem Caseyt.

Britt megkönnyebbülten lélegzett föl.

– Az én feladatom – fűzte tovább a szót Derek – a közönség szórakoztatása. Csakhogy sárból nem tudok aranyat csinálni. A leírt szónak hatalma van, Allison. Megszerettette velem Caseyt, és a mozik közönsége is meg fogja szeretni. Nagy hatalmú, csodálatos varázseszköz van a kezünkben: a színes hangosfilm.

A lány elragadtatva hallgatta, még a szája is tátva maradt. Eddig is hitt a munkájában, megszállottan szerette a mesterségét, ám Derek Redmond szavai soha nem tapasztalt büszkeséggel töltötték el.

– Jaj, de szépen mondta!

– Száz százalékig őszintén.. – bizonygatta a férfi. – A közös munka elengedhetetlen előfeltétele a kölcsönös, feltétlen bizalom.

Britt torka összeszorult. Nagyot nyelt, megpróbált úrrá lenni érzésein. Elragadtatása szégyenkezésbe csapott át. Minden erejét összeszedte, nehogy sírva fakadjon. Viaskodott magában, a legszívesebben kirukkolt volna az igazsággal.

– Elég, ha csak annyit mond, Allison, hogy én is rokonszenves vagyok magának egy kicsit.

– De mennyire! Végtelenül hálás is vagyok. Csak... mintha én... szóval...

– Mondja csak!

– Olyan... nem érzem magam méltónak.

– Mint minden kezdő. Én is így voltam vele, mikor elkészült a Riadó! Legszívesebben a tengerbe dobtam volna a tekerceket. Talán meg is teszem, ha nem vagyok tekintettel a befektetők pénzére.

Britt ráharapott az alsó ajkára. Egy könnycsepp gördült végig az arcán. Letörölte a papírszalvétával.

– Köszönöm, hogy ezt elmesélte.

– Nekem is voltak segítőim, tanácsadóim. Szeretnék a mentora lenni, az idősebb pártfogója, aki elindítja a pályán.

Egymásra mosolyogtak, és Derek megszorította a lány kezét. Britt nemcsak hálát érzett, de egyfajta, nehezen szavakba foglalható lelki rokonságot is a férfival.

Egy régi, főiskolás kori estéje jutott hirtelen az eszébe. Az édesapjával beszélgettek a szerelemről.

– Csak az érti, aki tapasztalta – mondta akkor a papa. – Hidd el, az igazi szerelem barátságon, kölcsönös tiszteleten és azonos célokon alapul!

Azon az estén az apja szavai úgy hatottak rá, mint a tiszteletes úrnak a szószékről elhangzó beszéde – nagyszerű eszmék, amelyeket az életben nehéz megvalósítani.

Mégis, ahányszor dolga akadt egy-egy férfival, mindig eszébe jutott, mit mondott a papa. Bármennyire igyekezett, soha nem sikerült beleélnie magát egy másik ember életszemléletébe – egészen mostanáig. Dereket csupán reggel óta ismerte, mégis sokkal jobban illett kapcsolatukra édesapja kijelentése, mint eddig életének bármely más szereplője esetében.

– Természetesen csak akkor, ha megengedi – fűzte hozzá Redmond.

– Mit?

– Hogy a pártfogója legyek.

– Komolyan kérdi? – nevetett Britt. – Megtiszteltetés lenne. Kinek nem?

A férfi arcáról elégedettség tükröződött.

– Ha befejezte az evést, mutatok magának valamit!

Britt vendéglátója tiltakozása ellenére segített leszedni az asztalt. Utána Derek a nappaliba vezette, és hellyel kínálta a heverőn. Elvett az íróasztalról egy irattartót, és oly szorosan ült a lány mellé, hogy összeért a válluk. Brittnek jólesett érezni a férfi testének melegét. Tengerparti beszélgetésük óta egyfolytában vágyott Derek közelségére.

– Mi ez? – kérdezte kíváncsian a mappára mutatva.

– A Hölgyválasz. Ma éjjel két óráig dolgoztam rajta. Elmondanám az ötleteimet, ha nincs ellene kifogása.

– Ó, nagyon érdekelnek.

Redmond még mindig nem nyitotta ki a bőrmappát.

– Nehogy megijedjen a lapszélékre írt jegyzetektől! Akár hiszi, akár nem, azok mind szeretetem bizonyítékai.

– Izgalmasan hangzik.

– Annak is szántam – mosolygott hamiskásan Derek.

Tekintetük találkozott. Elsüllyedt körülöttük a világ, csak ők ketten léteztek. A férfi megpuszilta Britt orrát, aztán szájon csókolta. Ez egészen természetesnek hatott, a lány mégis kissé meglepőnek találta... Bár maga is akarta a csókot.

– Remélem, nem vonja el mindig a figyelmemet – mormolta Derek. – Nehéz lesz így dolgozni.

– Utóvégre maga a rendező.

– Tehát nekem kell összeszednem magam.

– Bizony!

A férfi szemrehányó pillantással fektette kettejük térdére a kinyitott mappát.

– Sorról sorra, jelenetről jelenetre végigmentem a forgatókönyvén. Most végre minden részletet nyugodtan megtárgyalhatunk.

Britt csillogó szemmel helyeselt.

Legalább két óra hosszat foglalkoztak a forgatókönyvvvel. Derek felvázolta egy papírra a cselekményt, hogy könnyebben áttekinthessék a történet felépítését. A lány tapasztalatból tudta, milyen magányos munka az írás. Különösen ezért élvezte az együttes alkotást. Elmélyülten beszélhettek Casey és a többi szereplő jelleméről, mintha valódi, élő személyekről lenne szó.

Időnként hevesen, szenvedélyesen vitatkoztak. Kiabáltak, veszekedtek, ám végül a legtöbb dologban sikerült közös nevezőre jutniuk.

Amikor a könyv végére értek, Derek becsukta a mappát, és fejét a heverő támlájának támasztotta.

- Túlestünk a nehezén! – sóhajtott fel.
- Úgy látja?
- Igen. Ehhez ketten kellettünk. Akár a jó szexhez.
- Érdekes hasonlat..
- Maga csalta ki belőlem, Allison.

– Ne engem hibáztasson, ha elvetemült kívánságai támadtak...

Derek magához vonta a lányt, és megcsókolta – ezúttal szenvedélyesen. Tartózkodás nélkül ölelték egymást, s immár nem ültek, hanem feküdtek a heverőn.

Brittet elragadta fellobbanó vágyakozása. Hamarosan mindketten félig levetkőzve találták magukat. Zihálva vették le egymásról a ruhadarabokat, s közben a kanapéről a padlóra gurultak. A lány Dereken kötött ki. Főlemelte fejét, és leplezetlen, forró epekedést látott a férfi tekintetében.

– Hogy kerül ez a jelenet a forgatókönyvbe? – kérdezte levegő után kapkodva.

– Azt hiszem, kezdettől fogva benne volt, de mi csak most fedeztük fel, Allison.

Az „Allison” név hideg zuhanyként érte a lányt. Felült, és visszahúzta magára a ruhát.

Derek a könyökére támaszkodva, ijedten kérdezte:

– Mi a baj?

– Ez a munkafolyamat szokásos része?

– Ha azt akarod tudni, hogy minden nőnemű forgatókönyvíróval ezt teszem-e, a válaszom egyértelmű nem.

– Mégis, hogyan jutottunk idáig?

– Kívánjuk egymást. Vagy talán csak én kívánlak téged?

Britt a homlokát ráncolta.

– Nem tetszik ez nekem. Mintha a filmkészítésnek egy megszokott mozzanata lenne.

– Egyáltalán nem az. Mi ketten szenvedélyesen vonzódunk a munkánkhoz, és egymáshoz. Hát nem nagyszerű a kettő együtt? – nézett Derek kérdőn a lányra.

Britt kicsit elgondolkodott.

– És mi a következő lépés? – tudakolta.

Derek gyengéden megfogta a kezét.

– Például... megvacsorázhatnánk. Főzhetnék valamit, vagy étterembe vihetnélek.

– Derek, ma már együtt reggeliztünk, együtt ebédeltünk. Nem lenne túlzás még együtt vacsorázni is?

– Függne csak tőlem! Már úton lennénk Hawaii felé.

– Ezt csak viccből mondtad

– Többé-kevésbé komolyan gondoltam, bár nem olyan könnyen megvalósítható ötlet.

Britt nevetve csóválta a fejét.

– Tudod, mit mondok én neked? Teljesen megbolondultál!

A férfi vállat vont.

– Már a parton kifejtettem, hogy pillanatnyilag hajlamos vagyok meggondolatlanságokat elkövetni. Ritkán fordul elő velem ilyesmi, és úgy véltem, ezúttal engednem kell a hangulatomnak. – Szájához emelte Britt kezét, végigcsókolta az ujjait. – Szóval, drágám, hogyan tovább? Itt eszünk, vagy „házon kívül”?

A lánynak nevetnie kellett.

– Igazán bolondos vagy!

– Nos, mit szeretnél?

– Visszamenni a Beverly Hills Hotelhez, átszállni a kocsimba, és hazamenni.

– Tehát kosarat kapok? – duzzogott Derek

– Azt azért nem mondtam. Csak... szerintem lassítanunk kell egy kicsit.

– Túl heves voltam ahhoz képest, hogy ez az első találkozásunk, ugye?

– Igen, és az első filmünkhöz képest is.

– Talált! – A férfi Britt ujjával játszott. – Tényleg nem tudlak rábeszélteni a vacsorára?

A lány erős kísértésbe esett – de előbb néhány dolgot tisztáznia kell! Elsősorban a karrierje érdekében van itt, nem pedig azért, hogy rövid szerelmi kalandba bocsátkozzék. Pontosabban: a szerződést akarja aláírni. Sajnos, ez a lépés nehezebbnek bizonyul, mint hitte.

Nem volt könnyű visszautasítani Dereket. Gyengéden megérintette a férfi arcát.

– Hagyjunk valamit a második fejezetre is!

– Elsősorban és egyértelműen író vagy, Allison O'Donnell Nem is fér hozzá kétség...

*

Britt elcsigázva baktatott felfelé a lépcsőn. Felejthetetlen napot töltött Derek Redmonddal, élete legszebb tizenkét óráját – csak ne gyötörte volna egész idő alatt a bűntudat!

S mintha nem szenvedett volna eleget, Derek a Beverly Hills Hotel parkolójában egy újabb ötlettel sújtott le rá. Gyengéden megcsókolta, és mikor ő legszívesebben vele maradt volna, kijelentette:

– Csak hogy tudd, holnaptól nem hagyom békén Mirandát! S ne légy meglepve, ha azt hallod rólam, hogy kezdek kellemetlenné válni.

– Mit tervezel? – kérdezte riadtan Britt.

– Ragaszkodni fogok a személyes találkozáshoz Nem hagyom magam tovább hitegetni. Ha megint halogatással próbálkozik, botrányt csapok. Azért mesélem el neked, nehogy megijedj.

A lány megköszönte a figyelmeztetést, aztán feldúltan hazahajtott. Most mit tegyen? Amint felért a második emeletre, egyenesen Allisonhoz csengetett be, aki alig néhány perccel előbb érkezett haza. Még át sem öltözött.

– Mi van veled, Britt? Úgy nézel ki, mint akin keresztülment az úthenger.

– Nagyjából ilyesmi történt, Miss O'Donnell. Beszelnünk kell!

Allison betessékelte. Britt kétségbeesetten rogyott egy fotelba. Barátnője két pohár bort hozott be a konyhából, az egyiket a kezébe nyomta, majd leült a kanapéra.

– Halljam, hol szorít a cipő!

Britt röviden vázolta a nap eseményeit, majd beszámolt Derek szándékáról: nem tűri, hogy Miranda tovább áltassa, ragaszkodik a személyes találkozáshoz.

– Mit csináljak? Nemcsak a forgatókönyvem forog kockán, hanem...

– A boldogságod is? – fejezte be helyette a mondatot a barátnője.

– Ez azért talán túlzás.

Allison kételkedő pillantást vetett Brittre.

– Ahogy az imént Derek Redmondról beszéltél, már tisztán hallottam az esküvői harangzúgást. Úgy érzed, rátaláltál álmaid lovagjára, ugye?

– Jaj, Allison! Őszintén szólva azt sem tudom, fiú vagyok-e, vagy lány. S még kevésbé, mit érzek.

A másik nő fontolóra vette a hallottakat.

– Nos, kicsim, kétszeresen is komoly bajban vagy: szakmailag is, a magánéletben is.

– Az egész a te ötleted volt.

– Az én ötletem?

– Na jó, kettőnké. Hagyjuk a szőrszálhasogatást. – Britt nagyot kortyolt a borból. – Mi az ördögöt csináljak most? Leplezzem le magam, hajtsam önként fejemet a bárd alá?

– Hátha megkegyelmez.

– Vagy kitekeri a nyakamat. Én ezt tenném az ő helyében. Istenáldotta tehetségnek és becsületes szűznek tart.

– Szűznek? Atyavilág, micsoda nap lehetett!

– Hallgass, te szörnyeteg! – sóhajtott fel elgyötörten Britt. – Félre a tréfával! Mit tegyek? Hogyan hozzak tető alá egy szerződést, mielőtt meggyónám a vétkeimet? Nem adhatom fel közvetlenül a

cél előtt azok után, amit végigcsináltam! Derek egész biztosan nem ír alá semmit, míg személyesen meg nem ismerkedett Mirandával.

– Akkor ismerkedjen meg vele!

– Elment az eszed? Ha Miranda megneszeli a mesterkedésemet, kinyiffant, mielőtt Dereknek alkalma lenne megtorolni a hazugságaimat.

– Nem az igazi Mirandáról beszélek, hanem rólad.

– Rólam?

– Telefonban már sikerült eljátszanod a főnöknődet. Miért ne alakíthatnád a hús-vér Miss Maxwellt is?

– Ugyan már! Hogyan? Húzzak símaszket a fejemre, mint a bankrablók?

Allison képzelete működésbe lépett. Britt ismerte már barátnőjének ezt az elszánt, vakmerő arckifejezését. Éppen ilyen volt akkor is, amikor kisütötték a C A.-nál végrehajtandó cselt.

– Nézd, részben én is felelős vagyok azért, hogy ilyen kutyaszorítóba kerültél magyarázta Allison. – Megmondom, mit csinálok. Jó barátom a műterem ló sminkmestere. Lucien felülmúlhatatlan, és tartozik nekem egy szívességgel. Átváltoztat téged harmincöt éves angol hölgygé. Derek nem is sejti majd, hogy Miranda Maxwell és Allison O'Donnell ugyanaz a személy.

– Te még nálam is esztelenebb vagy!

– Ugye nem akarsz Derek orrára kötni az igazságot? Tehát... van más választásod?

– Van, be kellene vallanom neki az igazat... csak hogy képtelen vagyok rá.

– Nincs időnk a lelkeddel foglalkozni, kicsim! Mikor akar Redmond találkozni Mirandával?

– Holnap.

– Hívasd meg magad vacsorára, azzal is időt nyerünk. Lucient bízd rám! Idejön munka után... mondjuk öt órára. Mire találkozol Derekkel, tökéletes Miranda Maxwell-lé varázsol. Beszéld meg vele az időpontot és a helyet, s lehetőleg egy minél hangulatosabb

világítású éttermet válassz. Hogy mit mondasz neki, és hogyan tárgyalasz vele, az már a te dolgod. Amint gondoskodtunk az átváltoztatásodról, magadra leszel utalva.

– Allison, ennél örültebb ötletet még sosem hallottam! Nem hiszem, hogy sikerülhet.

– Telefonon keresztül már sikerült, ugye?

– Igen, de...

– Azt akarod bemesélni nekem, hogy Hollywoodban, ahol Dustin Hoffmant Aranyoskámmá és Robin Williamst Mrs. Doubtfire-rá változtatták, belőled nem tudnak Miss Maxwellt csinálni?

– Ez más, mint a mozi! Ez a való élet!

– Te is tudod, milyen rossz megfigyelők a férfiak. Ugye Derek nem látta még Mirandát?

– Soha nem találkoztak.

– Ó, akkor könnyű dolga lesz Luciennek!

– Magasságos ég! Most már biztos, hogy elkárhozom!

– Belátom, pokoli vállalkozás, kicsim – nevetett Allison.

– Hát jó! – sóhajtott fel Britt. – Megpróbálom, de ha elpackázom, akkor a mostaninál is nagyobb slamasztikába kerülök.

– Ez lesz az utolsó színészi alakításod. – Allisont rázta a kacagás.

Britt legszívesebben felképelte volna, de végül neki is nevetnie kellett. Mindketten a hasukat fogva hahotáztak. Allison a szemét törölgette.

– Már csak az hiányozna, hogy férfinak kelljen öltöznöd!

Britt az oldalát fogta. Képtelen volt abbahagyni az ideges nevetést.

– Jól mulatsz, Allison? Az én számlámra? Örvendek!

– Hát ha ezt megúszod, Derek Redmondnak feleségül kell vennie. Már csak azért is, hogy tartsd a szád. Nem engedheti meg magának, hogy fünek-fának elmeséld Hollywood-szerte, hogyan ejtetted át az ígéretes rendezőt.

Britt elkomorult.

– Én viszont nem engedhetem meg magamnak, hogy ő terjesszen rólam ilyesmit.

– Tehát világos a feladata, Miss Maxwell. Először írassa alá az ügyfelével a szerződést, aztán menjen férjhez a fickóhoz.

– Melyikünk vegye férjül? Te, Miranda vagy én?

Allison ravaszskásan mosolygott.

– Tudod mit, kicsikém? Ez a sztori legyen a következő filmek alapanyaga!

*

Másnap Redmond déltájban a Santa Monica Boulevardon ült fekete Porschéjában az épület előtt, amelyben a Continental Artists székel. Ujjaival a kormány- keréken dobolt, kibáméskodott a szélvédőn. Nagyon kíváncsi volt, mit tud meg Oliver Wheatley.

Most már végképp nem értett semmit. Késő este, amikor már mélyen aludt, váratlanul felhívta Miranda.

– Drága barátom, hát miért nem mondta, hogy haragszik rám? Ha tudom, hogy magának sürgős a találkozásunk, már rég tető alá hozhattuk volna. Borzalmasan érzem magam... Képzelem, mi lehet rólam a véleménye! Remélem, meg tud nekem bocsátani. Engem csupa jó szándék vezérelt. Igyekeztem összehozni két fiataalt, de úgy látszik, még mindig nem vagyok elég tapasztalt. – Miranda hatásosat sóhajtott. – Derek, higgye el, én csak szabad folyást akartam engedni az eseményeknek. Úgy gondoltam, maga meg Allison állapítsák meg mindenekelőtt, tudnak-e együtt dolgozni. És mi lett az eredmény? Magamra haragítottam!

– Dehogy haragszom, Miranda – válaszolta a férfi. – Csak aggódtam. Valahogy úgy éreztem, mintha magának nem lenne fontos ez az üzlet.

– Már hogyne lenne fontos! Csupán rosszul mértem fel a helyzetet, ennyi az egész! Sürgősen le is mondtam az esti

programomat, hogy holnap magával vacsorázzak. Annyit beszélhetünk a Hölgyválaszról, amennyit csak akar. Találkozhattunk hétkor a Musso & Frank Grillben a Hollywood Boulevardon. Megfelel?

– Persze!

– Alig várom!

A beszélgetés után Derek visszabújt az ágyba. Törte a fejét. Miranda – vagy aki annak adja ki magát – ugyancsak meglepetést okozott. Nyilván ez is volt a szándéka. Érdekes! Most már hajlandó vele találkozni?

Csak hajnaltájt aludt el, de akkor sem mélyen. Még a Hölgyválasz sem érdekelte annyira, mint a szerzője. A zavaró körülményekhez képest már a forgatókönyv sem tűnt igazán fontosnak.

Tréfából mondta Allisonnak, hogy Hawaiiiba szökteti, de tulajdonképpen nagy kedve lenne hozzá. Félálmában látta kettejüket egy villában a vadregényes tengerparton. Allisonnal egy hétig, egy hónapig vagy akár élete végéig el tudna beszélgetni. Soha nem unná meg... Ilyen érzést még egyetlen nővel kapcsolatban sem tapasztalt. Az ösztöne azt súgta, efféle találkozás csak egyszer fordul elő az életben. Meg kell ragadni a kínálkozó alkalmat...

Miranda hívása után már nem volt többé nyugta. Órák hosszat törte a fejét, próbálta kitalálni, mi lehet a titok nyitja. Talán Allison felbérelt egy angol nőt, aki Mirandának adja ki magát? Az a nő viszont csak olyan lehet, aki ismeri a C. A. munkáját, esetleg ott is dolgozik.

Reggeli után felhívta Oliver Wheatleyt. Valakivel meg kellett beszélnie ezt a titokzatos ügyet. Mint kiderült, Olivernek amúgy is dolga volt aznap délelőtt a C. A.-nál, és ha már ott van – mondta –, körülszimatol egy kicsit, hátha megtud valamit. Derek megkérte, legyen óvatos, és ne említse senkinek Mirandát, aki egyszerre van Kaliforniában és Angliában. Nem akart botrányt, mielőtt alá nem írja a szerződést. Okvetlenül a Hölgyválaszt akarta a következő filmjének.

Abban maradtak, hogy Derek viszi el Olivert a Continental Artistshoz, s utána együtt ebédelnek.

Türelem rózsát terem, csitította magát, amint most ott várakozott. Hamarosan felfedezte a tweedzakós Olivert, inge nyakába dugott selyemsállal, mellzsebében ugyanolyan anyagból készült díszzsebkendővel. Az angol rendező sóhajtván ült be a Porschéba.

– Kedves fiacskám, nem is tudom, mit mondjak. Beszéltem Miranda helyettesével, és tőle is azt hallottam, amit már mondtam magának: Miranda Angliában van. A fiatal hölgy még át is adott nekem tőle egy üzenetet.

– Miranda asszisztensnője... Hogy is hívják? Úgy emlékszem, Britt Kingsley.

– Úgy van.

– Telefonon beszéltem vele. Egyébként tőle hallottam először arról a bizonyos forgatókönyvről. – Derek az állát dörzsölgette.

– Talán egy szélhámosnővel tárgyalt. Britt Kingsley értelmes, megnyerő, és kimondottan vonzó.

– Személyesen nem volt még hozzá szerencsém. Mindenesetre hálás vagyok neki, amiért felhívta a figyelmemet a Hölgyválaszra. Azt hittem, Miranda utasítására tette, és az volt az érzésem, hogy okvetlenül nekem szánja...

A két férfi egymásra nézett. Mindkettejüknek ugyanaz járt a fejében.

Lehet, hogy ez a Britt benne van a suskusban? – gondolkodott hangosan Derek.

– Követnünk kell ezt a nyomot is. Ó, és még valami érdekes... – folytatta Oliver. – Találkoztam Gordon Mallikkal. Ő segíti Miranda távollétében a kolléganő ügyeit intézni.

– És?

Nagyon elővigyázatos voltam, ahogy kérte, barátom. Megérdeklődtem tőle, dolgoznak-e Mirandán kívül angolok a vállalatnál. Megtudtam, hogy csupán egy srác a postázóban angol, de szerintem az teljesen ártatlan.

– Kivéve, ha meggyőzően tud női hangot utánozni.

– Vagy ha herélt – nevetett Oliver. – Kérdezősködtem a maga Allison O'Donnellje felől is. Gordonnak azonban ismeretlen a név.

– Tudja – szólt tűnődve Derek esküdni mernék, a hamis Miranda olyasmit említett, hogy a C A egy másik ügynökétől kapta a forgatókönyvet. Ha nem tévedek, éppen Gordontól.

– Az lenne a legjobb, ha bemenne, és személyesen beszélne Miss Kingsleyvel. Ő az egyetlen ebben a komédiában, akit egyértelműen azonosíthatunk.

– Igaz, de nem tudom, helyes lenne-e éppen most egy esetleges leleplezés.

– Várjon csak! – kiáltott fel Oliver. – Épp ott a fiatal hölgy!

Derek két nőt látott kilépni az épületből. Elmentek egy szökőkút mellett, és befordultak a sarkon. Az egyik alacsony, telt, sötét hajú lány, a másik szép, magas, szőke – Allison O'Donnell!

Derek még a száját is eltátotta.

– Amint látom, világosság gyúlt az agyában, barátocskám – jegyezte meg Oliver.

– Így is mondhatjuk...

– Harapófogóval kell kihúznom magából, mit fedezett fel?

Derek a barátjához fordult

– Az a lány, akivel tegnap ismerkedtem meg... akibe félig-meddig beleszerettem... kétségkívül nem az, akinek kiadta magát.

– Fölöttébb kellemetlen... Gondolom, Miss Kingsleyről van szó?

– Vagy Allison O'Donnellről. Attól függ, melyik valójában.

Oliver a fejét csóválta.

– Mindig is tudtam, hogy maguk, amerikaiak romantikus hajlamúak. Vajon a kultúrájuk teszi, vagy az éghajlat?

– Fogalmam sincs, de amit mond, az Hollywoodra különösen érvényes.

Gondokba merülve üldögéltek a kocsiban.

Derek, ez a mai vacsora Mirandával nagyon érdekes lesz!

Osztom a véleményét.

7. fejezet

Britt a barátnője fésülködőasztalának tükreben figyelte, ahogy Lucien a fejére illeszti a sötétbarna parókát. A tükörből egy vadidegen nő nézett vele farkasszemet.

– Félelmetes! – suttopta.

Allison egész idő alatt mögöttük állt. Kezében nagy pohár bort szorongatott.

– Mi ebben a félelmetes? – kérdezte. – Képzeld, hogy színpadon vagy, és szerepet játszol! Méghozzá életed legfontosabb szerepét, ha jól kevered a kártyákat.

– Először is: nem játszottam még komolyabb szerepet. Másodszor: ez nem film, nem színpad, hanem a való élet.

– Ugyan, csacsiság! – Lucien eligazgatott egy barna fürtöt. – Színpad az egész világ, és színész benne minden férfi és nő. Hol is van ez? Macbeth vagy Othelló?

– Valóban Shakespeare, de az Ahogy tetszik – mormolta szórakozottan Allison.

– Lehet, de egy biztos. Némelyik ripacsnál, akivel dolgoztam, nehéz lett volna megmondani, melyikük hamisabb: ő maga vagy a szerepe. Ebben a városban, édesem, senki nem az, akinek látszik. Kivéve minket, egyszerű népeket. – Az alacsony termetű, sovány, öntudatos fellépésű Lucien úgy beszélt, mint egy tapasztalt vénember, pedig nem lehetett több harmincnál – Vegye úgy, hogy jelmezbálba megy, Britt!

– Hidd el, nem is hasonlítasz magadra! – Allison, nem valami sikerülten, utánózni próbálta a brit kiejtést.

Britt az irodából elhozta Miranda egyik fényképét, s ezt vizsgálgatta. Lucien ugyan nem tudta egészen pontosan

megmírándásítani, inkább csak a színeit másolta le. De azért egészen más, mint „Allison”, s a lényeg az, hogy Derek ne ismerje föl.

Amikor a barátnője először hozakodott elő a képtelen ötlettel, Britt nem hitt a terv megvalósíthatóságában. Ám Lucien mestere volt a szakmájának. Vékony plasztikrétegekkel, gondos sminkkel még az orra formáját, az arca körvonalait is megváltoztatta. Műszempillával és hosszú, halvány rózsaszínű ragasztott körmökkel látta el. A „művet” elegáns kosztüm és sötétített szemüveg tette tökéletessé.

A két lány behatóan tanulmányozta az ál-Mirandát. Lucien rámutatott hosszú, csontos ujjával.

– Én ugyan már nem ismernék rá. És te, Allison?

– Kizárt dolog! Nagy vagy, Lucien! A barátnőm akár bankot is rabolhatna. Soha senki nem tudná azonosítani.

Britt csípőre tette a kezét.

– Nem elég, hogy csalok? Még az FBI körözési listáján is szerepeljek?

– Inkább ne, kicsim! – nevetett Allison. – Aki egyszer bűnözésre adta a fejét, annak már nincs visszaút.

Britt az ég felé fordította tekintetét.

– Ha a papám így látna!

*

Kivénhedt Toyotáját Britt a Wilcox Avenue-n, a postahivatal előtt állította le. Gyalog ment a Hollywood Boulevardra. Átvágott a túloldalra, a Musso & Frank Grillhez.

A híres körútnak ez a része meglehetősen kopottá vált az évek folyamán. A járdán különös alakok lődörögtek. A körülményekre való tekintettel azonban Britt ennél jobb helyet nem is választhatott volna. A Grill volt ugyanis az egyetlen olyan előkelő hely, ahol már megfordult. Féléve egyszer itt ebédelt Allisonnal. A konyha melletti

sarokasztalhoz ültek akkor, levest rendeltek, és figyelték, hogyan dolgozik a szakács... A számlát Allison állta.

– Minden szerzőnek legalább egyszer kell itt ennie, ahová Ernest Hemingway és Francis Scott Fitzgerald járt Hollywood fénykorában – jelentette ki Allison. Britt el is határozta, hogy amint eladja első forgatókönyvét, ötfogásos ebédrel vagy vacsorával viszonzza barátnője meghívását.

Nemcsak azért választotta most ezt a helyet, mert járt már itt. A Musso & Frank éttermében jótékony félhomály uralkodik. Minél sötétebb a környezet, annál jobb...

A bejáratához közeledve egyre lámpaláziasabb lett. Ismét emlékezetébe idézte főnöknője hanghordozását, de tisztában volt vele, mennyivel nehezebb dolga lesz személyesen, mint telefonon. Derek rendezőként megszokhatta a színészek átváltozásait, ráadásul közlelő is ismeri őt – ha nem is az igazi nevén.

Ó, egek ura, mi lesz, ha leleplezi? Maradék önbizalma is elpárolgott, amikor benyitott. Ha nem bukkan fel mögötte egy öthattagú társaság, amely a szó szoros értelmében betolta a helyiségbe, talán sarkon fordul, és elmenekül.

Odabent előreengedte a csoportot, megállt, és igyekezett összeszedni magát.

Még a járását is megváltoztatta. Odahaza próbát tartott, gyakorolta Miranda kicsit modoros mozdulatait, s kitalált hozzá még néhányat, nehogy véletlenül is emlékeztessen valódi énjére.

Sötétszürke, finom gyapjúszövetből készült kosztümöt vett fel – Allisontól kapta kölcsön –, s hozzá egyszerű, fehér selyemblúzt. Kevéske finom Dior parfümöt is permetezett magára, bár a legtöbb férfinak nincs orra az ilyesmihez. A jól szabott, szemlátomást drága kosztüm nem a legeslegutolsó divatot követte, a szoknyája kissé hosszabb volt a kelleténél. Miranda azonban eléggé visszafogottan öltözik, s ezt bárki elmesélhette Redmondnak.

A portás éppen telefonált, valószínűleg asztalrendelést vett fel. Míg várakozott, Britt újra Miranda bőrébe képzelte magát.

Hirtelen eszébe jutott: vajon nem felejtette-e otthon a szerződést, amelyet Sally Farlandtól kapott? Beletúrt kölcsönként kézításkájába, és megkönnyebbülten tapogatta meg a papirost.

Ma este meg kell szereznie Derek Redmond aláírását! Másodszor képtelen lenne rászánni magát efféle színjátékra.

– Parancsoljon, asszonyom! – A főpincér lépett hozzá.

Brittnak megint inába szállt a bátorsága.

– Én... találkozom valakivel.. – dadogta. – Derek Redmonddal.

– Mr. Redmond már várja önt. Odavezetem az asztalához. Kérem, kövessen!

Beléptek a nagy étterembe, amely a harmincas évek óta semmit sem változott.

A vendégek közül alig nézett valaki Brittre, ő mégis úgy érezte, mintha éles pillantások keresztüzében lépkedne.

A leghátsó sarokba igyekeztek. A főpincér eltakarta előle a kilátást, úgyhogy egyszer csak ott állt Derek előtt, aki szürke sportzakóban, fekete garbóban mutatósabb volt, mint valaha. Britt torka összeszorult, gyomra tótágast állt. Már- már azt hitte, elájul.

Derek Redmond érdeklődve nézte, de – legnagyobb megkönnyebbülésére – szemlátomást nem ismerte fel. Udvariasan felállt.

– Miranda! – üdvözölte barátságosan, és előjött az asztal mögül, hogy kezet fogjon vele. – Csakhogy végre megismerhetem személyesen is!

Britt tartózkodó mosollyal utánozta főnöknője hangját.

– Én is nagyon örvendek.

A férfi – hollywoodi szokás szerint – arccsókkal fogadta, s neki nyomban remegni kezdett a lába. Attól is félt, hogy valami baja esik a maszkjának, elkenődik a smink. Ám Derek változatlanul mosolygott, tehát nem fogott gyanút.

– Remélem, megbocsátott nekem – folytatta a férfi szemébe nézve.

– Nagy kő esett le a szívemről – biztosította Redmond, és közben aláigazította a széket, majd maga is visszaült. – Már attól tartottam, soha nem kerülök a színe elé.

Szemügyre vették egymást. Britt most örült csak igazán a félhomálynak, így jól látta a férfit, ami azt jelentette, hogy Derek is jól látja őt... a jelek szerint azonban most sem vett észre semmit.

– Nos – kezdte „Miranda” barátságosan mosolyogva – elégedett a másik ügyfelemmel meg a munkájával?

– Az nem kifejezés! A forgatókönyv remek, és Allisont szívből megkedveltem. Embernek is csodálatos.

Britt érezte, hogy elpirul a smink alatt.

– Ez azt jelenti, hogy már csak a szerződés van hátra?

A férfi ivott egy korty ásványvizet.

– A szerződés és a megünneplése – tette hozzá. – Jó lenne, ha hármasban koccintanánk a Hölgyválasz jövődő sikerére.

– Milyen kedves ötlet, Derek! Mit szólna a hétvégéhez?

– Miért halogatnánk addig? Megkérném Olivért, tartson ő is velünk. Ha Wheatley nem magasztalja magát annyira, fel sem hívom a C. A.-t, és most mit sem sejtek Allison O'Donnell szenzációs forgatókönyvéről.

– Valóban szerencsésen alakultak a dolgok.

– És... tudja, mit? – folytatta Derek. – Ha már mulatunk, hívjuk meg az asszisztensét, Brittet is. Ő hozott össze magával és Allisonnal. Egyébként Oliver szerint bájos ifjú hölgy.

– Meg kell hagyni, tényleg csinos, és jól is dolgozik. Csak... nem tudom, van-e kedve velünk ünnepelni.

– Nem érdeklik a rendezők? – csodálkozott Redmond. – Torkig van Hollywooddal?

– Nem hiszem. Inkább.

– Kérem, adja át neki a meghívásomat! Szeretném személyesen megköszönni a szívességét.

Britt nagyot nyelt.

– Megmondom, Derek. Egész biztosan nagyon fog örülni.

A pincér az asztalhoz lépett, és felvette az italrendelést. Britt szokása ellenére vodkás martinit kért. Máskor beérte egy vagy két pohár borral, de ma este valami erősebbet kívánt.

A férfi nyugodtan, magabiztosan viselkedett. Könnyű neki! Nem kell szerepet játszania, gondolta Britt. Idegei már-már felmondták a szolgálatot. Iszonyúan izzadt a paróka alatt, és rettegett, hogy elmázolódik arcán a festék.

– Tehát beszélt Allisonnal? – kérdezte a férfi, mielőtt a pincér távozott. – Elégedett az én kis szerzőm a dolgok alakulásával?

– Nagyon! Ugy érzi, maguk ketten egy hullámhosszon vannak. Mármost az alkotás területén.

– Csak az alkotás területén?

Erre aztán Britt minden vére a fejébe szökött. Most jól jött a vastag alapozó...

– Ugy vettem észre, elragadónak tartja magát, Derek.

– Akár én őt! Nagyon megkedveltem. Talán túlságosan is.

A lány elfojtott egy boldog mosolyt.

– Túlságosan? Ezt hogy értsem?

– Nézze, Miranda, maga tapasztalt hölgy. Jól tudja, milyen nehéz összeegyeztetni a személyes érzéseket az üzlettel. Általában én is óvatos vagyok... – A férfi zavartan játszott az evőeszközzel. – Mondja csak, nagyon nagy hibának tartaná, ha kapcsolatot kezdeményeznék vele?

– Ó, csak nem...?

– Magának bevallhatom, Miranda... Allison elbűvölt, és azt hiszem, az érdeklődés kölcsönös. Ennek ellenére nem tudok szabadulni a gyanútól...

– Miféle gyanútól?

– Hát... hogy talán csak azért barátságos hozzam, hogy aláírjam a szerződést

– Egészen biztosan nem azért, Derek. Nem ismerem ugyan közelebbről, de amennyire tudom, talpig becsületes lány. És ne

felejtse el: magának már akkor tetszett a forgatókönyv, mikor még nem is találkoztak.

– Igen, csakhogy nem egyeztünk még meg az árban. Nekem a jövőre is gondolnom kell. Talán bizalmatlannak tart, de minden férfit kételyek gyötörnek, ha egy szép nő megkörményékezi.

– De hát... mit ért megkörményékezésen? – kérdezte ingerülten Britt.
– Azt akarja mondani, hogy Allison volt az, aki...

Derek lehajtotta a fejét. A lány dühbe gurult. Micsoda beképzelt alak! Még hogy megkörményékeztem! Ő próbált elcsábítani És én még úriembernek tartottam.

– Talán félreértett... – tűnődött hangosan Redmond.

– Vagy maga értett valamit félre, kedves barátom! Nem lehet, hogy a lány a hivatása iránt lelkesedik annyira, s ezt vonatkoztatta, alighanem tévesen, önmagára? – Brittnek uralkodnia kellett magán, a keze ökölbe szorult. Micsoda határtalan önteltség!

Derek hallgatott egy darabig.

– Félreértettem volna? – mondta végül. – Milyen kár! Olyan hízelgő volt az érdeklődése! Azt hittem, főleg nekem szól.

Megjelent a pincér az italokkal. Britt mohón kapott a pohara után, és fenéig kihörpintette volna, ha a férfi nem emeli fel a sajátját, hogy koccintsanak.

– Magára, Miranda, aki mindezt lehetővé tette, a következő sikeres vígjátékomra, a Hölgyválaszra és a tehetséges Allison O'Donnellre!

Britt jócskán ivott a vodkás martiniból.

– Meglep, hogy ezek után Allisonra iszik – jegyezte meg élesen.

– Már hogyan innék az egészségére? Szeretem az eszét, a tehetségét, a szépségét, a testet.. Az egész lányt, úgy, ahogy van

– Igazán? Az előbb még sunyi számítónak tartotta. – Britt bizalmatlan pillantást vetett a rendezőre.

– Ilyet azért nem mondtam. Csupán aggodalmamnak adtam hangot, hogy csak az üzlet fontos neki, és fűtyül rám.

– Talán ő is ugyanezt gondolja magáról. Elképzelhető, nem?

A férfi a poharát forgatta.

– Remélem, nem. Én... őszintén rajongok Allisonért, de...

– De?

– furcsa érzéseim támadtak... Mintha valami nem lenne rendben. Hogy is fejezzem ki magam? Mintha eltitkolna valamit.

– Idővel minden tisztázódik, Derek Senki nem tudja tartósan tettetni magát. Ha egyáltalán színlelésről van szó... – fűzte hozzá torkát köszörülve az ál-Miranda.

– Tehát azt javasolja, folytassam, és várjam ki, mi lesz? Már megbocsásson, de magából az ügynök beszél! Ráadásul most már nemcsak az új filmem forog kockán hanem a magánéletem is.

– Tulajdonképpen mi a célja?

– Leforgatni a Hölgyválaszt, és komoly kapcsolatba kerülni Allisonnal.

Britt a táskájáért nyúlt.

– Ugyanezt kívánom én is, és bizonyára Allison is. – Elővette a szerződést, amelyet Sally segítségével fogalmazott meg, és átnyújtotta Redmondnak. – Eleget csevegtünk. Térjünk a tárgyra! Írja alá, és meglátja, minden megy majd, mint a karikacsapás.

Derek figyelmesen átolvasta a szöveget. Britt közben megitta a martinije maradékát.

– És a honorárium? – kérdezte a férfi.

– Beszéltünk róla Allisonnal, és abban egyeztünk meg, hogy javasoljon maga egy összeget.

– A nevek is hiányoznak Vajon miért?

A lány kénytelen volt cselhez folyamodni. A valódi nevét később akarta feltüntetni. Nem írhatja be szerzőként Allison O'Donnellt, amikor a forgatókönyvet Britt Kingsley írta.

– Nem tudtam, hogy a saját személyében köti-e a szerződést, vagy a gyártó cég nevében – ravaszkodott „Miranda”.

– Az opciós szerződéseket magam szoktam kötni.

– Akkor írja be a nevét a rubrikába! A szerzőjét majd én, ha már Allisonnal is aláírtam.

– Értem.

Britt elővett egy tollat.

– Tehát mekkora összegre gondol?

Derek a homlokát ráncolta.

– Ez a szerző első forgatókönyve. Mondjuk, a szakszervezet által előírt minimum plusz huszonöt százalék. Rendben?

Mi az hogy rendben?! Ennyi pénz! Derek persze csak akkor tud fizetni, ha előbb tárgyal a befektetőkkel, de kezdetnek nem rossz! Sőt, kimondottan jó! Britt most már biztos volt benne, hogy megcsinálják a filmet. Hahó! Filmíró lettem!

Alig bírta leplezni örömét. Uralkodnia kellett magán, legalábbis amíg nincs minden aláírás a szerződésen. Mély lélegzetet vett, hogy megnyugodjék.

– Ez elfogadható – nézett Derekre. – És mennyire becsüli az opciót?

– Mondjuk, egy összegben huszonötezer.

– Egyetértek.

– Beírom?

Britt a férfi kezébe nyomta a tollat, és figyelte, amint ír. A szíve majd kiugrott a helyéből, forgott vele a világ, de türelemre intette magát. Hamarosan eltűnhetnek innen! – gondolta.

– Írja alá, kedvesem! – unszolta a férfit. – Amint Allison is ellátja a kézjegyével, küldök magának egy példányt, és kiállíthatja a csekket.

Britt azért tudott ilyen határozottan tárgyalni, mert Sally elmagyarázta neki az ügymenetet. Derek már a papír aljára tette a toll hegyét, amikor megállt a keze, és felnézett.

– Tudja, Miranda, ez nagy pillanat Allison életében. Ezért úgy gondolom, legyen ő is jelen az aláírásnál. Szeretném látni az örömét. Írjuk alá egyszerre! Felhívom, és megkérem, hogy jöjjön ide. – Ezzel elővette aktatáskájából a mobiltelefont. Brittet kiverte a víz. – Mondja csak a számát!

– Persze, értem, de... igazán szükségesnek tartja ezt? Szerintem kedves ötlet, de Allison nem számít rá, és...

– Nagyon szépen kérem, Miranda! Ez Allison első filmszerződése! Hogyne lenne itt szívesen? Hollywood nyugati részében lakik. Húsz perc alatt ideér.

Britt gyomra görcsbe rándult. Attól félt, rosszul lesz. Bírd ki! – parancsolt magára. Közel vagy a célhoz! Remegve vette ki Derek kezéből a készüléket.

– Hagyja csak! Majd én megkérdezem tőle, ide tud-e jönni. – Arcára mosolyt erőltetett, s közben dühös volt a férfira, aki miatt a poklok kínját állja ki.

Ám be kellett látnia, hogy Derek nem szándékosan gyötri. Kétségtelenül azt hiszi, „Allison” lelkesedni fog.

Britt az igazi Allison számát tárcsázta. Remélte, hogy barátnője megérti a helyzetet, és talál valamilyen kiutat. Szerencsére a lány a második csengetés után felvette a kagylót.

– Allison, kedvesem! Itt Miranda. A Musso & Franknél vagyunk Derek Redmonddal. Minden a legjobb úton halad, a legapróbb részletekben is megegyeztünk. És képzelje, Derek, ez az aranyos ember magára gondolt! Szeretné, ha együtt írnák alá a szerződést, és hármásban innánk áldomást az üzletkötésre. Eljönne hozzánk a Holywood Boulevardra?

– Ezek szerint bajban vagy? – kérdezte Allison.

– Tulajdonképpen nem, kedves. Csak jó volna, ha együtt írnák alá.

– Tanács kell neked. – Allison hangján is érződött az izgalom.

– Ó, az csodás lenne, kedvesem, ha lehetséges.

– Beszéld le! Mondd, hogy beteg vagyok... illetve beteg vagy. Valami ilyesmit...

– De drágám, nem halogathatjuk! Még ma este fel kell tennünk az i-re a pontot! Épp eleget vártunk vele. Ez a kedves Derek alá akarja írni, és tudom, hogy maga is alig várja a pillanatot. Nem tudna mégis...

– Mondd neki, hogy én... illetve te később találkozol vele. Amint megszabadulsz a Miranda-jelmeztől, aláírhatod.

– Nagyszerű ötlet! Elintézem... – Britt megszakította a vonalat, és visszaadta a telefont Redmondnak.

– Idejön? – kérdezte Derek.

– Éppen haját mos. Körülbelül egy órába telik, míg el tud indulni, de ő is szeretné még ma este aláírni a szerződést. Azt mondta, két óra múlva odaér magához. Ugye jó lesz így? Ha maga nem ér rá, felhívom még egyszer, és...

– Nem kell! Vacsora után hazamegyünk, és ott megvárjuk.

– Köszönöm a meghívást, szívesen élnék is vele, de sajnos találkozót beszéltem meg késő estére. Magánjellegűt, ha érti, mire gondolok.

– Persze, Miranda. – A rendező összehajtogatta a szerződést, és eltette a zakója belső zsebébe. A tollat visszaadta Brittnnek. A megállapodást még mindig nem írta alá.

Derek intett a pincérnek.

– Megrendelhetjük a vacsorát. Iszik még valamit, amíg kihozzák?

Még egy pohár, és a brit kiejtésem lengyelesre változik, gondolta a lány.

– Köszönöm, nem kérek. Most pedig szörnyen udvariatlan leszek, Derek. Szeretném kihagyni a vacsorát.

– Csak nem akar elmenni?

– Egy egészen különleges úrral találkozom még ma este, és magának úgyis Allison a fontos – mosolygott szívélyesen. – Megtettem a magamét, sínre raktam az ügyet. Ugye megengedi, hogy most elbúcsúzzam?

– Mi mást tehetnék? Jó mulatást, Miranda!

– Akkor... Isten vele! Végtelenül kellemes volt elbeszélgetni magával. Igazán nagyon kellemes! Adja át üdvözetemet Allisonnak, és bánjon tisztességesen azzal a lánnyal! – kérte mosolyogva. Sarkon fordult, és kisétált a teremből. Minden akaraterejét össze kellett szednie, nehogy futólépésben igyekezzon a kijáráthoz.

Amint az utcára ért, rohanni kezdett, mint aki az életéért fut.

8. fejezet

Britt dühösen járkált fel-alá a szobájában. Barátnője az egyik fotelban kuporgott.

– Az ördög vigye – fakadt ki, és megkötötte fürdőköpenye övét. – Dereknek már a kezében volt a toll meg a szerződés, mégsem írta alá! Meg tudtam volna fojtani!

– De hát csak rád gondolt, Britt... azaz Allisonra.

– Mi a csudának ilyen előzékeny?

Allison elnevette magát.

– Mi ebben olyan mulatságos? – mérgelődött Britt. – Inkább lehangelő! El sem mondhatom, mennyire szeretnék már túl lenni az egész cirkuszon!

– Előbb-utóbb kénytelen leszel leleplezni magad.

– Igaz, de addigra a zsebemben lesz a szerződés! Aztán ha Derek vagy Miranda, esetleg mindketten eltesznek láb alól, legalább nem halok meg hiába. A legszörnyűbb az lenne, ha odaveszne a munkám, és elveszíteném Derek barátságát, a tiszteletéről nem is szólva, ráadásul Miranda is kirúgna. Mindkettő veszélye óráról órára közelebbinek látszik.

– Ne csüggedj már el! – csitította Allison. – Derek még mindig nem tud semmit. Eltette a szerződést, neked meg csak el kell menned hozzá, kicsit rezegetned a szempilládat, és megszerezned az aláírását. Aztán beülhetsz a tragacsodba, és jöhetsz haza.

– Az ám, ha ilyen egyszerű lenne! Csakhogy soha semmi nem történik úgy, ahogy elképzeljük. Minden lépésemnél azt hittem, na még ezt az egyet, utoljára, aztán mindig újabb bonyodalom lett a vége. Olyan az egész, mint egy lidérces álom. Üldöznek, nem érnek utol, mégsem menekülhetsz el...

– De legalább van rá esélyed, hogy jól végződik minden.

– Igen, csak közben én lettem a város legelvetemültebb szélhámosa.

– Még egy óra, és túl leszel rajta! – vélekedett Allison. – Annyit guggolva is kibírsz már.

Britt sóhajtva rogyott az ágyra. Barátnője leült mellé, átkarolta a vállát.

– Tudod – folytatta Britt mi a legborzasztóbb az egészben? Már magam sem tudom, mit is akarok valójában. Sajnos, Derek nagyon fontos lett nekem, és ettől az egész még sokkal keservesebb. Ha nem arról az átkozott forgatókönyvről lenne szó, most a tengerparton napoznék vele Hawaiiban

– Ha nem az átkozott forgatókönyvedről lenne szó, meg sem ismerkedsz Redmonddal.

– Akárhogy csűröm-csavarom is, nem látok kiutat.

– Most mit fogsz csinálni?

– Befejezem, amit elkezdtem. Miután végigjártam már a pokol bugyrait, nem hagyom abba, Allison.

– Helyes! A Hölgyválasz nagyon fontos neked.

Hát az tényleg fontos... Ha most feladja, kárba vész több mint egy egész év írói termése. Futamodjon meg, amikor karnyújtásnyira került a győzelem? Csak ne félne annyira a lebukástól...

Britt az órára nézett.

– Beülök a meseautómba, és elmegyek Derekhez. Lesz, ami lesz!

Elővett egy frissen mosott-vasalt farmert meg az apjától karácsonyra kapott kedvenc pulóverét.

– Akárhogy végződik is – biztatta Allison –, le a kalappal előtted! Tisztelem, becsülöm a merszedet. Nem sokan csinálnák ezt utánad.

– Nem sokan olyan bolondok, mint én.

Allison búcsúzóul még egyszer megölelte barátnőjét.

– Ebben a városban csak az ér el valamit, aki rámenős. Meglásd, sikerülni fog! Felment a függöny, kicsim! Kezdődik az utolsó felvonás. Kéz- és lábtörést!

Britt bólintott.

– Kösz, majd igyekszem...

*

Derek narancslevet töltött magának. Kezében a pohárral a nappaliba lépett, és tekintete a faliórára esett. Allison – azaz Britt – minden percben megérkezhet, és neki, Dereknek még halványlila sejtelve sincs, mi vár rá.

Miranda – vagy a jó ég tudja, kicsoda volt az a nő a Musso & Franknél – oly gyorsan tűnt el, hogy neki még megszólalni sem maradt ideje. Furcsának tartotta a viselkedését... Az a személy sehova nem sorolható, rendkívüli valaki. Elég hitelesnek tűnt, bár Derek felfigyelt néha a kiejtésében egy-egy hibára. Talán nem is Albion leánya... Ennek ellenére rokonszenves. Van humorérzéke, és vág az esze, mint a borotva.

A férfit tulajdonképpen mulattatta a csalafinta játék, meg a benne szereplő hölgyek: Allison/Britt meg az állítólagos Miranda. Elbűvölő családok... Jó filmet lehetne kerekíteni belőle... De arra még ráérünk, gondolta.

Az üveg tolóajtón át a sötétben csak a megvilágított medence feltja látszott.

Derek ivott egy kortyot. Vajon mára mit talál ki Britt? – latolgatta. Szembesítsem az igazsággal? Nem, inkább továbbjátszom. Kíváncsi vagyok, mi lesz a következő húzása.

Hallotta, amint megáll a kocsí a ház előtt. Kiitta a narancslevet, a poharat a mosogatóba tette, és indult a bejárathoz. A csengetés az előszobában érte.

„Allison” szűk farmernadrágban, bő, fehér pulóverben állt az ajtó előtt, vállán jókora fekete bőrtáskával. Közel sem olyan elegáns, mint a Polo Hallban... Ilyen hát a hétköznapi Allisonja, vagyis Brittje, az a bizonyos kisvárosi lány Indianából.

– Jó estét, Allison!

– Szia!

– Fáradj beljebb! Köszönöm, hogy eljöttél.

– Én köszönöm a meghívást. Miranda szerint azt akarod, hogy együtt írjuk alá a szerződést, mivel ez nekem fontos esemény. Igazán figyelmes vagy.

A férfi a vállát vonogatta.

– Ó, ez csak ürügy volt.

– Ürügy mihez?

– Látni akartalak.

– Nahát! Ilyen érzelgős vagy, Derek?

– Enélkül nem tudnék filmet csinálni. Különösen nem olyat, amely emberi kapcsolatokról szól.

A lány mosolygott, de valahogy nyugtalannak látszott. Tartózkodóbban is viselkedett, mint legutóbb.

– Remélem, nem zavartalak meg valami fontos dologban, Allison.

– Dehogy! Csak... vacsoráztam egy barátommal, de ő nagyon megértő ember.

– Sajnálom! – szólt lesújtva Derek. – Nem sejthettem. Miranda nem is említette... – A féltékenységet eddig csak hírből ismerte. – Ha tudtam volna, nem ragaszkodom hozzá, hogy...

– Semmi vész – vágott közbe a lány. – Hidd el!

– Biztos?

– Egészen biztos. A világ minden kincséért sem mulasztanám el ezt az alkalmat.

Derek megörült. Remélte, a lány igazat mond. De miért lenne éppen ez igaz, mikor a neve sem valódi? Csupán egyetlen dolog biztos: ő írta Hölgyválaszt.

Tétován fogta meg a lány kezét, s mikor az végre elmosolyodott, átölelte. Legszívesebben azt mondta volna: „Tudom, cinkelt kártyával játszol, de nem érdekel. Elfogadlak olyannak, amilyen vagy. Csakhogy nem jöttek ki a száján ezek a szavak.

Ezért csak némán állt, karjában ezzel a csodálatos teremtéssel, a haját simogatta... és egyszerre csak egész máshoz támadt kedve.

– De jólesik... Vajon miért? – kérdezte ujjait a lány selymes haja alá, a tarkójára csúsztatva.

Britt felnézett rá.

– Jólesik?

Derek meglepődve látta a könnyeket a lány arcán.

– Mi a baj, Allison?

– Túlradó érzések... – szipogott Britt.

– Boldog vagy?

A lány a pulóvere ujjával megtörölte az arcát, és bólintott – de nem valami meggyőzően.

– Biztosan minden esküvőn pityeregni szoktál. – Derek odaadta a zsebkendőjét. A másik megtörölte vele a szemét, és visszaadta.

– Fogalmam sincs, mi ütött belém. Nem szoktam sírni. Bocsáss meg!

– Nem kell szabadkoznod. Nekem is sírhatnékom támadt.

– Azért, mert boldog vagy? – kérdezte Britt kételkedve.

– Azért, mert te boldog vagy.

A lány Derek szemébe nézett, és újra eltört a mécses.

– Kérem vissza a zsebkendőt! – suttogta.

– Tessék! De mit állunk itt? Gyere be a nappaliba! Semmi okod a sírásra, annál több a nevetésre. Utóvégre ünnepelünk! Milyen zenét szeretsz? – Derek a hifitoronyra mutatott. – Hozok pezsgőt.

– Pezsgőt?

– Azt hát! Hiszen ünnepnap ez a mai! – kacsintott a férfi, és kiment a konyhába.

Britt átnézte a CD-ket, de a gondolatai másutt jártak. Derekre gondolt és arra, milyen kedvesen fogadta. Az étteremben támadt dühe elpárolgott. Szegény férfi nem tudhatta, milyen gondot okoz. Nem ő tehet róla, hogy neki le kellett zuhanyoznia, át kellett öltöznie, meg kellett szabadulnia a nehezen eltávolítható műkörmöktől... És ha azzal traktálta Mirandát, hogy megkörmökezzem, holott fordítva történt, ez az én hazugságaimhoz képest csak ártatlan füllentés! – nyugtázta a lány.

Idefelé jövet elhatározta, úgy intézi, hogy látogatása nyugodt, békés, kiegyensúlyozott legyen. Most meg tessék, milyen érzelmős lett... Már nem akarta sürgetni Derek aláírását, nem volt fontos a lehető leghamarabb túlesni rajta. Írja alá, amikor akarja!

Behallatszott a pezsgősüveg dugójának pukkanása, majd Derek jegesvödöröt, üveget, poharakat hozott, és letette az egészet a heverő melletti asztalra.

– Találtál kedvedre való zenét? – kérdezte.

Britt nem nagyon figyelt a CD-kre. Csak azt állapította meg, hogy Derek főleg dzsesszzenét gyűjt.

– Csupa jó szám. Melyik a kedvenced?

– Nagyon szeretem George Shearing és Marian McPartland muzsikálását. – A férfi kivette az üveget a jegesvödörből. – Mindkettejüktől számos felvételem van.

Britt levett két CD-t a polcról.

– Tedd fel magad a lemezeket! – szólt oda Derek. Közben megtöltötte a karcsú poharakat, odavitte az italt a hifitoronyhoz, és az egyik poharat a lánynak nyújtotta. – A Hölgyválaszra! Mélyen a szemébe nézett. – Meg kettőnkre! Arra, hogy az együttműködésünk hosszú és sikeres legyen.

Brittnak újra könnyek szöktek a szemébe. Derek minden szava a lelke legmélyére hatolt.

– Köszönöm, hogy fölfedeztél – rebegte.

Koccintottak, és ittak egy-egy kortyot. Britt szinte el sem hitte, hogy tegnap lépte át először e ház küszöbét. Mintha hetek, hónapok óta ismerné Dereket. Most érezte csak át a sokszor hallott közhelyet: az ember találkozik valakivel, és úgy érzi, mindig is ismerte. Randevúzott már néhányszor férfiakkal, de mindegyik idegen maradt számára.

Derek egészen más. Bátran beismeri a hibáit, kimutatja érzéseit – mint minden igazi művészember. Aki meg akarja érinteni a közönség lelkét, annak magának is sebezhetőnek kell lennie. Akár

filmkészítőként, akár forgatókönyvíróként. Tehát akad legalább egy közös tulajdonságuk.

- Mire gondolsz, Allison?
- Hallod csikorogni a fejemben a fogaskerekeket?
- Szörnyű lármát csapnak! – tréfált Derek.
- Élvezem a pillanatot, elengedem magam.

Igazság szerint a lány holtfáradt volt, hiszen órák óta most jutott csak egy kis pihenéshez. Ma este élete legkimerítőbb szerepét játszotta: Miranda Maxwellét... de cseppet sem volt büszke az alakítására.

Voltaképpen még mindig szerepet játszik. Egy darabig még Allison O'Donnell-nek kell lennie, de legalább nem kipingálva, másnak mutatkozva. A nevét leszámítva egészen önmaga lehet... Hát még ha mindent bevallhatnék, gondolta vágyakozva.

– Azon a napon – mesélte Derek –, amikor aláírtam életem első filmszerződését, ugrándoztam örömben. Mindenki a maga módján ünnepli a győzelmet

– Én például úgy, hogy alig tudom elhinni – felelte Britt.

Derek leült, és szorosan maga mellé vonta a lányt. Megfogta a kezét.

– Fő, hogy boldog vagy – súgta a fülébe.

Britt hozzásimult, élvezte a közelségét.

– Nagyon jó vagy hozzám. Szeretném...

– Mit szeretnél?

– Nem is tudom... Talán azt, hogy megérdemeljem a pártfogásodat.

– Már hogyne érdemelnéd meg? Lazíts!

De jó is lenne! Csakhogy amíg mindez hazugságon alapszik, addig nem lehet.

Iszogatták a pezsgőt, és a Hölgyválaszról beszélgettek. Brittnek kedvére volt a téma. Ezen a területen legalább őszintén önmaga lehetett. A pezsgő és a férfi kedvessége megnyugtatta. Mire az utolsó pohárnál tartottak, már nem kínozták a gondok.

Derek egész idő alatt a lány hajával játszott, s néha egy-egy csókot lehelt a halántékára. Britt érezte fülén a meleg leheletet, és jólesően megborzongott. A beszélgetés akadozni kezdett, lassanként abbamaradt, és a lányban egyre tudatosabbá vált Derek közelsége.

Gátlásai feloldódtak, gyengéden a férfi combjára tette a kezét.

– Mondhatok valamit, Mr. Redmond?

– Hogyne, Miss O'Donnell.

Britt már-már elárulta az igazi nevét. Torkig volt az „Allisonnal”.

– Ahogy így ünnepelek, eszembe jutott, hogy még alá sem írtuk a szerződést.

– Épp most jöttél rá? – mosolygott huncutul a férfi.

– Épp most.

Derek megsimogatta a lány arcát.

– Nézd, ha ma nem írjuk alá, lesz ürügyünk holnap újra ünnepelni!

– Holnap?

– Miért is ne? – felelt a kérdésre kérdéssel a férfi.

– De miért váljunk holnapig?

Derek szelíden félresimított egy hajfürtöt a lány homlokából, és közelebb hajolt hozzá.

– Halk dzsesszmuzsikát hallgatunk, jól érzem magam, és a világ legszebb forgatókönyvírója ül mellettem. Ki gondol ilyenkor holmi szerződésre?

Britt felegyenesedett, és távolabb húzódott Derektől. Mi ez? Csapda? Tényleg csak ürügy volt? Nem is gondolta komolyan?

– Allison! – A férfi újra átölelte Brittet. – Valami baj van?

– Mire véljem a viselkedésedet? Neked nem is fontos, hogy aláírjuk a szerződést? Csak azért hívtál ide, hogy elcsábíts?

– Csábításról egyelőre nem volt szó.

A lány felsóhajtott.

– Ez nem játék, Derek!

– Üljek a szoba túlsó végébe? – kérdezte a férfi Britt haját cirógatva.

– Ez csel!

– Az imént még játék volt.

A lány eltolta Redmond kezét.

– Nem bújok veled ágyba az aláírásodért.

– Nem emlékszem, hogy ilyesmire kértelek volna...

– Olyan érzést keltesz bennem, mintha a két dolog összefüggne.

– Oszlassuk el a félreértést! Hozom a szerződést – vetette oda a rendező. – Elintézzük, aztán nem kell többé beszélnünk róla. – Ezzel felállt, és kiment.

Britt átgondolta a helyzetet. Eredetileg nem akarta sürgetni jövetele célját, csakhogy nem jól alakultak a dolgok. Ráadásul változatlanul nem szabadulhat meg a hazugságaitól. Amíg Derek nem írja alá a szerződést, és ő nem gyónja meg az igazat, együtt kell élnie viselkedése következményeivel.

Redmond a szerződéssel és egy tollal jött vissza. Leült a heverőre, a papírt az asztalra terítette, beírta a „megrendelő” rovatba a nevét, majd aláírta az okmányt. Aztán átnyújtotta a tollat a lánynak.

– Most te vagy soron, kedves! Írd alá, és ha akarsz, utána azonnal el is mehatsz.

Britt előtt táncoltak a betűk. Itt a szerződés, amelyért eladta a lelkét az ördögnek... Nézte az üres helyet, ahova a nevét kellene beillesztenie. Alá is írhatná: „Britt Kingsley” – és bevallhatná Dereknek, mit művelt. Még részleteznie sem kell a bűneit, ha nincs hozzá kedve.

– Mi lesz? – kérdezte a férfi, mert a másik meg sem moccant.

– Köszönöm az aláírásodat. Bocsáss meg, amiért gyanúsítgattalak.

– Nem írod alá?

– Dehogynem. Később. – Britt megfogta a férfi kezét. – Csodaszép, halk dzsesszmuzsikát hallgatunk, jól érzem magam, és a világ legjobb rendezője ül mellettem. Ki gondol ilyenkor holmi szerződésre?

– Teljesen dilis vagy! – nevetett Derek. – Mondták már neked?

– Ó, de romantikus módon udvarolsz!

A férfi mosolyogva magához ölelte, és megcsókolta, ő meg átfogta a nyakát. A heverőre borultak. Derek szenvedélyes csókjai felszították a lány vágyakozását. Ebben a pillanatban semmi más nem számított, csak „a világ legjobb rendezője”.

Derek lehúzta Brittről a pulóvert, kigombolta magán az inget. A lány farmerje a levegőbe repült, s a melltartó követte... Britt Derek ölében ült, gyengéden nézett a szemébe, ujjai begyével bejárta izmos felsőtestét, miközben a férfi a mellbimbóját becézte.

Britt felzihált. Úgy tűnt, mintha öröktől fogva ismerné Dereket. Élvezte, hogy hozzásimulhat, érezheti izmai játékát, beszívhatja sötét hajának illatát.

A férfi szorosabban ölelte magához, ajkát a szájára szorította. Britt készségesen viszonzta a viharos csókot, mely egész testében semmihez sem hasonlítható borzongást váltott ki. Elszédült, szinte lebegett. Ezt részben a pezsgőnek tudhatta be, de még inkább az izgató csókolózásnak... Csak akkor hagyták félbe, mikor kifulladtak, és többet, sokkal többet kívántak.

– Most már tudom, honnan a tűz Caseyben – súgta Derek.

– Ezért szeretted meg?

– Igen. Szeretem a szenvedélyes nőket.

– Én nem Casey vagyok, Derek.

– Mi pedig nem vagyunk a filmvászonon – válaszolta a férfi. Újra csókolt, s kezével bejárta a forró testet. Elérkezett hát a pillanat... – Vigyelek a hálósobába?

– Ez nemcsak a filmekben szokás?

A háttérből felcsendült George Shearing zongorajátéka.

Derek mosolygott.

– Hollywoodban vagyunk, drágám!

9. fejezet

Britt korán ébredt. A nap már fent ragyogott az égen, a félig nyitott tolóajtón friss reggeli levegő áradt be. Derek békésen aludt még.

A lány mosolyogva idézte fel a csodálatos éjszakát. Semmit nem siettek el. A férfi úgy vélte, első együttlétük legyen felejthetetlen, élvezzék ki minden pillanatát.

Letette Brittet az ágyra, s lassan, izgatóan, perzselő csókokkal, simogatással kényeztette egész testét, míg ő majd el nem olvadt a vágyakozástól. Derek mestere volt a szerelmi előjátéknak. Sóvárgást ébresztett, a beteljesülést meg a végsőkig halogatta, holott az ő izgalma is a tetőfokra hágott.

Britt mindent fokozottan érzett: a lepedő hűvösségét, a férfi forró, izmos testét, melyet mintha arra teremtettek volna, hogy örömet ajándékozzon a szebbik nemnek. Derek arcát, állát, mely érdesen érintette combja belső oldalát, amint nyelvével egyre feljebb becézgette...

Aztán a férfi ajka, nyelve a legrejtettebb helyre ért, körbecirógatta a kéz forrását. A lány sikoltva homorított, körmét a lepedőbe vájta. Már-már elérte a csúcst, de ekkor Derek abbahagyta az érzéki játékot, mert érezte, szerelmese az önkívülethez közeledik.

Mikor végre egyesültek, Britt mohón fogadta be... Soha nem tapasztalt ehhez fogható, mindent elsöprő gyönyört. Utána Derek magához szorította, és azt suttogta a fülébe: nem szokta könnyelműen használni a „szerelem” szót, de érzelmei ezúttal egészen különlegesek. Soha nem bújt ágyba a filmjeiben szereplő színésznőkkel s a forgatókönyvek írónőivel meg főleg nem. Szeretkezésük nemcsak testi, de lelki egyesülést is jelentett neki.

A lány szemébe könnyek szöktek. Derek megkérdezte, mi nyomja a szívét. Britt megint majdnem meggyóna titkát, de nem akarta

könnyes vallomással elrontani a gyönyörű estét. Az első – és talán egyetlen – szerelmi élményük maradjon tökéletes. Majd reggel, gondolta. Reggel mindent elmondok...

Éjfél tájban újra szeretkeztek. Ezúttal Britt szenvedélyébe félelem vegyült, képtelen volt elfojtani kínzó gondolatait. Vajon hogyan fogadja Derek az igazságot? Szeretett volna már túl lenni rajta.

S most elérkezett a reggel, a gyónás ideje! Elnézte a férfit, és remélte, hogy az nem gyűlöli majd meg. Ha csak haragos lesz, idővel talán megbocsát.

Óvatosan felkelt, lezuhanyozott, felöltözött, és visszament a hálószobába. Derek még mindig aludt. Nem akarta felébreszteni; kiment a konyhába, és öntött magának egy pohár narancslevet. Aztán meglátta a nappali asztalán a szerződést.

Leült, beírta az igazi nevét a „szerző” rovatba, és az oldal aljára, Derek aláírása mellé odakörmölte a sajátját. Ez lesz a legegyszerűbb módja annak, hogy a férfi megtudja az igazságot. Nem kell mást tennie, mint megmutatni a szerződést, és elmagyarázni, miért szerepel ott Britt Kingsley Allison O'Donnell helyett. És ha Derek nem fojtja meg azonnal, elmesélheti neki az egész cifra históriát.

A medence csalogatóan csillogott a reggeli fényben. Britt kiment a teraszra, vitte magával az italát meg a szerződést. A korai óra dacára a levegő már kellemesen langyos volt. A medence melletti asztalhoz ült. Itt fogja meginni a narancslevet, s közben élvezni a virágzó bokrok látványát, hallgatja a madarak dalát, míg Derek fel nem ébred.

A kerítés tetején fekete macska futott végig. Rossz előjel?

Britt nem volt babonás. Fürdette arcát a nap fényében, mélyen beszívta a friss levegőt. Ha nem nehezedne a lelkére mázsás súllyal az elkövetkezendő vallomás, tökéletesen kezdődne ez a nap.

Dereket a telefon csengése riasztotta fel. Eltelt néhány másodperc, míg megállapította, hogy egyedül van az ágyban. Kábultan bámulta a telefonkagylót, mielőtt felvette.

– Igen?

– Oliver Wheatley vagyok, barátom.
– Ó, Oliver! Jó reggelt! Ugye reggel van már?
– Látom, túl korán hívom – nevetett a másik férfi. – Elnézést!
– Nem tesz semmit... csak elég keveset aludtam az éjjel.
– Remélem, kellemes oka volt rá. Sajnálom, hogy felzavartam, de nem én vagyok egyedül a hibás. Miranda Maxwell kért meg, hogy hívjam fel.

– Tréfál?

– Dehogy! Kora reggel érkezett Londonból. Akadályok merültek fel a filmterveimet illetően, és a jóságos Miranda a segítségemre sietett. Együtt reggeliztünk, és csodálkozva hallotta, hogy nyélbe ütött magával tegnap egy szerződést.

– Képzelem!

– Egyszóval: Miranda megdöbbsent, és tisztázni akarja a dolgokat. Igyekeztem csillapítani, mondván, hogy nem annyira sürgős az ügy, de megmakacsolta magát.

– Igaza van, Oliver. Hálás vagyok ugyan Mirandának, ám semmi ok a sietségre. – Derek az ágy szélére ült. Megpróbálta összeszedni a gondolatait. Miközben Wheatleyt hallgatta, az üvegajtón át meglátta a medencénél Brittet. Szőke haja szinte világított a nap fényében. A férfi elbűvölten legeltette rajta a szemét. Örült, hogy a lány nem lopózott el titokban.

– Miranda itt van nálam – folytatta Oliver. – Beszél vele, vagy hívjuk később?

Redmondnak támadt egy ötlete.

– Ide tudnának jönni?

Miért is ne? A barátnőnk biztosan szívesen benne van. Negyedóra múlva ott lehetünk.

– Nagyszerű! Mondja meg neki, hogy szeretném kicsit megleckéztetni Miss Kingsleyt. Bizonyára magát is mulattatja majd a dolog. Miután a fiatal hölgy mindenkit az orránál fogva vezetett, megérdemli, hogy áldozata legyen egy kis összeesküvésnek.

– Ahogy én Mirandát ismerem, könnyű lesz őt ilyesmire rávennem – nevetett Oliver.

– Akkor várom magukat! – Derek letette a kagylót. Egy pillantást vetett Brittre, és elégedetten dörzsölte a kezét. Előre örült a vígjátékba illő jelenetnek. Most visszafizethet „Allisonnak”!

Derek farmernadrágban, fehér garbóban lépett ki a teraszra. Britt megcsodálta délceg alakját, napbarnított, férfias arcát. Amint közeledett felé, újra felidézte közös éjszakájukat. Fájt, hogy kockára kell tennie a szép élmény emlékét. Mi lesz, ha a férfi szakít vele álnoksága, kétszínűsége miatt?

– Látom, korán kelő vagy – szólt az asztalhoz lépve Derek.

– Ki korán kel, aranyat lel.

A férfi lehajolt hozzá, és csókot nyomott a nyakára. Friss illatával jólesően megborzongatta Brittet.

– Szép tőled, hogy nem lógtál meg búcsú nélkül.

– Miért lógtam volna meg?

– Nem is tudom. Nálad soha semmit nem lehet előre tudni. Meglehetősen kiszámíthatatlan vagy. Derek az üres pohár után nyúlt.

– Kérsz még?

Mielőtt Britt válaszolhatott volna, kihallatszott a nyitott üvegajtón a kapucsengő hangja.

– Ki lehet az ilyenkor? Bocsáss meg, rögtön jövök! – Derek befelé indult. – Hozzak süteményt? – fordult hátra.

– Kösz, nem kérek.

Miközben Derek kaput nyitott, a lány a szerződés fölé hajolt. Sajnálta, hogy pont most zavarták meg őket, amikor éppen kiöntötte volna a szívét. Nehéz lesz újból összeszedni a bátorságát.

Teltek, múltak a percek. Britt nyugtalan lett. Ki a csuda látogatja meg kora reggel Dereket?

Valaki kilépett a házból, de nem Redmond volt az, hanem Oliver Wheatley, kezében egy pohár narancslével. Britt majdnem felpattant, amikor felismerte. Ez meg mit keres itt?

Oliver hunyorgott a vakító fényben.

– Britt? Ugye Britt Kingsley, Miranda irodájából? Maga meg hogy kerül ide? – Az angol rendező körülnézett a kertben. Úgy tudtam, Miss O'Donnell van itt, Derek új forgatókönyvírója.

Britt kétségbeesetten sóhajtott fel. Miért nem nyílik meg alatta a föld?

– Azok után, amiket Derek mondott – folytatta elképedve Whratley, meg mertem volna esküdni, hogy azt a fiatal hölgyet találom itt, aki a forgatókönyvét írta. – Letette a poharat az asztalra, és tanácstalanul vakargatta kopaszodó fejét.

– Attól tartok... – dadogta Britt – akad itt némi... hogy is mondjam zűrzavar, Mr. Wheatley.

– Nekem is ez a véleményem, és... – Oliver elhallgatott. Derek jelent meg egy tálcával, rajta süteménnyel, egy korsó narancslével és két újabb pohárral. Á, itt jön az én kedves barátom! Ő talán megfejtí a rejtélyt.

Britt behunyta a szemét. Bár fordulnék le holtan a székről! – kívánta. Az lenne az egyetlen megoldás!

– Megismerkedtek? – kérdezte vidáman Derek, és letette a tálcát. – Sajnálom, hogy nem voltam itt, Allison, remélem, nem kell neked bemutatnom a leghíresebb rendezők egyikét. – Redmond megveregette Oliver vállát. – Jól jegyezze meg Allison O'Donnell nevét! Hamarosan együtt emlegetik Hollywood leghíresebb szerzőivel.

A lány a kezébe temette arcát.

– Derek – szólt Oliver. – Van itt egy apró probléma.

– Miféle probléma?

– Azt hiszem, téved, barátom

Britt kétségbeesetten leste Olivert.

– Miről beszél? – kérdezte a házigazda.

A lány és Wheatley egymásra nézett.

– Magáé az elsőbbség, kedves! – udvariaskodott Oliver.

– Derek... – Britt hangja elcsuklott. – Én... valami megbocsáthatatlant követtem el. Ma reggel akartam megmondani neked, de...

– Mit?

– Előrebocsátom: éjszaka, amikor együtt voltunk, nem játszottam meg magam. – Britt nem örült, hogy Oliver hallja, de folytatnia kellett. – Ha semmi mást nem hiszel el nekem, legalább ezt az egyet...

– Miről van szó, Allison? Úgy hangzik, mint valami gyászbeszéd.

Oliver némán ült. Szemlátomást mulattatta a dolog. Derek várta a magyarázatot. A lány bizonygatni akarta, mennyire szánja-bánja a bűneit, de nem jött ki hang a torkán.

– Borzasztóan kínos – nyögte ki végül. – Mr. Wheatley tudja, ki vagyok. Nem az, akinek kiadtam magam. Hazudtam neked, Derek.

Odatolta a szerződést. Redmond felvette, és elolvasta. Az aláíráshoz érve Brittre meredt – neki meg a férfi tekintetétől elszorult a szíve.

– Itt az áll: Britt Kingsley – állapította meg Derek.

A lány szerelmese arcát figyelte, hátha megrezdül, elárulja, mit gondol, mi jár a fejében. De semmit sem tudott leolvasni róla.

– Így hívnak. Allison O'Donnell a barátnőm. Az ő nevét használtam. Félrevezettelek. Mr. Wheatley tudja, hogy a C. A.-nál dolgozom Miranda asszisztenseként.

Derek Oliverhez fordult, az meg rábólintott.

– El sem képzeled, kedves barátom, mennyire meglepődtem, mikor megláttam itt Miss Kingsley!

– Álnvet használtam – folytatta Britt –, mert az első hívásodkor bemutatkoztam. Még tréfáltál is a keresztnévemmel. Emlékszel?

– Emlékszem. – A férfi az asztalra tette a papírt. – De mi okod volt más nevet írni a forgatókönyvedre? Csak nem valaki más a Hölgyválasz szerzője?

– Nem, én írtam, csak a C. A.-nál a munkatársaknak tilos saját maguknak üzletet szerezni. Ez szigorú szabály. A csalássorozat már

ott kezdődött, mikor hazudtam a személyzeti főnöknek. Azt mondtam, ügynök szeretnék lenni... Nagyon el voltam keseredve. Tudtam, hogy jók a forgatókönyveim, de senki nem akarta elolvasni egyiket sem. Neked is küldtem egyet, de bele sem néztél, úgy küldtetted vissza. Ezért támadt az az ötletem, hogy állást vállallok a Continental Artistsnál, hátha szert tehetek kapcsolatokra. Te voltál az első esélyem. Mikor azt mondtad, forgatókönyvet keresel, valami azt súgta, végre megvalósulhat az álmom.

– És amikor érdeklődést mutattam, elküldted nekem Allison O'Donnell néven. Én meg bevettem! – Derek fejcsóválva pillantott Olivérre. – Mindig akadnak palimadarak.

– Maga mondta! De azért ne legyen túlságosan szigorú önmagához. A mi Miss Kingsleynk nagyon okos kislány.

– Senkinek sem akartam ártani – védekezett Britt. – Akkor még nem sejtettem, mi mindenbe bonyolódok bele. Azt hittem, elintézhjük postán az üzletet.

Derek és Oliver sokatmondóan nézett össze.

– Történt már magával is ilyesmi? – kérdezte Derek a másik rendezőtől.

– Soha életemben, öregem.

Redmond tanácstalan képet vágott.

– Mit csinál az ember ilyen helyzetben? A rabja leszek valakinek, akiről azt sem tudom, kicsoda.

– Meglehetősen kényes ügy – jegyezte meg Wheatley.

– Ha ez kiderül, évekig röhögnek majd rajtam a Polo Hallban – panaszkodott Derek.

Britt most már tisztán látta, hogy ezek ketten jól mulatnak a rovására... és ő még csak rossz néven sem veheti ezt tőlük.

– Minden okod megvan, Derek, hogy haragudj rám. Minek kellett nekem mindenáron elolvastatnom a forgatókönyvemet? De most már tudom, hogy számomra a te véleményed fontosabb, mint a siker. Meg is könnyíttem a dolgodat. – Ezzel felkapta a szerződést, és apró darabokra tépte.

– Ezt miért tetted? – kérdezte őszintén meglepődve a férfi.

– Mert ezt kívánja a tisztesség. Meg a büszkeségem. Ezzel visszanyerem az önbecsülésemet.

Derek és Oliver megint összenézett.

– A hölgynek határozottan van színpadi érzéke – állapította meg az angol rendező. – Nem vitás!

– Ez nem színjátszás – jelentette ki Redmond –, ezt a szíve diktálta.

Brittnak könny szökött a szemébe.

– Köszönöm!

A férfi megszorította a kezét.

Ebben a pillanatban, megkerülve a házat, egy nő közeledett feléjük. Britt felismerte Mirandát, és újra kegyes halált kívánt magának

– Hát itt vannak! – szólt vidáman Miranda. – Én meg öt perce nyomom már a csengőt!

Derek és Oliver felállt. Britt bénultan ült a helyen. Úgy érezte magát, mint egy autó fényszórójának a sugarába került, megrettent nyuszi.

– Örülök, hogy eljött, Miranda – fogadta Oliver.

– Miranda? – kérdezte Derek.

– Ó, hatalmas ég! – suttogta Britt. – Bár meg se születtem volna!

– Miranda felhívott, mielőtt magához indultam – magyarázta Wheatley. – Épp most jött meg Londonból, és segít nekem alkudni a filmgyárral. Megkértem, csatlakozzék hozzánk. Remélem, nincs ellene kifogása, öregfiú.

Miranda közelebb jött. Kék kosztüm volt rajta, nyakában keleties kendő – a híres londoni Liberty cég terméke.

Elviselhetetlen látvány! A lány mindkét kezét az arcára szorította.

– Ez nem Miranda Maxwell – súgta Olivernek Derek.

– Hogyhogy nem barátom?

– Jó reggelt mindenkinek! – üdvözölte a társaságot Miranda, és megpuszilta Olivert. – Maga, kedvesem, bizonyára a híres-nevezetes

Derek Redmond – fűzte hozzá a házigazdához fordulva. – Úgy örülök, hogy végre megismerhetem!

Derek zavartan fogott kezét vele.

– Jé! Britt, az ég szerelmére, maga meg mit keres itt? Ez aztán a meglepetés!

– Ugyanezt kérdeztem én is – mormolta Oliver.

Miranda kérdően nézett végig a három arcon.

– Maga nem az, akivel tegnap este áldomást ittam a Musso & Frank grillben! – jelentette ki Derek.

– Hogy is lehetnék az?! Tegnap este a Londonból Los Angeles felé tartó gépen ültem.

Wheatley szeme felcsillant.

– Újabb rejtély!

Derek széket hozott Mirandának. Britt körülbelül úgy érezte magát, mint Marie Antoinette a guillotine felé menet – ha nem még pocsékabbul.

– Megmagyarázna valaki, mi folyik itt? – kérdezte Miranda.

– Maga meg én a héten kialakultunk egy opciós szerződést Allison O'Donnell forgatókönyvére – válaszolta Derek értetlen képpel.

– Ez remek! Remélem, jól megvágta magát. Egyébként ki az az Allison O'Donnell?

– Az asszisztense, Miranda. Az ideiglenes helyettese.

– Az én helyettesem? Borzalmas! Lehet, hogy részleges emlékezetkiesésben szenvedek?

Britt nem bírta tovább. Minden turpisságára fény derült!

– Miranda – szólt. – Magát is ugyanúgy rászedtem, mint Dereket.

– Részletezné?

– A barátnőm, Allison O'Donnell nevében eladtam neki az egyik forgatókönyvemet.

– A maga forgatókönyvét?

– Igen. Amíg maga Angliában volt, visszaéltem a nevével és az irodájával... a saját érdekemben. Nagy hiba volt, tisztában vagyok vele. Derektől már bocsánatot kértem. Most magától is kérem,

Miranda, hogy ne haragudjék nagyon rám. Senkinek nem akartam ártani, mégis szörnyű felfordulást okoztam

Miranda arcán megrökönyödés, csodálkozás látszott. Többször is nekirugaszkodott, míg végül megszólalt:

– Nahát! Ezt nevezem érdekes újságnak!

– Maga figyelmeztetett – folytatta a vallomást Britt –, nehogy bármit is tegyek a saját érvényesülésemért. Mégis kihasználtam a távollétét, visszaéltem a bizalmával. Tudom, most fel kell mondanom, de kérem, próbáljon nekem megbocsátani!

– Tudomásul veszem a felmondását, Britt. Nem először használtak ki, és valószínűleg nem is utoljára. Ám abból, amit elmondott, még nem derült ki, hogyan ihattam áldomást Mr. Redmonddal tegnap este, holott tudomásom szerint éppen az Atlanti-óceán felett repültem.

– Erre én is nagyon kíváncsi vagyok – szólt közbe Derek.

Mindhárman – Miranda, Derek és Oliver – Brittre szegezték a tekintetüket.

A lány még egyszer, utoljára összeszedte minden bátorságát.

– Ó, mennybéli hatalmak! – szólalt meg Miranda angolságával. – Inkább meghalnék, semhogy beismerjem... különösen amikor itt ül a valódi Miss Maxwell. Az igazság azonban az, kedveseim, hogy én voltam az ál-Miranda.

Először döbrent csend támadt, aztán az igazi Miranda hangos kacagásra fakadt. Oliver csatlakozott hozzá. Hahotáztak, míg a könnyük ki nem csordult.

– Te? – hitetlenkedett Derek.

– Én bizony.

– Harmadik éve dolgozom Hollywoodban – Miranda nem bírta abbahagyni a nevetést –, de ilyen murisat még nem hallottam! Ó, Britt! Maga minden pénzt megér!

Oliver a hasát fogta, Miranda az oldalát tapogatta. Derek a fejét ingatta.

– De hogyan... hogy csináltad?

– Az igazi Allison segítségével. A barátnőmnek jó barátja a Paramount egyik sminkmestere. Lucien akár marslakóvá is át tud változtatni bárkit. Örültség volt, tudom, Derek, de kétségbeestem, mert okvetlenül találkozni akartál Mirandával.

– Az a nő tegnap este a Musso & Franknél... te voltál?

– Igen, és telefonon is velem beszéltél minden alkalommal.

– De... a Polo Hallból én hívtam fel Mirandát!

– Nem, te az irodát hívtad, és „Miranda” visszahívott. Én voltam, a mosdó melletti automatából kerestelek.

Mirandából és Oliverből újra kirobbant a kacagás.

– Kedvesem – veregette meg Redmond karját Miranda. – Ha nincs meg meg magának ennek a sztorinak a joga, siessen! Éppen kéznél van egy ügynök.

Derek még mindig a fejét csóválta; csoda, hogy el nem szédült. Végre elmosolyodott, ha csak vonakodva is.

– Képtelen vagyok elhinni... Beszélgettünk, ittunk, és én nem is sejtettem...

– Hazudnék, ha azt mondanám, büszke vagyok a teljesítményemre – szabadkozott Britt. – Igazán nem akartam, hogy idáig fajuljanak a dolgok, de elkapott a gépszíj. Én csak azt szerettem volna, hogy elolvasd a forgatókönyvemet, és ráharapj a sztorimra, a stílusomra.

– Hát ez sikerült.

A lány már nem törődött senki mással, csak Derekkel.

– Nagyon haragszol? Vagy inkább csak megsértődöttél?

– Tulajdonképpen... csak ámulok és bámulok.

– Amit tettem, szélhámosság és csalás. Csak az szolgálhat mentségemül, hogy senkinek nem akartam rosszat – hangsúlyozta újra Britt, és segélykérően nézett Mirandára. – Azt akartam, Derek, hogy elnyelje tetszésedet a Hölgyválasz.

– Ó, egek! – sopánkodott Miranda. – Azt sem tudom, sírjak-e, vagy nevessek. Maga talán segíthetne nekem, kedves Derek. Mit gondol, elérkezett a pillanat egy könnyes, meghatott ölelésre, vagy hívjuk fel az ügyvédeinket?

– Nem vagyok híve a vádaskodásnak, a megtorlásnak, Miranda.
– Akkor hagyjuk futni a mi Brittünket? Ne kössük ki a csuklójánál fogva és ne mérjünk rá ötven ütést a kilencágú korbáccsal?

– Ami engem illet – válaszolta Derek –, nekem csak az a fontos, hogy megkapjam a forgatókönyvet.

– Azt hittem, már kialkudtam... illetve a második énem kialkudta magával az üzletet.

Derek felszedte a földről az eltépett szerződés darabkáit, és összeillesztette a papírfecniket.

– Miss Kingsley visszalépett.

– Ó, jaj! Akkor nem kapom meg a százalékomat? – Miranda és honfitársa megint nevetni kezdett.

– Nekem sürgős – szolt Derek. – Maga az ügynöke Alii... illetve Brittnek. Most mi a teendőnk?

Miranda a lányhoz fordult.

– Félre a tréfával! Akarja, hogy képviseljem?

– Nos... igen, én...

– Az ügynökségnek szóló megbízását később elkészítjük. Egyelőre megelégszünk a szóbeli megállapodással. – Miranda átfutotta az összerakott szerződést. – Nagyra becsülöm a tehetségét Britt, de ezentúl maradjon inkább a forgatókönyvírásnál. Az üzleti részét engedje át nekem.

– Valami nincs rendben? – érdeklődött Derek.

– Maga, kedves barátom, rászedte ezt a szegény kislányt. Britt megérdemelné ugyan, de nem tűrhetem el, hogy az ügyfelem aláírjon ilyesmit. Tetszik a forgatókönyv magának, Derek, avagy sem?

– Esélyesnek tartom az Oscarra.

– Ez esetben kezdjük a tárgyalást ennek az összegnek a háromszorosával! – mutatott Miranda a papírdarabkákra.

– Tessék?

– Akarja a sztorit?

– Azt hittem, már megegyeztünk – morgott Redmond.

– A régi szerződés érvényét veszítette. Most velem áll szemben, kedvesem. Nyissa ki a bukszáját, ha meg akarja kapni a Hölgyválaszt.

– Miért tépted össze? – mordult Brittre a rendező.

A lány azon törte a fejét, vajon ezek ketten most büntetésből őt ugratják? Vagy tényleg komolyan alkusznak?

– Ugye viccelnek? Bosszút állnak rajtam?

– Nem kényszeríthetem, hogy szerződtessen az ügynökének – szögezte le Miranda. – De nem szeretem tétlenül nézni, amint kizsákmányolnak egy szerencsétlen szerzőt. Ha tényleg jó a munkája, sokkal többet kaphatunk érte. És amennyiben Derek nem harap rá, találunk mást.

– Nono! – dünnyögte Redmond. Végül én legyek az ártatlan áldozat?

– Nem olyan ártatlan, amilyennek tettei magát – replikázott Miranda. – Hallotta az árát, kedves barátom! Akarja Britt könyvét, vagy sem?

– Jól van, megveszem.

– És huszonötezer dollárt akart fizetni az opcióért? Nevetséges! Ötvenezeret kérünk, egy centtel sem kevesebbet!

Dereknek mintha a fogát húzták volna.

– Az a másik Miranda sokkal rokonszenvesebb volt.

Miss Maxwell elégedetten mosolygott, aztán a karójára nézett.

– Ó, Oliver! Elkésünk! Még a maga ügyét is el kell intéznünk!

Miranda és Wheatley felállt.

Derek, elkészítettem az új szerződést, és még ma délután elküldöm magának. Most mennünk kell, mert kifutunk az időből.

– Régen nem szórakoztam ilyen jól – jegyezte meg Oliver, aki egész idő alatt elragadtatva figyelt. – Mulatságosabb volt, mint némelyik vígjátékom! Legszívesebben itt maradnék.

– Sajnálom, Oliver. Azt hiszem, a barátaink most szeretnének kettesben maradni. Ügye, Derek? – Az ügynőknő rákacsintott.

– Nem lenne rossz – válaszolta Redmond. – Menjen csak, mielőtt teljesen kifoszt!

Miranda karon fogta Olivért.

– Ugyan már! Csacsiság! Láttam, maga is élvezte az egészet. Britt, kedvesem, jöjjön majd be az irodába, üritse ki az íróasztalát! Addigra elkészül az ügynöki megbízás. Nem vagyok olcsójános, de ha én veszem kezembe az anyagi ügyeit, sokkal jobban jár. Maga meg ne kontárkodjék bele máskor az én munkámba!

– Akárhogy töröm a fejemet, nem emlékszem, hogy valaha ennyire megkopasztottak volna. Még hozzá úgy, hogy közben remekül szórakoztam – jelentette ki Derek.

– Britt, kedves – szólt Miranda. – Vigasztalja már meg ezt a fukar alakot, ha elmentünk! – Elindult Wheatleyvel a ház felé. – Jöjjön, barátocskám! Rendezzük el közmegelegedésre az ügyét, aztán hadd repüljek vissza Angliába!

Oliver Brittre és Derekre vigyorgott.

– Imádom ezt a várost! Ha nem lenne, ki kéne találni!

*

– Gyere reggelizni! – Amikor kettesben maradtak, hosszan nézték egymást. Derek felhúzta ültéből a lányt.

– Várj! – kérte Britt. – Igazán meg tudsz nekem bocsátani? Nem haragszol?

– Ne félj, alkalomadtán az orrod alá dörgölöm a huncutságaidat, de haragudni rád? Azt már nem! Sőt, beléd szerettem.

– Becsszavadra?

– Cserkész becsületszavamra.

– Én is szeretlek.

– Bízhatok benned? – nézett áthatóan Brittre a férfi.

– Igen, és ígérem, soha többé nem hazudok. Megtanultam a leckét... egyszer s mindenkorra.

Kézen fogva mentek be a házba. Britt megtorpant, és Dereket is visszatartotta.

– Csak egyet mondjál még meg... Tényleg megveszed a forgatókönyvemet? Nem tréfáltál, bosszúból?

– Nem, komolyan mondtam. Sok mindennel viccelek, de ha pénzről van szó, soha. A Hölgyválasz most már egy egész vagyonomba kerül. Miranda gazdaggá tett téged, az én kontómra.

Britt átölelte a férfi derekát.

– Megérek neked ennyit?

Derek átfogta a lány arcát, és gyengéden szájon csókolta.

– Majd kiderül.

– Úgy érted, ha meglesznek a nézettségi mutatók?

– Aha.

– És ha megbukik a film?

– Akkor is megéri. Már eddig is nagyszerűen szórakoztunk vele. Egyébként... eszembe jutott valami.

– Mégpedig?

– Munkanélküli lettél. Miranda azt mondta, rámond ki az íróasztalodat.

– És?

– Ma nincs más dolgod, mint elkocsikázni a C. A. –hoz, és aláírni az ügynöki megbízást.

– És?

– Egész nap velem maradhatsz.

– És mit fogok egész nap csinálni veled?

– Gondoltam, átvesszük a szerelmi jeleneteket.

– Melyekre gondol, Mr. Redmond? Az igaziakra vagy a forgatókönyvbeliekre?

A férfi nevetett.

– Különös, mennyire elmosódik a határ a valóság és a költészet között. Szerinted is?

– Mondd, most már örökké azzal fogsz csúfolni, amit műveltem?

– kérdezte kissé ingerülten Britt.

Derek magához vonta.

– Nem hiszem. Nem is lenne helyénvaló, ha meggondoljuk...

– Mit?

– Hogy szinte elejétől fogva tudtam, valami átverés van a dologban.

A lány elsápadt.

– Nem, az lehetetlen! Csak azért mondod, hogy kínozz.

Redmond a fejét rázta.

– Tévedés! Az első találkozásunk előtti napon együtt ebédeltem Oliverrel, és ő megemlítette, hogy Miranda Angliában van. Nem hittem el, erre felhívta Londont. Váltottam néhány szót a házvezetőnővel.

Brittel mintha fejbe kólintották volna.

– Mindent tudtál? Egész idő alatt?

– Tudtam, hogy Miranda nem valódi. Te is gyanús voltál, mielőtt együtt dolgoztunk a forgatókönyvön. De hogy Britt Kingsley vagy, azt csak akkor fedeztem fel, amikor elvittem Olivért a C. A. –hoz, és láttunk kijönni a házból. Én Allisonnak ismertelek, de Oliver megmondta, hogy Miranda asszisztense vagy.

– Úgy érted, mindenki mindent tudott? Hármásban komédiáztatok? Zavarba hoztatok, sőt megaláztatok!

– Nem, csak megleckéztettünk. Talán nem érdemelted meg?

A lány kerülte Derek tekintetét.

– Igazad van.

– Egy biztos, Britt. Senki nem tesz túl a színészi teljesítményeden. Még csak nem is sejtettem, hogy éjszaka azzal a nővel szeretkeztem, akivel áldomást ittunk a Musso & Franknél. – A férfi játékosan Britt orrára koppintott. – Talán mégis a színészi pályát kellett volna választanod. Abban is első osztályú vagy.

– Nem, köszönöm. Mostantól fogva csak az akarok lenni, aki vagyok. Nem játszom soha többé szerepet, és nem hazudok. Használt a terápia. Végleg kigyógyultam.

– Helyes – szólt egy forró csók után Derek. Akit éjszaka szerettem, az ugyanis azonos azzal, akit akarok.

– Az én voltam, Derek, senki más...

– Ne változz meg! – kérte gyengéden magához ölelve szerelmesét a férfi. – Éppen olyannak szeretlek, amilyen vagy.